

HRVATSKI SABOR

8

Na temelju članka 88. Ustava Republike Hrvatske, donosim

ODLUKU

O PROGLAŠENJU ZAKONA O POTVRĐIVANJU KONVENCIJE UJEDINJENIH NARODA PROTIV KORUPCIJE

Prolašavam Zakon o potvrđivanju Konvencije Ujedinjenih naroda protiv korupcije, kojega je Hrvatski sabor donio na sjednici 4. veljače 2005. godine.

Broj: 01-081-05-515/2
Zagreb, 9. veljače 2005.

Predsjednik
Republike Hrvatske
Stjepan Mesić, v. r.

ZAKON

O POTVRĐIVANJU KONVENCIJE UJEDINJENIH NARODA PROTIV KORUPCIJE

Članak 1.

Potvrđuje se Konvencija Ujedinjenih naroda protiv korupcije usvojena na 58. sjednici Opće skupštine Ujedinjenih naroda održanoj 31. listopada 2003. u izvorniku na arapskom, kineskom, engleskom, francuskom, ruskom i španjolskom jeziku.

Članak 2.

Tekst Konvencije iz članka 1. ovoga Zakona, u izvorniku na engleskom jeziku i u prijevodu na hrvatski jezik glasi:

UNITED NATIONS CONVENTION AGAINST CORRUPTION

PREAMBLE

The States Parties to this Convention,

Concerned about the seriousness of problems and threats posed by corruption to the stability and security of societies, undermining the institutions and values of democracy, ethical values and justice and jeopardizing sustainable development and the rule of law,

Concerned also about the links between corruption and other forms of crime, in particular organized crime and economic crime, including moneylaundering,

Concerned further about cases of corruption that involve vast quantities of assets, which may constitute a substantial proportion of the resources of States, and that threaten the political stability and sustainable development of those States,

Convinced that corruption is no longer a local matter but a transnational phenomenon that affects all societies and economies, making international cooperation to prevent and control it essential,

Convinced also that a comprehensive and multidisciplinary approach is required to prevent and combat corruption effectively,

Convinced further that the availability of technical assistance can play an important role in enhancing the ability of States, including by strengthening capacity and by institution-building, to prevent and combat corruption effectively,

Convinced that the illicit acquisition of personal wealth can be particularly damaging to democratic institutions, national economies and the rule of law,

Determined to prevent, detect and deter in a more effective manner international transfers of illicitly acquired assets and to strengthen international cooperation in asset recovery,

Acknowledging the fundamental principles of due process of law in criminal proceedings and in civil or administrative proceedings to adjudicate property rights,

Bearing in mind that the prevention and eradication of corruption is a responsibility of all States and that they must cooperate with one another, with the support and involvement of individuals and groups outside the public sector, such as civil society, non-governmental organizations and communitybased organizations, if their efforts in this area are to be effective,

Bearing also in mind the principles of proper management of public affairs and public property, fairness, responsibility and equality before the law and the need to safeguard integrity and to foster a culture of rejection of corruption,

Commending the work of the Commission on Crime Prevention and Criminal Justice and the United Nations Office on Drugs and Crime in preventing and combating corruption,

Recalling the work carried out by other international and regional organizations in this field, including the activities of the African Union, the Council of Europe, the Customs Cooperation Council (also known as the World Customs Organization), the European Union, the League of Arab States, the Organisation for Economic Cooperation and Development and the Organization of American States,

Taking note with appreciation of multilateral instruments to prevent and combat corruption, including, inter alia, the Inter-American Convention against Corruption, adopted by the Organization of American States on 29 March 1996, the Convention on the Fight against Corruption involving Officials of the European Communities or Officials of Member States of the European Union, adopted by the Council of the European Union on 26 May 1997, the Convention on Combating Bribery of Foreign Public Officials in International Business Transactions, adopted by the Organisation for Economic Cooperation and Development on 21 November 1997, the Criminal Law Convention on Corruption, adopted by the Committee of Ministers of the Council of Europe on 27 January 1999, the Civil Law Convention on Corruption, adopted by the Committee of Ministers of the Council of Europe on 4 November 1999, and the African Union Convention on Preventing and Combating Corruption, adopted by the Heads of State and Government of the African Union on 12 July 2003,

Welcoming the entry into force on 29 September 2003 of the United Nations Convention against Transnational Organized Crime,

Have agreed as follows:

Chapter I

GENERAL PROVISIONS

Article 1

STATEMENT OF PURPOSE

The purposes of this Convention are:

- (a) To promote and strengthen measures to prevent and combat corruption more efficiently and effectively;
- (b) To promote, facilitate and support international cooperation and technical assistance in the prevention of and fight against corruption, including in asset recovery;
- (c) To promote integrity, accountability and proper management of public affairs and public property.

Article 2

USE OF TERMS

For the purposes of this Convention:

- (a) »*Public official*« shall mean: (i) any person holding a legislative, executive, administrative or judicial office of a State Party, whether appointed or elected, whether permanent or temporary, whether paid or unpaid, irrespective of that person's seniority; (ii) any other person who performs a public function, including for a public agency or public enterprise, or provides a public service, as defined in the domestic law of the State Party and as applied in the pertinent area of law of that State Party, (iii) any other person defined as a »public official« in the domestic law of a State Party. However, for the purpose of some specific measures contained in chapter II of this Convention, »public official« may mean any person who performs a public function or provides a public service as defined in the domestic law of the State Party and as applied in the pertinent area of law of that State Party;
- (b) »*Foreign public official*« shall mean any person holding a legislative, executive, administrative or judicial office of a foreign country, whether appointed or elected; and any person exercising a public function for a foreign country, including for a public agency or public enterprise;
- (c) »*Official of a public international organization*« shall mean an international civil servant or any person who is authorized by such an organization to act on behalf of that organization;
- (d) »*Property*« shall mean assets of every kind, whether corporeal or incorporeal, movable or immovable, tangible or intangible, and legal documents or instruments evidencing title to or interest in such assets;
- (e) »*Proceeds of crime*« shall mean any property derived from or obtained, directly or indirectly, through the commission of an offence;
- (f) »*Freezing*« of »*seizure*« shall mean temporarily prohibiting the transfer, conversion, disposition or movement of property or temporarily assuming custody or control of property on the basis of an order issued by a court or other competent authority;
- (g) »*Confiscation*«, which includes forfeiture where applicable, shall mean the permanent deprivation of property by order of a court or other competent authority;
- (h) »*Predicate offence*« shall mean any offence as a result of which proceeds have been generated that may become the subject of an offence as defined in article 23 of this Convention;

(i) »*Controlled delivery*« shall mean the technique of allowing illicit or suspect consignments to pass out of, through or into the territory of one or more States, with the knowledge and under the supervision of their competent authorities, with a view to the investigation of an offence and the identification of persons involved in the commission of the offence.

Article 3

SCOPE OF APPLICATION

1. The Convention shall apply, in accordance with its terms, to the prevention, investigation and prosecution of corruption and to the freezing, seizure, confiscation and return of the proceeds of offences established in accordance with this Convention.

2. For the purposes of implementing this Convention, it shall not be necessary, except as otherwise stated herein, for the offences set forth in it to result in damage or harm to state property.

Article 4

PROTECTION OF SOVEREIGNTY

1. States Parties shall carry out their obligations under this Convention in a manner consistent with the principles of sovereign equality and territorial integrity of States and that of non-intervention in the domestic affairs of other States.

2. nothing in this Convention shall entitle a State Party to undertake in the territory of another State the exercise of jurisdiction and performance of functions that are reserved exclusively for the authorities of that other State by its domestic law.

Chapter II

PREVENTIVE MEASURES

Article 5

PREVENTIVE ANTI-CORRUPTION POLICIES AND PRACTICES

1. Each State Party shall, in accordance with the fundamental principles of its legal system, develop and implement or maintain effective, coordinated anti-corruption policies that promote the participation of society and reflect the principles of the rule of law, proper management of public affairs and public property, integrity, transparency and accountability.

2. Each State Party shall endeavour to establish and promote effective practices aimed at the prevention of corruption.

3. Each State Party shall endeavour to periodically evaluate relevant legal instruments and administrative measures with a view to determining their adequacy to prevent and fight corruption.

4. States Parties shall, as appropriate and in accordance with the fundamental principles of their legal system, collaborate with each other and with relevant international and regional organizations in promoting and developing the measures referred to in this article. That collaboration may include participation in international programmes and projects aimed at the prevention of corruption.

Article 6

PREVENTIVE ANTI-CORRUPTION BODY OR BODIES

1. Each State Party shall, in accordance with the fundamental principles of its legal system, ensure the existence of a body or bodies, as appropriate, that prevent corruption by such means as:

(a) Implementing the policies referred to in article 5 of this Convention and, where appropriate, overseeing and coordinating the implementation of those policies;

(b) Increasing and disseminating knowledge about the prevention of corruption.

2. Each State Party shall grant the body or bodies referred to in paragraph 1 of this article the necessary independence, in accordance with the fundamental principles of its legal system, to enable the body or bodies to carry out its or their functions effectively and free from any undue influence. The necessary material resources and specialized staff, as well as the training that such staff may require to carry out their functions, should be provided.

3. Each State Party shall inform the Secretary-General of the United Nations of the name and address of the authority or authorities that may assist other States Parties in developing and implementing specific measures for the prevention of corruption.

Article 7

PUBLIC SECTOR

1. Each State Party shall, where appropriate and in accordance with the fundamental principles of its legal system, endeavour to adopt, maintain and strengthen systems for the recruitment, hiring, retention, promotion and retirement of civil servants and, where appropriate, other non-elected public officials:

(a) That are based on principles of efficiency, transparency and objective criteria such as merit, equity and aptitude;

(b) That include adequate procedures for the selection and training of individuals for public positions considered especially vulnerable to corruption and the rotation, where appropriate, of such individuals to other positions;

(c) That promote adequate remuneration and equitable pay scales, taking into account the level of economic development of the State Party;

(d) That promote education and training programmes to enable them to meet the requirements for the correct, honourable and proper performance of public functions and that provide them with specialized and appropriate training to enhance their awareness of the risks of corruption inherent in the performance of their functions. Such programmes may make reference to codes or standards of conduct in applicable area.

2. Each State Party shall also consider adopting appropriate legislative and administrative measures, consistent with the objectives of this Convention and in accordance with the fundamental principles of its domestic law, to prescribe criteria concerning candidature for and election to public office.

3. Each State Party shall also consider taking appropriate legislative and administrative measures, consistent with the objectives of this Convention and in accordance with the fundamental principles of its domestic law, to enhance transparency in the funding of candidatures for elected public office and, where applicable, the funding of political parties.

4. Each State Party shall, in accordance with the fundamental principles of its domestic law, endeavour to adopt, maintain and strengthen systems that promote transparency and prevent conflicts of interest.

Article 8

CODES OF CONDUCT FOR PUBLIC OFFICIALS

1. In order to fight corruption, each State Party shall promote, inter alia, integrity, honesty and responsibility among its public officials, in accordance with the fundamental principles of its legal system.

2. In particular, each State Party shall endeavour to apply, within its own institutional and legal systems, codes or standards of conduct for the correct, honourable and proper performance of public functions.

3. For the purposes of implementing the provisions of this article, each State Party shall, where appropriate and in accordance with the fundamental principles of its legal system, take note of the relevant initiatives of regional, interregional and multilateral organizations, such as the International Code of Conduct for Public Officials contained in the annex to General Assembly resolution 51/59 of 12 December 1996.

4. Each State Party shall also consider, in accordance with the fundamental principles of its domestic law, establishing measures and systems to facilitate the reporting by public officials of acts of corruption to appropriate authorities, when such acts come to their notice in the performance of their functions.

5. Each State Party shall endeavour, where appropriate and in accordance with the fundamental principles of its domestic law, to establish measures and systems requiring public officials to make declarations to appropriate authorities regarding, inter alia, their outside activities, employment, investments, assets and substantial gifts of benefits from which a conflict of interest may result with respect to their functions as public officials.

6. Each State Party shall consider taking, in accordance with the fundamental principles of its domestic law, disciplinary or other measures against public officials who violate the codes or standards established in accordance with this article.

Article 9

PUBLIC PROCUREMENT AND MANAGEMENT OF PUBLIC FINANCES

1. Each State Party shall, in accordance with the fundamental principles of its legal system, take the necessary steps to establish appropriate systems of procurement, based on transparency, competition and objective criteria in decision-making, that are effective, inter alia, in preventing corruption. Such systems, which may take into account appropriate threshold values in their application, shall address, inter alia:

(a) The public distribution of information relating to procurement procedures and contracts, including information on invitations to tender and relevant or pertinent information on the award of contracts, allowing potential tenderers sufficient time to prepare and submit their tenders;

(b) The establishment, in advance, of conditions for participation, including selection and award criteria and tendering rules, and their publication;

(c) The use of objective and predetermined criteria for public procurement decisions, in order to facilitate the subsequent verification of the correct application of the rules or procedures;

(d) An effective system of domestic review, including an effective system of appeal, to ensure legal recourse and remedies in the event that the rules or procedures established pursuant to this paragraph are not followed;

(e) Where appropriate, measures to regulate matters regarding personnel responsible for procurement, such as declaration of interest in particular public procurements, screening procedures and training requirements.

2. Each State Party shall, in accordance with the fundamental principles of its legal system, take appropriate measures to promote transparency and accountability in the management of public finances. Such measures shall encompass, inter alia:

(a) Procedures for the adoption of the national budget;

(b) Timely reporting on revenue and expenditure;

(c) A system of accounting and auditing standards and related oversight;

(d) Effective and efficient systems of risk management and internal control; and

(e) Where appropriate, corrective action in the case of failure to comply with the requirements established in this paragraph.

3. Each State Party shall take such civil and administrative measures as may be necessary, in accordance with the fundamental principles of its domestic law, to preserve the integrity of accounting books, records, financial statements or other documents related to public expenditure and revenue and to prevent the falsification of such documents.

Article 10

PUBLIC REPORTING

Taking into account the need to combat corruption, each State Party shall, in accordance with the fundamental principles of its domestic law, take such measures as may be necessary to enhance transparency in its public administration, including with regard to its organization, functioning and decision-making processes, where appropriate. Such measures may include, inter alia:

- (a) Adopting procedures or regulations allowing members of the general public to obtain, where appropriate, information on the organization, functioning and decision-making processes of its public administration and, with due regard for the protection of privacy and personal data, on decisions and legal acts that concern members of the public;
- (b) Simplifying administrative procedures, where appropriate, in order to facilitate public access to the competent decision-making authorities; and
- (c) Publishing information, which may include periodic reports on the risks of corruption in its public administration.

Article 11

MEASURES RELATING TO THE JUDICIARY AND PROSECUTION SERVICES

1. Bearing in mind the independence of the judiciary and its crucial role in combating corruption, each State Party shall, in accordance with the fundamental principles of its legal system and without prejudice to judicial independence, take measures to strengthen integrity and to prevent opportunities for corruption among members of the judiciary. Such measures may include rules with respect to the conduct of members of the judiciary.
2. Measures to the same effect as those taken pursuant to paragraph 1 of this article may be introduced and applied within the prosecution service in those States Parties where it does not form part of the judiciary but enjoys independence similar to that of the judicial service.

Article 12

PRIVATE SECTOR

1. Each State Party shall take measures, in accordance with the fundamental principles of its domestic law, to prevent corruption involving the private sector, enhance accounting and auditing standards in the private sector and, where appropriate, provide effective, proportionate and dissuasive civil, administrative or criminal penalties for failure to comply with such measures.
2. Measures to achieve these ends may include, inter alia:
 - (a) Promoting cooperation between law enforcement agencies and relevant private entities;
 - (b) Promoting the development of standards and procedures designed to safeguard the integrity of relevant private entities, including codes of conduct for the correct, honourable and proper performance of the activities of business and all relevant professions and the prevention of conflicts of interest, and for the promotion of the use of good commercial practices among businesses and in the contractual relations of businesses with the State;
 - (c) Promoting transparency among private entities, including, where appropriate, measures regarding the identity of legal and natural persons involved in the establishment and management for corporate entities;
 - (d) Preventing the misuse of procedures regulating private entities, including procedures regarding subsidies and licences granted by public authorities for commercial activities;
 - (e) Preventing conflicts of interest by imposing restrictions, as appropriate and for a reasonable period of time, on the professional activities of former public officials or on the employment of public officials by the private sector after their resignation or retirement, where such activities or employment relate directly to the functions held or supervised by those public officials during their tenure;

(f) Ensuring that private enterprises, taking into account their structure and size, have sufficient internal auditing controls to assist in preventing and detecting acts of corruption and that the accounts and required financial statements of such private enterprises are subject to appropriate auditing and certification procedures.

3. In order to prevent corruption, each State Party shall take such measures as may be necessary, in accordance with its domestic laws and regulations regarding the maintenance of books and records, financial statement disclosures and accounting and auditing standards, to prohibit the following acts carried out for the purpose of committing any of the offences established in accordance with this Convention:

- (a) The establishment of off-the-books accounts;
- (b) The making of off-the-books or inadequately identified transactions;
- (c) The recording of non-existent expenditure;
- (d) The entry of liabilities with incorrect identification of their objects;
- (e) The use of false documents; and
- (f) The intentional destruction of bookkeeping documents earlier than foreseen by the law.

4. Each State Party shall disallow the tax deductibility of expenses that constitute bribes, the latter being one of the constituent elements of the offences established in accordance with articles 15 and 16 of this Convention and, where appropriate, other expenses incurred in furtherance of corrupt conduct.

Article 13

PARTICIPATION OF SOCIETY

1. Each State Party shall take appropriate measures, within its means and in accordance with fundamental principles of its domestic law, to promote the active participation of individuals and groups outside the public sector, such as civil society, non-governmental organizations and community-based organizations, in the prevention of and the fight against corruption and to raise public awareness regarding the existence, causes and gravity of and the threat posed by corruption. This participation should be strengthened by such measures as:

- (a) Enhancing the transparency of and promoting the contribution of the public to decision-making processes;
- (b) Ensuring that the public has effective access to information;
- (c) Undertaking public information activities that contribute to non-tolerance of corruption, as well as public education programmes, including school and university curricula;
- (d) Respecting, promoting and protecting the freedom to seek, receive, publish and disseminate information concerning corruption. That freedom may be subject to certain restrictions, but these shall only be such as are provided for by law and are necessary:
 - (i) For respect of the rights or reputations of others;
 - (ii) For the protection of national security or order public or of public health or morals.

2. Each State Party shall take appropriate measures to ensure that the relevant anti-corruption bodies referred to in this Convention are known to the public and shall provide access to such bodies, where appropriate, for the reporting, including anonymously, of any incidents that may be considered to constitute an offence established in accordance with this Convention.

Article 14

MEASURES TO PREVENT MONEY-LAUNDERING

1. Each State Party shall:

(a) Institute a comprehensive domestic regulatory and supervisory regime for banks and non-bank financial institutions, including natural or legal persons that provide formal or informal services for the transmission of money or value and, where appropriate, other bodies particularly susceptible to money-laundering, within its competence, in order to deter and detect all forms of money-laundering, which regime shall emphasize requirements for customer and, where appropriate, beneficial owner identification, record-keeping and the reporting of suspicious transactions;

(b) Without prejudice to article 46 of this Convention, ensure that administrative, regulatory, law enforcement and other authorities dedicated to combating money-laundering (including, where appropriate under domestic law, judicial authorities) have the ability to cooperate and exchange information at the national and international levels within the conditions prescribed by its domestic law and, to that end, shall consider the establishment of a financial intelligence unit to serve as a national centre for the collection, analysis and dissemination of information regarding potential money-laundering.

2. States Parties shall consider implementing feasible measures to detect and monitor the movement of cash and appropriate negotiable instruments across their borders, subject to safeguards to ensure proper use of information and without impeding in any way the movement of legitimate capital. Such measures may include a requirement that individuals and businesses report the cross-border transfer of substantial quantities of cash and appropriate negotiable instruments.

3. States Parties shall consider implementing appropriate and feasible measures to require financial institutions, including money remitters:

(a) To include on forms for the electronic transfer of funds and related messages accurate and meaningful information on the originator;

(b) To maintain such information throughout the payment chain; and

(c) To apply enhanced scrutiny to transfers of funds that do not contain complete information on the originator.

4. In establishing a domestic regulatory and supervisory regime under the terms of this article, and without prejudice to any other article of this Convention, States Parties are called upon to use as a guideline the relevant initiatives of regional, interregional and multilateral organizations against money-laundering.

5. States Parties shall endeavour to develop and promote global, regional, subregional and bilateral cooperation among judicial, law enforcement and financial regulatory authorities in order to combat money-laundering.

Chapter III

CRIMINALIZATION AND LAW ENFORCEMENT

Article 15

BRIBERY OF NATIONAL PUBLIC OFFICIALS

Each State Party shall adopt such legislative and other measures as may be necessary to establish as criminal offences, when committed intentionally:

(a) The promise, offering or giving, to a public official, directly or indirectly, of an undue advantage, for the official himself or herself or another person or entity, in order that the official act or refrain from acting in the exercise of his or her official duties;

(b) The solicitation or acceptance by a public official, directly or indirectly, of an undue advantage, for the official himself or herself or another person or entity, in order that the official act or refrain from acting in the exercise of his or her official duties.

Article 16

BRIBERY OF FOREIGN PUBLIC OFFICIALS AND OFFICIALS OF PUBLIC INTERNATIONAL ORGANIZATIONS

1. Each State Party shall adopt such legislative and other measures as may be necessary to establish as a criminal offence, when committed intentionally, the promise, offering or giving to a foreign public official or an official of a public international organization, directly or indirectly, of an undue advantage, for the official himself or herself

or another person or entity, in order that the official act or refrain from acting in the exercise of his or her official duties, in order to obtain or retain business or other undue advantage in relation to the conduct of international business.

2. Each State Party shall consider adopting such legislative and other measures as may be necessary to establish as a criminal offence, when committed intentionally, the solicitation or acceptance by a foreign public official or an official of a public international organization, directly or indirectly, of an undue advantage, for the official himself or herself or another person or entity, in order that the official act or refrain from acting in the exercise of his or her official duties.

Article 17

EMBEZZLEMENT, MISAPPROPRIATION OR OTHER DIVERSION OF PROPERTY BY A PUBLIC OFFICIAL

Each State Party shall adopt such legislative and other measures as may be necessary to establish as criminal offences, when committed intentionally, the embezzlement, misappropriation or other diversion by a public official for his or her benefit or for the benefit of another person or entity, of any property, public or private funds or securities or any other thing of value entrusted to the public official by virtue of this or her position.

Article 18

TRADING IN INFLUENCE

Each State Party shall consider adopting such legislative and other measures as may be necessary to establish as criminal offences, when committed intentionally:

(a) The promise, offering or giving to a public official or any other person, directly or indirectly, of an undue advantage in order that the public official or the person abuse his or her real or supposed influence with a view to obtaining from an administration or public authority of the State Party an undue advantage for the original instigator of the act or for any other person;

(b) The solicitation or acceptance by a public official or any other person, directly or indirectly, of an undue advantage for himself or herself or for another person in order that the public official or the person abuse his or her real or supposed influence with a view to obtaining from an administration or public authority of the State Party an undue advantage.

Article 19

ABUSE OF FUNCTIONS

Each State Party shall consider adopting such legislative and other measures as may be necessary to establish as a criminal offence, when committed intentionally, the abuse of functions or position, that is, the performance of or failure to perform an act, in violation of laws, by a public official in the discharge of his or her functions, for the purpose of obtaining an undue advantage for himself or herself or for another person or entity.

Article 20

ILLICIT ENRICHMENT

Subject to its constitution and the fundamental principles of its legal system, each State Party shall consider adopting such legislative and other measures as may be necessary to establish as a criminal offence, when committed intentionally, illicit enrichment, that is, a significant increase in the assets of a public official that he or she cannot reasonably explain in relation to his or her lawful income.

Article 21

BRIBERY IN THE PRIVATE SECTOR

Each State Party shall consider adopting such legislative and other measures as may be necessary to establish as criminal offences, when committed intentionally in the course of economic, financial or commercial activities:

(a) The promise, offering or giving, directly or indirectly, of an undue advantage to any person who directs or works, in any capacity, for a private sector entity, for the person himself or herself or for another person, in order that he or she, in breach of his or her duties, act or refrain from acting;

(b) The solicitation or acceptance, directly or indirectly, of an undue advantage by any person who directs or works, in any capacity, for a private sector entity, for the person himself or herself or for another person, in order that he or she, in breach of his or her duties, act or refrain from acting.

Article 22

EMBEZZLEMENT OF PROPERTY IN THE PRIVATE SECTOR

Each State Party shall consider adopting such legislative and other measures as may be necessary to establish as a criminal offence, when committed intentionally in the course of economic, financial or commercial activities, embezzlement by a person who directs or works, in any capacity, in a private sector entity of any property, private funds or securities or any other thing of value entrusted to him or her by virtue of his or her position.

Article 23

LAUNDERING OF PROCEEDS OF CRIME

1. Each State Party shall adopt, in accordance with fundamental principles of its domestic law, such legislative and other measures as may be necessary to establish as criminal offences, when committed internationally;

(a) (i) The conversion or transfer of property, knowing that such property is the proceeds of crime, for the purpose of concealing or disguising the illicit origin of the property or of helping any person who is involved in the commission of the predicate offence to evade the legal consequences of his or her action;

(ii) The concealment or disguise of the true nature, source, location, disposition, movement or ownership of or rights with respect to property, knowing that such property is the proceeds of crime;

(b) Subject to the basic concepts of its legal system:

(i) The acquisition, possession or use of property, knowing, at the time of receipt, that such property is the proceeds of crime;

(ii) Participation in, association with or conspiracy to commit, attempts to commit and aiding, abetting, facilitating and counselling the commission of any of the offences established in accordance with this article.

2. For purposes of implementing or applying paragraph 1 of this article:

(a) Each State Party shall seek to apply paragraph 1 of this article to the widest range of predicate offences;

(b) Each State Party shall include as predicate offences at a minimum a comprehensive range of criminal offences established in accordance with this Convention;

(c) For the purposes of subparagraph (b) above, predicate offences shall include offences committed both within and outside the jurisdiction of the State Party in question. However, offences committed outside the jurisdiction of a State Party shall constitute predicate offences only when the relevant conduct is a criminal offence under the domestic law of the State where it is committed and would be a criminal offence under the domestic law of the State Party implementing or applying this article had it been committed there;

(d) Each State Party shall furnish copies of its laws that give effect to this article and of any subsequent changes to such laws or a description thereof to the Secretary-General of the United Nations;

(e) If required by fundamental principles of the domestic law of a State Party, it may be provided that the offences set forth in paragraph 1 of this article do not apply to the persons who committed the predicate offence.

Article 24

CONCEALMENT

Without prejudice to the provisions of article 23 of this Convention, each State Party shall consider adopting such legislative and other measures as may be necessary to establish as a criminal offence, when committed internationally after the commission of any of the offences established in accordance with this Convention without having participated in such offences, the concealment or continued retention of property when the person involved knows that such property is the result of any of the offences established in accordance with this Convention.

Article 25

OBSTRUCTION OF JUSTICE

Each State Party shall adopt such legislative and other measures as may be necessary to establish as criminal offences, when committed intentionally:

- (a) The use of physical force, threats or intimidation or the promise, offering or giving of an undue advantage to induce false testimony or to interfere in the giving of testimony or the production of evidence in a proceeding in relation to the commission of offences established in accordance with this Convention;
- (b) The use of physical force, threats or intimidation to interfere with the exercise of official duties by a justice or law enforcement official in relation to the commission of offences established in accordance with this Convention. Nothing in this subparagraph shall prejudice the right of States Parties to have legislation that protects other categories of public official.

Article 26

LIABILITY OF LEGAL PERSONS

- 1. Each State Party shall adopt such measures as may be necessary, consistent with its legal principles, to establish the liability of legal persons for participation in the offences established in accordance with this Convention.
- 2. Subject to the legal principles of the State Party, the liability of legal persons may be criminal, civil or administrative.
- 3. Such liability shall be without prejudice to the criminal liability of the natural persons who have committed the offences.
- 4. Each State Party shall, in particular, ensure that legal persons held liable in accordance with this article are subject to effective, proportionate and dissuasive criminal or non-criminal sanctions, including monetary sanctions.

Article 27

PARTICIPATION AND ATTEMPT

- 1. Each State Party shall adopt such legislative and other measures as may be necessary to establish as a criminal offence, in accordance with its domestic law, participation in any capacity such as an accomplice, assistant or instigator in an offence established in accordance with this Convention.
- 2. Each State Party may adopt such legislative and other measures as may be necessary to establish as a criminal offence, in accordance with its domestic law, any attempt to commit an offence established in accordance with this Convention.
- 3. Each State Party may adopt such legislative and other measures as may be necessary to establish as a criminal offence, in accordance with its domestic law, the preparation for an offence established in accordance with this Convention.

Article 28

KNOWLEDGE, INTENT AND PURPOSE AS ELEMENTS OF AN OFFENCE

Knowledge, intent or purpose required as an element of an offence established in accordance with this Convention may be inferred from objective factual circumstances.

Article 29

STATUTE OF LIMITATIONS

Each State Party shall, where appropriate, establish under its domestic law a long statute of limitations period in which to commence proceedings for any offence established in accordance with this Convention and establish a longer statute of limitations period or provide for the suspension of the statute of limitations where the alleged offender has evaded the administration of justice.

Article 30

PROSECUTION, ADJUDICATION AND SANCTIONS

1. Each State Party shall make the commission of an offence established in accordance with this Convention liable to sanctions that take into account the gravity of that offence.
2. Each State Party shall take such measures as may be necessary to establish or maintain, in accordance with its legal system and constitutional principles, an appropriate balance between any immunities or jurisdictional privileges accorded to its public officials for the performance of their functions and the possibility, when necessary, of effectively investigating, prosecuting and adjudicating offences established in accordance with this Convention.
3. Each State Party shall endeavour to ensure that any discretionary legal powers under its domestic law relating to the prosecution of persons for offences established in accordance with this Convention are exercised to maximize the effectiveness of law enforcement measures in respect of those offences and with due regard to the need to deter the commission of such offences.
4. In the case of offences established in accordance with this Convention, each State Party shall take appropriate measures, in accordance with its domestic law and with due regard to the rights of the defence, to seek to ensure that conditions imposed in connection with decisions on release pending trial or appeal take into consideration the need to ensure the presence of the defendant at subsequent criminal proceedings.
5. Each State Party shall take into account the gravity of the offences concerned when considering the eventuality of early release or parole of persons convicted of such offences.
6. Each State Party, to the extent consistent with the fundamental principles of its legal system, shall consider establishing procedures through which a public official accused of an offence established in accordance with this Convention may, where appropriate, be removed, suspended or reassigned by the appropriate authority, bearing in mind respect for the principle of the presumption of innocence.
7. Where warranted by the gravity of the offence, each State Party, to the extent consistent with the fundamental principles of its legal system, shall consider establishing procedures for the disqualification, by court order or any other appropriate means, for a period of time determined by its domestic law, of persons convicted of offences established in accordance with this Convention from:
 - (a) Holding public office; and
 - (b) Holding office in an enterprise owned in whole or in part by the State.
8. Paragraph 1 of this article shall be without prejudice to the exercise of disciplinary powers by the competent authorities against civil servants.
9. Nothing contained in this Convention shall affect the principle that the description of the offences established in accordance with this Convention and of the applicable legal defences or other legal principles controlling the lawfulness of conduct is reserved to the domestic law of a State Party and that such offences shall be prosecuted

and punished in accordance with that law.

10. States Parties shall endeavour to promote the reintegration into society of persons convicted of offences established in accordance with this Convention.

Article 31

FREEZING, SEIZURE AND CONFISCATION

1. Each State Party shall take, to the greatest extent possible within its domestic legal system, such measures as may be necessary to enable confiscation of.

(a) Proceeds of crime derived from offences established in accordance with this Convention or property the value of which corresponds to that of such proceeds;

(b) Property, equipment or other instrumentalities used in or destined for use in offences established in accordance with this Convention.

2. Each State Party shall take such measures as may be necessary to enable the identification, tracing, freezing or seizure of any item referred to in paragraph 1 of this article for the purpose of eventual confiscation.

3. Each State Party shall adopt, in accordance with its domestic law, such legislative and other measures as may be necessary to regulate the administration by the competent authorities of frozen, seized or confiscated property covered in paragraphs 1 and 2 of this article.

4. If such proceeds of crime have been transformed or converted, in part or in full, into other property, such property shall be liable to the measures referred to in this article instead of the proceeds.

5. If such proceeds of crime have been intermingled with property acquired from legitimate sources, such property shall, without prejudice to any powers relating to freezing or seizure, be liable to confiscation up to the assessed value of the intermingled proceeds.

6. Income or other benefits derived from such proceeds of crime, from property into which such proceeds of crime have been transformed or converted or from property with which such proceeds of crime have been intermingled shall also be liable to the measures referred to in this article, in the same manner and to the same extent as proceeds of crime.

7. For the purpose of this article and article 55 of this Convention, each State Party shall empower its courts or other competent authorities to order that bank, financial or commercial records be made available or seized. A State Party shall not decline to act under the provisions of this paragraph on the ground of bank secrecy.

8. States Parties may consider the possibility of requiring that an offender demonstrate the lawful origin of such alleged proceeds of crime or other property liable to confiscation, to the extent that such a requirement is consistent with the fundamental principles of their domestic law and with the nature of judicial and other proceedings.

9. The provisions of this article shall not be so construed as to prejudice the rights of bona fide third parties.

10. Nothing contained in this article shall affect the principle that the measures to which it refers shall be defined and implemented in accordance with and subject to the provisions of the domestic law of a State Party.

Article 32

PROTECTION OF WITNESSES, EXPERTS AND VICTIMS

1. Each State Party shall take appropriate measures in accordance with its domestic legal system and within its means to provide effective protection from potential retaliation or intimidation for witnesses and experts who give testimony concerning offences established in accordance with this Convention and, as appropriate, for their relatives and other persons close to them.

2. The measures envisaged in paragraph 1 of this article may include, inter alia, without prejudice to the rights of the defendant, including the right to due process:

(a) Establishing procedures for the physical protection of such persons, such as, to the extent necessary and feasible, relocating them and permitting, where appropriate, non-disclosure or limitations on the disclosure of information concerning the identity and whereabouts of such persons;

(b) Providing evidentiary rules to permit witnesses and experts to give testimony in a manner that ensures the safety of such persons, such as permitting testimony to be given through the use of communications technology such as video or other adequate means.

3. States Parties shall consider entering into agreements or arrangements with other States for the relocation of persons referred to in paragraph 1 of this article.

4. The provisions of this article shall also apply to victims insofar as they are witnesses.

5. Each State Party shall, subject to its domestic law, enable the views and concerns of victims to be presented and considered at appropriate stages of criminal proceedings against offenders in a manner not prejudicial to the rights of the defence.

Article 33

PROTECTION OF REPORTING PERSONS

Each State Party shall consider incorporating into its domestic legal system appropriate measures to provide protection against any unjustified treatment for any person who reports in good faith and on reasonable grounds to the competent authorities any facts concerning offences established in accordance with this Convention.

Article 34

CONSEQUENCES OF ACTS OF CORRUPTION

With due regard to the rights of third parties acquired in good faith, each State Party shall take measures, in accordance with the fundamental principles of its domestic law, to address consequences of corruption. In this context, States Parties may consider corruption a relevant factor in legal proceedings to annul or rescind a contract, withdraw a concession or other similar instrument or take any other remedial action.

Article 35

COMPENSATION FOR DAMAGE

Each State Party shall take such measures as may be necessary, in accordance with principles of its domestic law, to ensure that entities or persons who have suffered damage as a result of an act of corruption have the right to initiate legal proceedings against those responsible for that damage in order to obtain compensation.

Article 36

SPECIALIZED AUTHORITIES

Each State Party shall, in accordance with the fundamental principles of its legal system, ensure the existence of a body or bodies or persons specialized in combating corruption through law enforcement. Such body or bodies or persons shall be granted the necessary independence, in accordance with the fundamental principles of the legal system of the State Party, to be able to carry out their functions effectively and without any undue influence. Such persons or staff of such body or bodies should have the appropriate training and resources to carry out their tasks.

Article 37

COOPERATION WITH LAW ENFORCEMENT AUTHORITIES

1. Each State Party shall take appropriate measures to encourage persons who participate or who have participated in the commission of an offence established in accordance with this Convention to supply information useful to competent authorities for investigative and evidentiary purposes and to provide factual, specific help to competent authorities that may contribute to depriving offenders of the proceeds of crime and to recovering such proceeds.
2. Each State Party shall consider providing for the possibility, in appropriate cases, of mitigating punishment of an accused person who provides substantial cooperation in the investigation or prosecution of an offence established in accordance with this Convention.
3. Each State Party shall consider providing for the possibility, in accordance with fundamental principles of its domestic law, of granting immunity from prosecution to a person who provides substantial cooperation in the investigation or prosecution of an offence established in accordance with this Convention.
4. Protection of such persons shall be, *mutatis mutandis*, as provided for in article 32 of this Convention.
5. Where a person referred to in paragraph 1 of this article located in one State Party can provide substantial cooperation to the competent authorities of another State Party, the States Parties concerned may consider entering into agreements or arrangements, in accordance with their domestic law, concerning the potential provision by the other State Party of the treatment set forth in paragraphs 2 and 3 of this article.

Article 38

COOPERATION BETWEEN NATIONAL AUTHORITIES

Each State Party shall take such measures as may be necessary to encourage, in accordance with its domestic law, cooperation between, on the one hand, its public authorities, as well as its public officials, and, on the other hand, its authorities responsible for investigating and prosecuting criminal offences. Such cooperation may include:

- (a) Informing the latter authorities, on their own initiative, where there are reasonable grounds to believe that any of the offences established in accordance with articles 15, 21 and 23 of this Convention has been committed; or
- (b) Providing, upon request, to the latter authorities all necessary information.

Article 39

COOPERATION BETWEEN NATIONAL AUTHORITIES AND THE PRIVATE SECTOR

1. Each State Party shall take such measures as may be necessary to encourage, in accordance with its domestic law, cooperation between national investigating and prosecuting authorities and entities of the private sector, in particular financial institutions, relating to matters involving the commission of offences established in accordance with this Convention.
2. Each State Party shall consider encouraging its nationals and other persons with a habitual residence in its territory to report to the national investigating and prosecuting authorities the commission of an offence established in accordance with this Convention.

Article 40

BANK SECRECY

Each State Party shall ensure that, in the case of domestic criminal investigations of offences established in accordance with this Convention, there are appropriate mechanisms available within its domestic legal system to overcome obstacles that may arise out of the application of bank secrecy laws.

Article 41

CRIMINAL RECORD

Each State Party may adopt such legislative or other measures as may be necessary to take into consideration, under such terms as and for the purpose that it deems appropriate, any previous conviction in another State of an alleged offender for the purpose of using such information in criminal proceedings relating to an offence established in accordance with this Convention.

Article 42

JURISDICTION

1. Each State Party shall adopt such measures as may be necessary to establish its jurisdiction over the offences established in accordance with this Convention when:

(a) The offence is committed in the territory of that State Party; or

(b) The offence is committed on board a vessel that is flying the flag of that State Party or an aircraft that is registered under the laws of that State Party at the time that the offence is committed.

2. Subject to article 4 of this Convention, a State Party may also establish its jurisdiction over any such offence when:

(a) The offence is committed against a national of that State Party; or

(b) The offence is committed by a national of that State Party or a stateless person who has his or her habitual residence in its territory; or

(c) The offence is one of those established in accordance with article 23, paragraph 1 (b) (ii), of this Convention and is committed outside its territory with a view to the commission of an offence established in accordance with article 23, paragraph 1 (a) (i) or (ii) or (b) (i), of this Convention within its territory; or

(d) The offence is committed against the State Party.

3. For the purposes of article 44 of this Convention, each State Party shall take such measures as may be necessary to establish its jurisdiction over the offences established in accordance with this Convention when the alleged offender is present in its territory and it does not extradite such person solely on the ground that he or she is one of its nationals.

4. Each State Party may also take such measures as may be necessary to establish its jurisdiction over the offences established in accordance with this Convention when the alleged offender is present in its territory and it does not extradite him or her.

5. If a State Party exercising its jurisdiction under paragraph 1 or 2 of this article has been notified, or has otherwise learned, that any other States Parties are conducting an investigation, prosecution or judicial proceeding in respect of the same conduct, the competent authorities of those States Parties shall, as appropriate, consult one another with a view to coordinating their actions.

6. Without prejudice to norms of general international law, this Convention shall not exclude the exercise of any criminal jurisdiction established by a State Party in accordance with its domestic law.

Chapter IV

INTERNATIONAL COOPERATION

Article 43

INTERNATIONAL COOPERATION

1. States Parties shall cooperate in criminal matters in accordance with articles 44 to 50 of this Convention. Where appropriate and consistent with their domestic legal system, States Parties shall consider assisting each other in investigations of and proceedings in civil and administrative matters relating to corruption.

2. In matters of international cooperation, whenever dual criminality is considered a requirement, it shall be deemed fulfilled irrespective of whether the laws of the requested State Party place the offence within the same category of offence or denominate the offence by the same terminology as the requesting State Party, if the conduct underlying the offence for which assistance is sought is a criminal offence under the laws of both States Parties.

Article 44

EXTRADITION

1. This article shall apply to the offences established in accordance with this Convention where the person who is the subject of the request for extradition is present in the territory of the requested State Party, provided that the offence for which extradition is sought is punishable under the domestic law of both the requesting State Party and the requested State Party.

2. Notwithstanding the provisions of paragraph 1 of this article, a State Party whose law so permits may grant the extradition of a person for any of the offences covered by this Convention that are not punishable under its own domestic law.

3. If the request for extradition includes several separate offences, at least one of which is extraditable under this article and some of which are not extraditable by reason of their period of imprisonment but are related to offences established in accordance with this Convention, the requested State Party may apply this article also in respect of those offences.

4. Each of the offences to which this article applies shall be deemed to be included as an extraditable offence in any extradition treaty existing between States Parties. States Parties undertake to include such offences as extraditable offences in every extradition treaty to be concluded between them. A State Party whose law so permits, in case it uses this Convention as the basis for extradition, shall not consider any of the offences established in accordance with this Convention to be a political offence.

5. If a State Party that makes extradition conditional on the existence of a treaty receives a request for extradition from another State Party with which it has no extradition treaty, it may consider this Convention the legal basis for extradition in respect of any offence to which this article applies.

6. A State Party that makes extradition conditional on the existence of a treaty shall:

(a) At the time of deposit of its instrument of ratification, acceptance or approval of or accession to this Convention, inform the Secretary-General of the United Nations whether it will take this Convention as the legal basis for cooperation on extradition with other States Parties to this Convention; and

(b) If it does not take this Convention as the legal basis for cooperation on extradition, seek, where appropriate, to conclude treaties on extradition with other States Parties to this Convention in order to implement this article.

7. States Parties that do not make extradition conditional on the existence of a treaty shall recognize offences to which this article applies as extraditable offences between themselves.

8. Extradition shall be subject to the conditions provided for by the domestic law of the requested State Party or by applicable extradition treaties, including, *inter alia*, conditions in relation to the minimum penalty requirement for extradition and the grounds upon which the requested State Party may refuse extradition.

9. States Parties shall, subject to their domestic law, endeavour to expedite extradition procedures and to simplify evidentiary requirements relating thereto in respect of any offence to which this article applies.

10. Subject to the provisions of its domestic law and its extradition treaties, the requested State Party may, upon being satisfied that the circumstances so warrant and are urgent and at the request of the requesting State Party, take a person whose extradition is sought and who is present in its territory into custody or take other appropriate measures to ensure his or her presence at extradition proceedings.

11. A State Party in whose territory an alleged offender is found, if it does not extradite such person in respect of an offence to which this article applies solely on the ground that he or she is one of its nationals, shall, at the request of the State Party seeking extradition, be obliged to submit the case without undue delay to its competent authorities for the purpose of prosecution. Those authorities shall take their decision and conduct their proceedings in the same manner as in the case of any other offence of a grave nature under the domestic law of that State Party. The States Parties concerned shall cooperate with each other, in particular on procedural and evidentiary aspects, to ensure the efficiency of such prosecution.

12. Whenever a State Party is permitted under its domestic law to extradite or otherwise surrender one of its nationals only upon the condition that the person will be returned to that State Party to serve the sentence imposed as a result of the trial or proceedings for which the extradition or surrender of the person was sought and that State Party and the State Party seeking the extradition of the person agree with this option and other terms that they may deem appropriate, such conditional extradition or surrender shall be sufficient to discharge the obligation set forth in paragraph 11 of this article.

13. If extradition, sought for purposes of enforcing a sentence, is refused because the person sought is a national of the requested State Party, the requested State Party shall, if its domestic law so permits and in conformity with the requirements of such law, upon application of the requesting State Party, consider the enforcement of the sentence imposed under the domestic law of the requesting State Party or the remainder thereof.

14. Any person regarding whom proceedings are being carried out in connection with any of the offences to which this article applies shall be guaranteed fair treatment at all stages of the proceedings, including enjoyment of all the rights and guarantees provided by the domestic law of the State Party in the territory of which that person is present.

15. Nothing in this Convention shall be interpreted as imposing an obligation to extradite if the requested State Party has substantial grounds for believing that the request has been made for the purpose of prosecuting or punishing a person on account of that person's sex, race, religion, nationality, ethnic origin or political opinions or that compliance with the request would cause prejudice to that person's position for any one of these reasons.

16. States Parties may not refuse a request for extradition on the sole ground that the offence is also considered to involve fiscal matters.

17. Before refusing extradition, the requested State Party shall, where appropriate, consult with the requesting State Party to provide it with ample opportunity to present its opinions and to provide information relevant to its allegation.

18. States Parties shall seek to conclude bilateral and multilateral agreements or arrangements to carry out or to enhance the effectiveness of extradition.

Article 45

TRANSFER OF SENTENCED PERSONS

States Parties may consider entering into bilateral or multilateral agreements or arrangements on the transfer to their territory of persons sentenced to imprisonment or other forms of deprivation of liberty for offences established in accordance with this Convention in order that they may complete their sentences there.

Article 46

MUTUAL LEGAL ASSISTANCE

1. States Parties shall afford one another the widest measure of mutual legal assistance in investigations, prosecutions and judicial proceedings in relation to the offences covered by this Convention.

2. Mutual legal assistance shall be afforded to the fullest extent possible under relevant laws, treaties, agreements and arrangements of the requested State Party with respect to investigations, prosecutions and judicial proceedings in relation to the offences for which a legal person may be held liable in accordance with article 26 of this Convention in the requesting State Party.

3. Mutual legal assistance to be afforded in accordance with this article may be requested for any of the following purposes:

- (a) Taking evidence or statements from persons;
- (b) Effecting service of judicial documents;
- (c) Executing searches and seizures, and freezing;
- (d) Examining objects and sites;
- (e) Providing information, evidentiary items and expert evaluations;
- (f) Providing originals or certified copies of relevant documents and records, including government, bank, financial, corporate or business records;
- (g) Identifying or tracing proceeds of crime, property, instrumentalities or other things for evidentiary purposes;
- (h) Facilitating the voluntary appearance of persons in the requesting State Party;
- (i) Any other type of assistance that is not contrary to the domestic law of the requested State Party;
- (j) Identifying, freezing and tracing proceeds of crime in accordance with the provisions of chapter V of this Convention;
- (k) The recovery of assets, in accordance with the provisions of chapter V of this Convention.

4. Without prejudice to domestic law, the competent authorities of a State Party may, without prior request, transmit information relating to criminal matters to a competent authority in another State Party where they believe that such information could assist the authority in undertaking or successfully concluding inquiries and criminal proceedings or could result in a request formulated by the latter State Party pursuant to this Convention.

5. The transmission of information pursuant to paragraph 4 of this article shall be without prejudice to inquiries and criminal proceedings in the State of the competent authorities providing the information. The competent authorities receiving the information shall comply with a request that said information remain confidential, even temporarily, or with restrictions on its use. However, this shall not prevent the receiving State Party from disclosing in its proceedings information that is exculpatory to an accused person. In such a case, the receiving State Party shall notify the transmitting State Party prior to the disclosure and, if so requested, consult with the transmitting State Party. If, in an exceptional case, advance notice is not possible, the receiving State Party shall inform the transmitting State Party of the disclosure without delay.

6. The provisions of this article shall not affect the obligations under any other treaty, bilateral or multilateral, that governs or will govern, in whole or in part, mutual legal assistance.

7. Paragraphs 9 to 29 of this article shall apply to requests made pursuant to this article if the States Parties in question are not bound by a treaty of mutual legal assistance. If those States Parties are bound by such a treaty, the corresponding provisions of that treaty shall apply unless the States Parties agree to apply paragraphs 9 to 29 of this article in lieu thereof. States Parties are strongly encouraged to apply those paragraphs if they facilitate cooperation.

8. States Parties shall not decline to render mutual legal assistance pursuant to this article on the ground of bank secrecy.

9. (a) A requested State Party, in responding to a request for assistance pursuant to this article in the absence of dual criminality, shall take into account the purposes of this Convention, as set forth in article 1;

(b) States Parties may decline to render assistance pursuant to this article on the ground of absence of dual criminality. However, a requested State Party shall, where consistent with the basic concepts of its legal system, render assistance that does not involve coercive action. Such assistance may be refused when requests involve

matters of a de minimis nature or matters for which the cooperation or assistance sought is available under other provisions of this Convention;

(c) Each State Party may consider adopting such measures as may be necessary to enable it to provide a wider scope of assistance pursuant to this article in the absence of dual criminality.

10. A person who is being detained or is serving a sentence in the territory of one State Party whose presence in another State Party is requested for purposes of identification, testimony or otherwise providing assistance in obtaining evidence for investigations, prosecutions or judicial proceedings in relation to offences covered by this Convention may be transferred if the following conditions are met:

(a) The person freely gives his or her informed consent;

(b) The competent authorities of both States Parties agree, subject to such conditions as those States Parties may deem appropriate.

11. For the purposes of paragraph 10 of this article:

(a) The State Party to which the person is transferred shall have the authority and obligation to keep the person transferred in custody, unless otherwise requested or authorized by the State Party from which the person was transferred;

(b) The State Party to which the person is transferred shall without delay implement its obligation to return the person to the custody of the State Party from which the person was transferred as agreed beforehand, or as otherwise agreed, by the competent authorities of both States Parties;

(c) The State Party to which the person is transferred shall not require the State Party from which the person was transferred to initiate extradition proceedings for the return of the person;

(d) The person transferred shall receive credit for service of the sentence being served in the State from which he or she was transferred for time spent in the custody of the State Party to which he or she was transferred.

12. Unless the State Party from which a person is to be transferred in accordance with paragraphs 10 and 11 of this article so agrees, that person, whatever his or her nationality, shall not be prosecuted, detained, punished or subjected to any other restriction of his or her personal liberty in the territory of the State to which that person is transferred in respect of acts, omissions or convictions prior to his or her departure from the territory of the State from which he or she was transferred.

13. Each State Party shall designate a central authority that shall have the responsibility and power to receive requests for mutual legal assistance and either to execute them or to transmit them to the competent authorities for execution. Where a State Party has a special region or territory with a separate system of mutual legal assistance, it may designate a distinct central authority that shall have same function for that region or territory. Central authorities shall ensure the speedy and proper execution or transmission of the requests received. Where the central authority transmits the request to a competent authority for execution, it shall encourage the speedy and proper execution of the request by the competent authority. The Secretary-General of the United Nations shall be notified of the central authority designated for this purpose at the time each State Party deposits its instrument of ratification, acceptance or approval of or accession to this Convention. Requests for mutual legal assistance and any communication related thereto shall be transmitted to the central authorities designated by the States Parties. This requirement shall be without prejudice to the right of a State Party to require that such requests and communications be addressed to it through diplomatic channels and, in urgent circumstances, where the States Parties agree, through the International Criminal Police Organization, if possible.

14. Requests shall be made in writing or, where possible, by any means capable of producing a written record, in a language acceptable to the requested State Party, under conditions allowing that State Party to establish authenticity. The Secretary-General of the United Nations shall be notified of the language or languages acceptable to each State Party at the time it deposits its instrument of ratification, acceptance or approval of or accession to this Convention. In urgent circumstances and where agreed by the States Parties, requests may be made orally but shall be confirmed in writing forthwith.

15. A request for mutual legal assistance shall contain:

- (a) The identity of the authority making the request;
- (b) The subject matter and nature of the investigation, prosecution or judicial proceeding to which the request relates and the name and functions of the authority conducting the investigation, prosecution or judicial proceeding;
- (c) A summary of the relevant facts, except in relation to requests for the purpose of service of judicial documents;
- (d) A description of the assistance sought and details of any particular procedure that the requesting State Party wishes to be followed;
- (e) Where possible, the identity, location and nationality of any person concerned; and
- (f) The purpose for which the evidence, information or action is sought.

16. The requested State Party may request additional information when it appears necessary for the execution of the request in accordance with its domestic law or when it can facilitate such execution.

17. A request shall be executed in accordance with the domestic law of the requested State Party and, to the extent not contrary to the domestic law of the requested State Party and where possible, in accordance with the procedures specified in the request.

18. Wherever possible and consistent with fundamental principles of domestic law, when an individual is in the territory of a State Party and has to be heard as a witness or expert by the judicial authorities of another State Party, the first State Party may, at the request of the other, permit the hearing to take place by video conference if it is not possible or desirable for the individual in question to appear in person in the territory of the requesting State Party. States Parties may agree that the hearing shall be conducted by a judicial authority of the requesting State Party and attended by a judicial authority of the requested State Party.

19. The requesting State Party shall not transmit or use information or evidence furnished by the requested State Party for investigations, prosecutions or judicial proceedings other than those stated in the request without the prior consent of the requested State Party. Nothing in this paragraph shall prevent the requesting State Party from disclosing in its proceedings information or evidence that is exculpatory to an accused person. In the latter case, the requesting State Party shall notify the requested State Party prior to the disclosure and, if so requested, consult with the requested State Party. If, in an exceptional case, advance notice is not possible, the requesting State Party shall inform the requested State Party of the disclosure without delay.

20. The requesting State Party may require that the requested State Party keep confidential the fact and substance of the request, except to the extent necessary to execute the request. If the requested State Party cannot comply with the requirement of confidentiality, it shall promptly inform the requesting State Party.

21. Mutual legal assistance may be refused:

- (a) If the request is not made in conformity with the provisions of this article;
- (b) If the requested State Party considers that execution of the request is likely to prejudice its sovereignty, security, *ordre public* or other essential interests;
- (c) If the authorities of the requested State Party would be prohibited by its domestic law from carrying out the action requested with regard to any similar offence, had it been subject to investigation, prosecution or judicial proceedings under their own jurisdiction;
- (d) If it would be contrary to the legal system of the requested State Party relating to mutual legal assistance for the request to be granted.

22. States Parties may not refuse a request for mutual legal assistance on the sole ground that the offence is also considered to involve fiscal matters.

23. Reasons shall be given for any refusal of mutual legal assistance.

24. The requested State Party shall execute the request for mutual legal assistance as soon as possible and shall take as full account as possible of any deadlines suggested by the requesting State Party and for which reasons are given, preferably in the request. The requesting State Party may make reasonable requests for information on the status and progress of measures taken by the requested State Party to satisfy its request. The requested State Party shall respond to reasonable requests by the requesting State Party on the status, and progress in its handling, of the request. The requesting State Party shall promptly inform the requested State Party when the assistance sought is no longer required.

25. Mutual legal assistance may be postponed by the requested State Party, on the ground that it interferes with an ongoing investigation, prosecution or judicial proceeding.

26. Before refusing a request pursuant to paragraph 21 of this article or postponing its execution pursuant to paragraph 25 of this article, the requested State Party shall consult with the requesting State Party to consider whether assistance may be granted subject to such terms and conditions as it deems necessary. If the requesting State Party accepts assistance subject to those conditions, it shall comply with the conditions.

27. Without prejudice to the application of paragraph 12 of this article, a witness, expert or other person who, at the request of the requesting State Party, consents to give evidence in a proceeding or to assist in an investigation, prosecution or judicial proceeding in the territory of the requesting State Party shall not be prosecuted, detained, punished or subjected to any other restriction of this or her personal liberty in that territory in respect of acts, omissions or convictions prior to his or her departure from the territory of the requested State Party. Such safe conduct shall cease when the witness, expert or other person having had, for a period of fifteen consecutive days or for any period agreed upon by the States Parties from the date on which he or she has been officially informed that his or her presence is no longer required by the judicial authorities, an opportunity of leaving, has nevertheless remained voluntarily in the territory of the requesting State Party or, having left it, has returned of his or her own free will.

28. The ordinary costs of executing a request shall be borne by the requested State Party, unless otherwise agreed by the States Parties concerned. If expenses of a substantial or extraordinary nature are or will be required to fulfil the request, the States Parties shall consult to determine the terms and conditions under which the request will be executed, as well as the manner in which the costs shall be borne.

29. The requested State Party:

(a) Shall provide to the requesting State Party copies of government records, documents of information in its possession that under its domestic law are available to the general public;

(b) May, at its discretion, provide to the requesting State Party in whole, in part or subject to such conditions as it deems appropriate, copies of any government records, documents or information in its possession that under its domestic law are not available to the general public.

30. States Parties shall consider, as may be necessary, the possibility of concluding bilateral or multilateral agreements or arrangements that would serve the purposes of, give practical effect to or enhance the provisions of this article.

Article 47

TRANSFER OF CRIMINAL PROCEEDINGS

States Parties shall consider the possibility of transferring to one another proceedings for the prosecution of an offence established in accordance with this Convention in cases where such transfer is considered to be in the interests of the proper administration of justice, in particular in cases where several jurisdictions are involved, with a view to concentrating the prosecution.

Article 48

LAW ENFORCEMENT COOPERATION

1. States Parties shall cooperate closely with one another, consistent with their respective domestic legal and administrative systems, to enhance the effectiveness of law enforcement action to combat the offences covered by this Convention. States Parties shall, in particular, take effective measures:

- (a) To enhance and, where necessary, to establish channels of communication between their competent authorities, agencies and services in order to facilitate the secure and rapid exchange of information concerning all aspects of the offences covered by this Convention, including, if the States Parties concerned deem it appropriate, links with other criminal activities;
- (b) To cooperate with other States Parties in conducting inquiries with respect to offences covered by this Convention concerning:
 - (i) The identity, whereabouts and activities of persons suspected of involvement in such offences or the location of other persons concerned;
 - (ii) The movement of proceeds of crime or property derived from the commission of such offences;
 - (iii) The movement of property, equipment or other instrumentalities used or intended for use in the commission of such offences;
- (c) To provide, where appropriate, necessary items or quantities of substances for analytical or investigative purposes;
- (d) To exchange, where appropriate, information with other States Parties concerning specific means and methods used to commit offences covered by this Convention, including the use of false identities, forged, altered or false documents and other means of concealing activities;
- (e) To facilitate effective coordination between their competent authorities, agencies and services and to promote the exchange of personnel and other experts, including, subject to bilateral agreements or arrangements between the States Parties concerned, the posting of liaison officers;
- (f) To exchange information and coordinate administrative and other measures taken as appropriate for the purpose of early identification of the offences covered by this Convention.

2. With a view to giving effect to this Convention, States Parties shall consider entering into bilateral or multilateral agreements or arrangements on direct cooperation between their law enforcement agencies and, where such agreements or arrangements already exist, amending them. In the absence of such agreements or arrangements between the States Parties concerned, the States Parties may consider this Convention to be the basis for mutual law enforcement cooperation in respect of the offences covered by this Convention. Whenever appropriate, States Parties shall make full use of agreements or arrangements, including international or regional organizations, to enhance the cooperation between their law enforcement agencies.

3. States Parties shall endeavour to cooperate within their means to respond to offences covered by this Convention committed through the use of modern technology.

Article 49

JOINT INVESTIGATIONS

States Parties shall consider concluding bilateral or multilateral agreements or arrangements whereby, in relation to matters that are the subject of investigations, prosecutions or judicial proceedings in one or more States, the competent authorities concerned may establish joint investigative bodies. In the absence of such agreements or arrangements, joint investigations may be undertaken by agreement on a case-by-case basis. The States Parties involved shall ensure that the sovereignty of the State Party in whose territory such investigation is to take place is fully respected.

Article 50

SPECIAL INVESTIGATIVE TECHNIQUES

1. In order to combat corruption effectively, each State Party shall, to the extent permitted by the basis principles of its domestic legal system and in accordance with the conditions prescribed by its domestic law, take such measures as may be necessary, within its means, to allow for the appropriate use by its competent authorities of controlled delivery and, where it deems appropriate, other special investigative techniques, such as electronic or other forms of surveillance and undercover operations, within its territory, and to allow for the admissibility in court of evidence derived therefrom.

2. For the purpose of investigating the offences covered by this Convention, States Parties are encouraged to conclude, when necessary, appropriate bilateral or multilateral agreements or arrangements for using such special investigative techniques in the context of cooperation at the international level. Such agreements or arrangements shall be concluded and implemented in full compliance with the principle of sovereign equality of States and shall be carried out strictly in accordance with the terms of those agreements or arrangements.

3. In the absence of an agreement or arrangement as set forth in paragraph 2 of this article, decisions to use such special investigative techniques at the international level shall be made on a case-by-case basis and may, when necessary, take into consideration financial arrangements and understandings with respect to the exercise of jurisdiction by the States Parties concerned.

4. Decisions to use controlled delivery at the international level may, with the consent of the States Parties concerned, include methods such as intercepting and allowing the goods or funds to continue intact or be removed or replaced in whole or in part.

Chapter V

ASSET RECOVERY

Article 51

GENERAL PROVISION

The return of assets pursuant to this chapter is a fundamental principle of this Convention, and States Parties shall afford one another the widest measure of cooperation and assistance in this regard.

Article 52

PREVENTION AND DETECTION OF TRANSFERS OF PROCEEDS OF CRIME

1. Without prejudice to article 14 of this Convention, each State Party shall take such measures as may be necessary, in accordance with its domestic law, to require financial institutions within its jurisdiction to verify the identity of customers, to take reasonable steps to determine the identity of beneficial owners of funds deposited into high-value accounts and to conduct enhanced scrutiny of accounts sought or maintained by or on behalf of individuals who are, or have been, entrusted with prominent public functions and their family members and close associates. Such enhanced scrutiny shall be reasonably designed to detect suspicious transactions for the purpose of reporting to competent authorities and should not be so construed as to discourage or prohibit financial institutions from doing business with any legitimate customer.

2. In order to facilitate implementation of the measures provided for in paragraph 1 of this article, each State Party, in accordance with its domestic law and inspired by relevant initiatives of regional, interregional and multilateral organizations against money-laundering, shall:

(a) Issue advisories regarding the types of natural or legal person to whose accounts financial institutions within its jurisdiction will be expected to apply enhanced scrutiny, the types of accounts and transactions to which to pay particular attention and appropriate account-opening, maintenance and record-keeping measures to take concerning such accounts; and

(b) Where appropriate, notify financial institutions within its jurisdiction, at the request of another State Party or on its own initiative, of the identity of particular natural or legal persons to whose accounts such institutions will be expected to apply enhanced scrutiny, in addition to those whom the financial institutions may otherwise identify.

3. In the context of paragraph 2 (a) of this article, each State Party shall implement measures to ensure that its financial institutions maintain adequate records, over an appropriate period of time, of accounts and transactions involving the persons mentioned in paragraph 1 of this article, which should, as a minimum, contain information relating to the identity of the customer as well as, as far as possible, of the beneficial owner.

4. With the aim of preventing and detecting transfers of proceeds of offences established in accordance with this Convention, each State Party shall implement appropriate and effective measures to prevent, with the help of its regulatory and oversight bodies, the establishment of banks that have no physical presence and that are not affiliated with a regulated financial group. Moreover, States Parties may consider requiring their financial institutions to refuse to enter into or continue a correspondent banking relationship with such institutions and to guard against establishing relations with foreign financial institutions that permit their accounts to be used by banks that have no physical presence and that are not affiliated with a regulated financial group.

5. Each State Party shall consider establishing, in accordance with its domestic law, effective financial disclosure systems for appropriate public officials and shall provide for appropriate sanctions for non-compliance. Each State Party shall also consider taking such measures as may be necessary to permit its competent authorities to share that information with the competent authorities in other States Parties when necessary to investigate, claim and recover proceeds of offences established in accordance with this Convention.

6. Each State Party shall consider taking such measures as may be necessary, in accordance with its domestic law, to require appropriate public officials having an interest in or signature or other authority over a financial account in a foreign country to report that relationship to appropriate authorities and to maintain appropriate records related to such accounts. Such measures shall also provide for appropriate sanctions for non-compliance.

Article 53

MEASURES FOR DIRECT RECOVERY OF PROPERTY

Each State party shall, in accordance with its domestic law:

(a) Take such measures as may be necessary to permit another State Party to initiate civil action in its courts to establish title to or ownership of property acquired through the commission of an offence established in accordance with this Convention;

(b) Take such measures as may be necessary to permit its courts to order those who have committed offences established in accordance with this Convention to pay compensation of damages to another State Party that has been harmed by such offences; and

(c) Take such measures as may be necessary to permit its courts or competent authorities, when having to decide on confiscation, to recognize another State Party's claim as a legitimate owner of property acquired through the commission of an offence established in accordance with this Convention.

Article 54

MECHANISMS FOR RECOVERY OF PROPERTY THROUGH INTERNATIONAL COOPERATION IN CONFISCATION

1. Each State Party, in order to provide mutual legal assistance pursuant to article 55 of this Convention with respect to property acquired through or involved in the commission of an offence established in accordance with this Convention, shall, in accordance with its domestic law:

(a) Take such measures as may be necessary to permit its competent authorities to give effect to an order of confiscation issued by a court of another State Party;

(b) Take such measures as may be necessary to permit its competent authorities, where they have jurisdiction, to order the confiscation of such property of foreign origin by adjudication of an offence of money-laundering or such other offence as may be within its jurisdiction or by other procedures authorized under its domestic law; and

(c) Consider taking such measures as may be necessary to allow confiscation of such property without a criminal conviction in cases in which the offender cannot be prosecuted by reason of death, flight or absence or in other appropriate cases.

2. Each State Party, in order to provide mutual legal assistance upon a request made pursuant to paragraph 2 of article 55 of this Convention, shall, in accordance with its domestic law:

(a) Take such measures as may be necessary to permit its competent authorities to freeze or seize property upon a freezing or seizure order issued by a court or competent authority of a requesting State Party that provides a reasonable basis for the requested State Party to believe that there are sufficient grounds for taking such actions and that the property would eventually be subject to an order of confiscation for purposes of paragraph 1 (a) of this article;

(b) Take such measures as may be necessary to permit its competent authorities to freeze or seize property upon a request that provides a reasonable basis for the requested State Party to believe that there are sufficient grounds for taking such actions and that the property would eventually be subject to an order of confiscation for purposes of paragraph 1 (a) of this article; and

(c) Consider taking additional measures to permit its competent authorities to preserve property for confiscation, such as on the basis of a foreign arrest or criminal charge related to the acquisition of such property.

Article 55

INTERNATIONAL COOPERATION FOR PURPOSES OF CONFISCATION

1. A State Party that has received a request from another State Party having jurisdiction over an offence established in accordance with this Convention for confiscation of proceeds of crime, property, equipment or other instrumentalities referred to in article 31, paragraph 1, of this Convention situated in its territory shall, to the greatest extent possible within its domestic legal system:

(a) Submit the request to its competent authorities for the purpose of obtaining an order of confiscation and, if such an order is granted, give effect to it; or

(b) Submit to its competent authorities, with a view to giving effect to it to the extent requested, an order of confiscation issued by a court in the territory of the requesting State Party in accordance with article 31, paragraph 1, and 54, paragraph 1 (a), of this Convention insofar as it relates to proceeds of crime, property, equipment or other instrumentalities referred to in article 31, paragraph 1, situated in the territory of the requested State Party.

2. Following a request made by another State Party having jurisdiction over an offence established in accordance with this Convention, the requested State Party shall take measures to identify, trace and freeze, or seize proceeds of crime, property, equipment or other instrumentalities referred to in article 31, paragraph 1, of this Convention for the purpose of eventual confiscation to be ordered either by the requesting State Party or, pursuant to a request under paragraph 1 of this article, by the requested State Party.

3. The provisions of article 46 of this Convention are applicable, mutatis mutandis, to this article. In addition to the information specified in article 46, paragraph 15, requests made pursuant to this article shall contain:

(a) In the case of a request pertaining to paragraph 1 (a) of this article, a description of the property to be confiscated, including, to the extent possible, the location and, where relevant, the estimated value of the property and a statement of the facts relied upon by the requesting State Party sufficient to enable the requested State Party to seek the order under its domestic law;

(b) In the case of a request pertaining to paragraph 1 (b) of this article, a legally admissible copy of an order of confiscation upon which the request is based issued by the requesting State Party, a statement of the facts and information as to the extent to which execution of the order is requested, a statement specifying the measures taken by the requesting State Party to provide adequate notification to bona fide third parties and to ensure due process and a statement that the confiscation order is final;

(c) In the case of a request pertaining to paragraph 2 of this article, a statement of the facts relied upon by the requesting State Party and a description of the actions requested and, where available, a legally admissible, copy of an order on which the request is based.

4. The decisions or actions provided for in paragraphs 1 and 2 of this article shall be taken by the requested State Party in accordance with and subject to the provisions of its domestic law and its procedural rules or any bilateral or multilateral agreement or arrangement to which it may be bound in relation to the requesting State Party.

5. Each State Party shall furnish copies of its laws and regulations that give effect to this article and of any subsequent changes to such laws and regulations or a description thereof to the Secretary-General of the United Nations.

6. If a State Party elects to make the taking of the measures referred to in paragraphs 1 and 2 of this article conditional on the existence of a relevant treaty, that State Party shall consider this Convention the necessary and sufficient treaty basis.

7. Cooperation under this article may also be refused or provisional measures lifted if the requested State Party does not receive sufficient and timely evidence or if the property is of a *de minimis* value.

8. Before lifting any provisional measure taken pursuant to this article, the requested State Party shall, wherever possible, give the requesting State Party an opportunity to present its reasons in favour of continuing the measure.

9. The provisions of this article shall not be construed as prejudicing the rights of bona fide third parties.

Article 56

SPECIAL COOPERATION

Without prejudice to its domestic law, each State Party shall endeavour to take measures to permit it to forward, without prejudice to its own investigations, prosecutions or judicial proceedings, information on proceeds of offences established in accordance with this Convention to another State Party without prior request, when it considers that the disclosure of such information might assist the receiving State Party in initiating or carrying out investigations, prosecutions or judicial proceedings or might lead to a request by that State Party under this chapter of the Convention.

Article 57

RETURN AND DISPOSAL OF ASSETS

1. Property confiscated by a State Party pursuant to article 31 or 55 of this Convention shall be disposed of, including by return to its prior legitimate owners, pursuant to paragraph 3 of this article, by that State Party in accordance with the provisions of this Convention and its domestic law.

2. Each State Party shall adopt such legislative and other measures, in accordance with the fundamental principles of its domestic law, as may be necessary to enable its competent authorities to return confiscated property, when acting on the request made by another State Party, in accordance with this Convention, taking into account the rights of bona fide third parties.

3. In accordance with articles 46 and 55 of this Convention and paragraphs 1 and 2 of this article, the requested State Party shall:

(a) In the case of embezzlement of public funds or of laundering of embezzled public funds as referred to in articles 17 and 23 of this Convention, when confiscation was executed in accordance with article 55 and on the basis of a final judgement in the requesting State Party, a requirement that can be waived by the requested State Party, return the confiscated property to the requesting State Party;

(b) In the case of proceeds of any other offence covered by this Convention, when the confiscation was executed in accordance with article 55 of this Convention and on the basis of a final judgement in the requesting State Party, a requirement that can be waived by the requested State Party, return the confiscated property to the

requesting State Party, when the requesting State Party reasonably establishes its prior ownership of such confiscated property to the requested State Party or when the requested State party recognizes damage to the requesting State Party as a basis for returning the confiscated property;

(c) In all other cases, give priority consideration to returning confiscated property to the requesting State Party, returning such property to its prior legitimate owners or compensating the victims of the crime.

4. Where appropriate, unless State Parties decide otherwise, the requested State Party may deduct reasonable expenses incurred in investigations, prosecutions or judicial proceedings leading to the return or disposition of confiscated property pursuant to this article.

5. Where appropriate, States Parties may also give special consideration to concluding agreement or mutually acceptable arrangements, on a case-by-case basis, for the final disposal of confiscated property.

Article 58

FINANCIAL INTELLIGENCE UNIT

States Parties shall cooperate with one another for the purpose of preventing and combating the transfer of proceeds of offences established in accordance with this Convention and of promoting ways and means of recovering such proceeds and, to that end, shall consider establishing a financial intelligence unit to be responsible for receiving, analysing and disseminating to the competent authorities reports of suspicious financial transactions.

Article 59

BILATERAL AND MULTILATERAL AGREEMENTS AND ARRANGEMENTS

States Parties shall consider concluding bilateral or multilateral agreements or arrangements to enhance the effectiveness of international cooperation undertaken pursuant to this chapter of the Convention.

Chapter VI

TECHNICAL ASSISTANCE AND INFORMATION EXCHANGE

Article 60

TRAINING AND TECHNICAL ASSISTANCE

1. Each State Party shall, to the extent necessary, initiate, develop or improve specific training programmes for its personnel responsible for preventing and combating corruption. Such training programmes could deal, inter alia, with the following areas:

(a) Effective measures to prevent, detect, investigate, punish and control corruption, including the use of evidence-gathering and investigative methods;

(b) Building capacity in the development and planning of strategic anti-corruption policy;

(c) Training competent authorities in the preparation of requests for mutual legal assistance that meet the requirements of this Convention;

(d) Evaluation and strengthening of institutions, public service management and the management of public finances, including public procurement, and the private sector;

(e) Preventing and combating the transfer of proceeds of offences established in accordance with this Convention and recovering such proceeds;

(f) Detecting and freezing of the transfer of proceeds of offences established in accordance with this Convention;

(g) Surveillance of the movement of proceeds of offences established in accordance with this Convention and of the methods used to transfer, conceal or disguise such proceeds;

(h) Appropriate and efficient legal and administrative mechanisms and methods for facilitating the return of proceeds of offences established in accordance with this Convention;

(i) Methods used in protecting victims and witnesses who cooperate with judicial authorities; and

(j) Training in national and international regulations and in languages.

2. States Parties shall, according to their capacity, consider affording one another the widest measure of technical assistance, especially for the benefit of developing countries, in their respective plans and programmes to combat corruption, including material support and training in the areas referred to in paragraph 1 of this article, and training and assistance and the mutual exchange of relevant experience and specialized knowledge, which will facilitate international cooperation between States Parties in the areas of extradition and mutual legal assistance.

3. States Parties shall strengthen, to the extent necessary, efforts to maximize operational and training activities in international and regional organizations and in the framework of relevant bilateral and multilateral agreements or arrangements.

4. States Parties shall consider assisting one another, upon request, in conducting evaluations, studies and research relating to the types, causes, effects and costs of corruption in their respective countries, with a view to developing, with the participation of competent authorities and society, strategies and action plans to combat corruption.

5. In order to facilitate the recovery of proceeds of offences established in accordance with this Convention, States Parties may cooperate in providing each other with the names of experts who could assist in achieving that objective.

6. States Parties shall consider using subregional, regional and international conferences and seminars to promote cooperation and technical assistance and to stimulate discussion on problems of mutual concern, including the special problems and needs of developing countries and countries with economies in transition.

7. States Parties shall consider establishing voluntary mechanisms with a view to contributing financially to the efforts of developing countries and countries with economies in transition to apply this Convention through technical assistance programmes and projects.

8. Each State Party shall consider making voluntary contributions to the United Nations Office on Drugs and Crime for the purpose of fostering, through the Office, programmes and projects in developing countries with a view to implementing this Convention.

Article 61

COLLECTION, EXCHANGE AND ANALYSIS OF INFORMATION ON CORRUPTION

1. Each State Party shall consider analysing, in consultation with experts, trends in corruption in its territory, as well as the circumstances in which corruption offences are committed.

2. States Parties shall consider developing and sharing with each other and through international and regional organizations statistics, analytical expertise concerning corruption and information with a view to developing, insofar as possible, common definitions, standards and methodologies, as well as information on best practices to prevent and combat corruption.

3. Each State Party shall consider monitoring its policies and actual measures to combat corruption and making assessments of their effectiveness and efficiency.

Article 62

OTHER MEASURES: IMPLEMENTATION OF THE CONVENTION THROUGH ECONOMIC DEVELOPMENT AND TECHNICAL ASSISTANCE

1. States Parties shall take measures conducive to the optimal implementation of this Convention to the extent possible, through international cooperation, taking into account the negative effects of corruption on society in general, in particular on sustainable development.

2. States Parties shall make concrete efforts to the extent possible and in coordination with each other, as well as with international and regional organizations:

(a) To enhance their cooperation at various levels with developing countries, with a view to strengthening the capacity of the latter to prevent and combat corruption;

(b) To enhance financial and material assistance to support the efforts of developing countries to prevent and fight corruption effectively and to help them implement this Convention successfully;

(c) To provide technical assistance to developing countries and countries with economies in transition to assist them in meeting their needs for the implementation of this Convention. To that end, States Parties shall endeavour to make adequate and regular voluntary contributions to an account specifically designated for that purpose in a United Nations funding mechanism. States Parties may also give special consideration, in accordance with their domestic law and the provisions of this Convention, to contributing to that account a percentage of the money or of the corresponding value of proceeds of crime or property confiscated in accordance with the provisions of this Convention;

(d) To encourage and persuade other States and financial institutions as appropriate to join them in efforts in accordance with this article, in particular by providing more training programmes and modern equipment to developing countries in order to assist them in achieving the objectives of this Convention.

3. To the extent possible, these measures shall be without prejudice to existing foreign assistance commitments or to other financial cooperation arrangements at the bilateral, regional or international level.

4. States Parties may conclude bilateral or multilateral agreements or arrangements on material and logistical assistance, taking into consideration the financial arrangements necessary for the means of international cooperation provided for by this Convention to be effective and for the prevention, detection and control of corruption.

Chapter VII

MECHANISMS FOR IMPLEMENTATION

Article 63

CONFERENCE OF THE STATES PARTIES TO THE CONVENTION

1. A Conference of the States Parties to the Convention is hereby established to improve the capacity of and cooperation between States Parties to achieve the objectives set forth in this Convention and to promote and review its implementation.

2. The Secretary-General of the United Nations shall convene the Conference of the States Parties not later than one year following the entry into force of this Convention. Thereafter, regular meetings of the Conference of the States Parties shall be held in accordance with the rules of procedure adopted by the Conference.

3. The Conference of the States Parties shall adopt rules of procedure and rules governing the functioning of the activities set forth in this article, including rules concerning the admission and participation of observers, and the payment of expenses incurred in carrying out those activities.

4. The Conference of the States Parties shall agree upon activities, procedures and methods of work to achieve the objectives set forth in paragraph 1 of this article, including:

(a) Facilitating activities by States Parties under articles 60 and 62 and chapters II to V of this Convention, including by encouraging the mobilization of voluntary contributions;

- (b) Facilitating the exchange of information among States Parties on patterns and trends in corruption and on successful practices for preventing and combating it and for the return of proceeds of crime, through, inter alia, the publication of relevant information as mentioned in this article;
- (c) Cooperating with relevant international and regional organizations and mechanisms and non-governmental organizations;
- (d) Making appropriate use of relevant information produced by other international and regional mechanisms for combating and preventing corruption in order to avoid unnecessary duplication of work;
- (e) Reviewing periodically the implementation of this Convention by its States Parties;
- (f) Making recommendations to improve this Convention and its implementation;
- (g) Taking note of the technical assistance requirements of States Parties with regard to the implementation of this Convention and recommending any action it may deem necessary in that respect.

5. For the purpose of paragraph 3 of this article, the Conference of the States parties shall acquire the necessary knowledge of the measures taken by States Parties in implementing this Convention and the difficulties encountered by them in doing so through information provided by them and through such supplemental review mechanisms as may be established by the Conference of the States Parties.

6. Each State Party shall provide the Conference of the States Parties with information on its programmes, plans and practices, as well as on legislative and administrative measures to implement this Convention, as required by the Conference of the States Parties. The Conference of the States Parties shall examine the most effective way of receiving and acting upon information, including, inter alia, information received from States Parties and from competent international organizations. Inputs received from relevant nongovernmental organizations duly accredited in accordance with procedures to be decided upon by the Conference of the States Parties may also be considered.

7. Pursuant to paragraphs 4 to 6 of this article, the Conference of the States Parties shall establish, if it deems it necessary, any appropriate mechanism or body to assist in the effective implementation of the Convention.

Article 64

SECRETARIAT

1. The Secretary-General of the United Nations shall provide the necessary secretariat services to the Conference of the States Parties to the Convention.

2. The secretariat shall:

- (a) Assist the Conference of the States Parties in carrying out the activities set forth in article 63 of this Convention and make arrangements and provide the necessary services for the sessions of the Conference of the States Parties;
- (b) Upon request, assist States Parties in providing information to the Conference of the States Parties as envisaged in article 63, paragraphs 5 and 6, of this Convention; and
- (c) Ensure the necessary coordination with the secretariats of relevant international and regional organizations.

Chapter VIII

FINAL PROVISIONS

Article 65

IMPLEMENTATION OF THE CONVENTION

1. Each State Party shall take the necessary measures, including legislative and administrative measures, in accordance with fundamental principles of its domestic law, to ensure the implementation of its obligations under this Convention.

2. Each State Party may adopt more strict or severe measures than those provided for by this Convention for preventing and combating corruption.

Article 66

SETTLEMENT OF DISPUTES

1. States Parties shall endeavour to settle disputes concerning the interpretation or application of this Convention through negotiation.
2. Any dispute between two or more States Parties concerning the interpretation or application of this Convention that cannot be settled through negotiation within a reasonable time shall, at the request of one of those States Parties, be submitted to arbitration. If, six months after the date of the request for arbitration, those States Parties are unable to agree on the organization of the arbitration, any one of those States Parties may refer the dispute to the International Court of Justice by request in accordance with the Statute of the Court.
3. Each State Party may, at the time of signature, ratification, acceptance or approval of or accession to this Convention, declare that it does not consider itself bound by paragraph 2 of this article. The other States Parties shall not be bound by paragraph 2 of this article with respect to any State Party that has made such a reservation.
4. Any State Party that has made a reservation in accordance with paragraph 3 of this article may at any time withdraw that reservation by notification to the Secretary-General of the United Nations.

Article 67

SIGNATURE, RATIFICATION, ACCEPTANCE, APPROVAL AND ACCESSION

1. This Convention shall be open to all States for signature from 9 to 11 December 2003 in Merida, Mexico, and thereafter at United Nations Headquarters in New York until 9 December 2005.
2. This Convention shall also be open for signature by regional economic integration organizations provided that at least one member State of such organization has signed this Convention in accordance with paragraph 1 of this article.
3. This Convention is subject to ratification, acceptance or approval. Instruments of ratification, acceptance or approval shall be deposited with the Secretary-General of the United Nations. A regional economic integration organization may deposit its instrument of ratification, acceptance or approval if at least one of its member States has done likewise. In that instrument of ratification, acceptance or approval, such organization shall declare the extent of its competence with respect to the matters governed by this Convention. Such organization shall also inform the depositary of any relevant modification in the extent of its competence.
4. This Convention is open for accession by any State or any regional economic integration organization of which at least one member State is a Party to this Convention. Instruments of accession shall be deposited with the Secretary-General of the United Nations. At the time of its accession, a regional economic integration organization shall declare the extent of its competence with respect to matters governed by this Convention. Such organization shall also inform the depositary of any relevant modification in the extent of its competence.

Article 68

ENTRY INTO FORCE

1. This Convention shall enter into force on the ninetieth day after the date of deposit of the thirtieth instrument of ratification, acceptance, approval or accession. For the purpose of this paragraph, any instrument deposited by a regional economic integration organization shall not be counted as additional to those deposited by member States of such organization.
2. For each State or regional economic integration organization ratifying, accepting, approving or acceding to this Convention after the deposit of the thirtieth instrument of such action, this Convention shall enter into force on the thirtieth day after the date of deposit by such State or organization of the relevant instrument or on the date this Convention enters into force pursuant to paragraph 1 of this article, whichever is later.

Article 69

AMENDMENT

1. After the expiry of five years from the entry into force of this Convention, a State Party may propose an amendment and transmit it to the Secretary-General of the United Nations, who shall thereupon communicate the proposed amendment to the States Parties and to the Conference of the States Parties to the Convention for

the purpose of considering and deciding on the proposal. The Conference of the States Parties shall make every effort to achieve consensus on each amendment. If all efforts at consensus have been exhausted and no agreement has been reached, the amendment shall, as a last resort, require for its adoption a two-thirds majority vote of the States Parties present and voting at the meeting of the Conference of the States Parties.

2. Regional economic integration organizations, in matters within their competence, shall exercise their right to vote under this article with a number of votes equal to the number of their member States that are Parties to this Convention. Such organizations shall not exercise their right to vote if their member States exercise theirs and vice versa.

3. An amendment adopted in accordance with paragraph 1 of this article is subject to ratification, acceptance or approval by States Parties.

4. An amendment adopted in accordance with paragraph 1 of this article shall enter into force in respect of a State Party ninety days after the date of the deposit with the Secretary-General of the United Nations of an instrument of ratification, acceptance or approval of such amendment.

5. When an amendment enters into force, it shall be binding on those States Parties which have expressed their consent to be bound by it. Other States Parties shall still be bound by the provisions of this Convention and any earlier amendments that they have ratified, accepted or approved.

Article 70

DENUNCIATION

1. A State Party may denounce this Convention by written notification to the Secretary-General of the United Nations. Such denunciation shall become effective one year after the date of receipt of the notification by the Secretary-General.

2. A regional economic integration organization shall cease to be a Party to this Convention when all of its member States have denounced it.

Article 71

DEPOSITARY AND LANGUAGES

1. The Secretary-General of the United Nations is designated depositary of this Convention.

2. The original of this Convention, of which the Arabic, Chinese, English, French, Russian and Spanish texts are equally authentic, shall be deposited with the Secretary-General of the United Nations.

IN WITNESS WHEREOF, the undersigned plenipotentiaries, being duly authorized thereto by their respective Governments, have signed this Convention.

KONVENCIJA UJEDINJENIH NARODA PROTIV KORUPCIJE

PREAMBULA

Države stranke ove Konvencije,

zabrinute zbog ozbiljnosti problema i prijetnji koje korupcija predstavlja za stabilnost i sigurnost društava, podrivajući institucije i vrijednosti demokracije, etičke vrijednosti i pravdu te ugrožavajući održiv razvitak i vladavinu prava,

zabrinute također zbog veza između korupcije i drugih oblika kriminala, osobito organiziranog kriminala i gospodarskog kriminala, uključujući pranje novca,

zabrinute nadalje zbog slučajeve korupcije kod kojih se radi o ogromnim količinama imovine, koja može činiti značajan dio sredstava država, a koji predstavljaju prijetnju političkoj stabilnosti i održivom razvitku tih država,

uvjerene da korupcija više nije lokalni problem već transnacionalna pojava koja pogađa sva društva i gospodarstva, zbog čega je za njeno sprječavanje i nadziranje nužna međunarodna suradnja,

uvjerene također da je za djelotvorno sprječavanje i borbu protiv korupcije potreban sveobuhvatan i multidisciplinarni pristup,

uvjerene nadalje da dostupnost tehničke pomoći može igrati značajnu ulogu u povećanju sposobnosti država, što uključuje jačanje kapaciteta i izgradnju institucija, za djelotvorno sprječavanje i borbu protiv korupcije,

uvjerene da nezakonito stjecanje osobnog bogatstva može biti osobito štetno za demokratske institucije, nacionalna gospodarstva te vladavinu prava,

odlučne na djelotvorniji način sprječavati, otkrivati i zaustaviti međunarodno prenošenje nezakonito stečene imovine te ojačati međunarodnu suradnju u pogledu povrata imovine,

priznajući temeljna načela propisno i pravično vođenog kaznenog postupka, te građanskog ili upravnog postupka u pogledu dosuđenja imovinskih prava,

imajući u vidu da su za sprječavanje i iskorjenjivanje korupcije odgovorne sve države te da one moraju međusobno surađivati kako bi njihova nastojanja na ovom području bila djelotvorna, uz potporu i sudjelovanje pojedinaca i skupina izvan javnog sektora, kao što su civilno društvo, nevladine udruge te udruge koje djeluju na razini lokalne zajednice,

imajući također u vidu načela pravilnog upravljanja javnim poslovima i državnom imovinom, pravednosti, odgovornosti te jednakosti pred zakonom, kao i potrebu očuvanja čestitosti i poticanja kulture odbijanja korupcije,

odajući priznanje Povjerenstvu za suzbijanje kriminala i kaznenopravnu zaštitu te Uredu Ujedinjenih naroda za droge i kriminal, za rad na području sprječavanja i borbe protiv korupcije,

podsjećajući na rad koji na ovom području obavljaju druge međunarodne i regionalne organizacije, uključujući aktivnosti Afričke unije, Vijeća Europe, Vijeća za carinsku suradnju (poznatog i pod nazivom Svjetska carinska organizacija), Europske unije, Lige arapskih država, Organizacije za gospodarsku suradnju i razvitak te Organizacije američkih država,

uvažavajući multilateralne instrumente kojima je cilj sprječavanje i borba protiv korupcije, uključujući, između ostalog, Inter-američku konvenciju protiv korupcije, koju je 29. ožujka 1996. donijela Organizacija američkih država, Konvenciju o borbi protiv korupcije u koju su umiješani službenici Europskih zajednica ili službenici država članica Europske unije, koju je 26. svibnja 1997. donijelo Vijeće Europske unije, Konvenciju o borbi protiv podmićivanja stranih državnih službenika u međunarodnim poslovnim transakcijama, koju je 21. studenoga 1997. donijela Organizacija za gospodarsku suradnju i razvoj, Kaznenopravnu konvenciju o korupciji, koju je 27. siječnja 1999. donio Odbor ministara Vijeća Europe, Građanskopravnu konvenciju o korupciji, koju je 4. studenoga 1999. donio Odbor ministara Vijeća Europe te Konvenciju Afričke unije o sprječavanju i borbi protiv korupcije koju su čelnici država i vlada Afričke unije donijeli 12. srpnja 2003.,

pozdravljajući stupanje na snagu Konvencije Ujedinjenih naroda protiv transnacionalnoga organiziranog kriminala 29. rujna 2003.,

sporazumjele su se kako slijedi:

Poglavlje I.

OPĆE ODREDBE

Članak 1.

SVRHA

Svrhe ove Konvencije su:

- (a) promicanje i jačanje mjera za učinkovitije i djelotvornije sprječavanje i borbu protiv korupcije,
- (b) promicanje, olakšavanje i podupiranje međunarodne suradnje i tehničke pomoći u sprječavanju i borbi protiv korupcije, uključujući i u pogledu povrata imovine,
- (c) promicanje čestitosti, odgovornosti i pravilnog upravljanja javnim poslovima i državnom imovinom.

Članak 2.

Uporaba pojmova

U svrhu ove Konvencije:

- (a) »*Državni službenik*« označava: (i) svaku osobu koja obavlja zakonodavnu, izvršnu, upravnu ili pravosudnu službu države stranke, bilo da je imenovana ili izabrana, bilo da to čini trajno ili privremeno, za plaću ili bez plaće, bez obzira na hijerarhijski status te osobe; (ii) svaku drugu osobu koja obavlja javnu službu, uključujući i ako to čini za javnu agenciju ili javno poduzeće, ili pruža javne usluge, kako je to određeno u domaćem pravu države stranke te kako se primjenjuje u pripadajućem području prava države stranke; (iii) svaku drugu osobu određenu kao »državni službenik« prema domaćem pravu države stranke. Međutim, u svrhu nekih konkretnih mjera o kojima se govori u poglavlju II. ove Konvencije, pojam »državni službenik« može označavati svaku osobu koja obavlja javnu službu ili pruža javne usluge, kako je to određeno u domaćem pravu države stranke te kako se primjenjuje u pripadajućem području prava države stranke,
- (b) »*Strani državni službenik*« označava svaku osobu koja obavlja zakonodavnu, izvršnu, upravnu ili pravosudnu službu strane zemlje, bilo da je imenovana ili izabrana; kao i svaku osobu koja obavlja javnu službu za stranu zemlju, uključujući i ako to čini za javnu agenciju ili javno poduzeće,
- (c) »*Službenik javne međunarodne organizacije*« označava međunarodnog službenika ili bilo koju osobu koja je ovlaštena od strane takve organizacije postupati u ime i za račun te organizacije,
- (d) »*Imovina*« označava imovinu bilo koje vrste, fizičku ili nefizičku, pokretnu ili nepokretnu, materijalnu ili nematerijalnu te pravne isprave ili instrumente koji dokazuju pravni naslov ili interes na takvoj imovini,
- (e) »*Imovinska korist ostvarena kaznenim djelom*« označava svaku imovinu koja je, izravno ili neizravno, proizašla iz počinjenja kaznenog djela ili je pribavljena njegovim počinjenjem,
- (f) »*Zamrzavanje*« ili »*zapljena*« označava privremenu zabranu prijenosa, konverzije, raspolaganja ili premještanja imovine ili privremeno preuzimanje čuvanja ili nadzora nad imovinom na temelju naloga koji izda sud ili drugo nadležno tijelo,
- (g) »*Konfiskacija*«, koja, kad je to primjenjivo, uključuje zapljenu, označava trajno oduzimanje imovine na temelju naloga suda ili drugoga nadležnog tijela,
- (h) »*Glavno kazneno djelo*« označava svako kazneno djelo kojim je ostvarena imovinska korist koja može postati objektom kaznenog djela određenog u članku 23. ove Konvencije,
- (i) »*Nadzirana isporuka*« označava tehniku dopuštanja da nezakonite ili sumnjive pošiljke izađu iz, prođu kroz ili uđu na teritorij jedne ili više država, uz znanje i pod nadzorom njihovih nadležnih tijela, u svrhu istrage o kaznenom djelu i identifikacije osoba koje su umiješane u počinjenje kaznenog djela.

Članak 3.

Područje primjene

1. Ova se Konvencija primjenjuje, u skladu s uvjetima predviđenim u njoj, na sprječavanje, istragu te progon korupcije, kao i na zamrzavanje sredstava, zapljenu, konfiskaciju te povrat imovinske koristi ostvarene kaznenim djelima određenim u skladu s ovom Konvencijom.
2. U svrhu provedbe ove Konvencije, nije nužno, osim kada je njome drukčije predviđeno, da uslijed kaznenih djela koja propisuje nastane šteta ili povreda državne imovine.

Članak 4.

Zaštita suvereniteta

1. Države stranke dužne su ispunjavati svoje obveze iz ove Konvencije na način sukladan načelima suverene jednakosti i teritorijalne cjelovitosti država te nemiješanja u unutarnje poslove drugih država.
2. Ništa u ovoj Konvenciji ne daje pravo državi stranci da na teritoriju druge države ostvaruje nadležnost i izvršava ovlasti koje su rezervirane isključivo za vlast te druge države na temelju njenog domaćeg prava.

Poglavlje II.

Preventivne mjere

Članak 5.

Preventivna antikorupcijska politika i praksa

1. Svaka je država stranka dužna, u skladu s temeljnim načelima svoga pravnog poretka, razviti i provesti ili održavati djelotvornom usklađenu antikorupcijsku politiku koja promiče sudjelovanje društva i odražava načela vladavine prava, pravilnog upravljanja javnim poslovima i javnom imovinom, čestitost, transparentnost i odgovornost.
2. Svaka je država stranka dužna nastojati uvesti i promicati djelotvorne načine postupanja u cilju sprječavanja korupcije.
3. Svaka je država stranka dužna nastojati povremeno preispitati relevantne pravne instrumente i administrativne mjere, kako bi ocijenila jesu li prikladni za sprječavanje i borbu protiv korupcije.
4. Države stranke dužne su, kako bude primjereno i u skladu s temeljnim načelima njihovoga pravnog poretka, surađivati međusobno kao i s mjerodavnim međunarodnim i regionalnim organizacijama, u svrhu promicanja i razvijanja mjera iz ovoga članka. Ta suradnja može uključivati sudjelovanje u međunarodnim programima i projektima kojima je cilj sprječavanje korupcije.

Članak 6.

Preventivno antikorupcijsko tijelo ili tijela

1. Svaka je država stranka dužna, u skladu s temeljnim načelima svoga pravnog poretka, pobrinuti se da postoje tijelo ili tijela, kako bude primjereno, za sprječavanje korupcije pomoću metoda kao što su:
 - (a) provođenje politike iz članka 5. ove Konvencije i, kad je to primjereno, nadgledanje i usklađivanje provedbe te politike,
 - (b) povećanje i širenje znanja o sprječavanju korupcije.

2. Svaka je država stranka dužna tijelu ili tijelima iz stavka 1. ovoga članka osigurati potrebnu neovisnost, u skladu s temeljnim načelima svoga pravnog poretka, kako bi tom tijelu ili tijelima omogućila izvršavanje njihovih dužnosti djelotvorno i slobodno od svakog nepropisnog utjecaja. Potrebno je osigurati potrebna materijalna sredstva i specijalizirano osoblje, kao i izobrazbu koju to osoblje može trebati radi obavljanja svoje službe.

3. Svaka je država stranka dužna obavijestiti glavnog tajnika Ujedinjenih naroda o imenu i adresi jednog ili više državnih tijela koja drugim državama strankama mogu pomoći u razvijanju i provođenju konkretnih mjera za sprječavanje korupcije.

Članak 7.

Javni sektor

1. Svaka je država stranka dužna, kad je to primjereno i u skladu s temeljnim načelima svoga pravnog poretka, nastojati donijeti, održavati i jačati sustave za angažiranje, zapošljavanje, zadržavanje, promaknuća i umirovljenje državnih službenika te, kad je to primjereno, drugih državnih službenika koji ne podliježu izborima:

(a) koji se temelje na načelima učinkovitosti, transparentnosti te objektivnim mjerilima, kao što su zasluge, pravičnost i sposobnost,

(b) koji uključuju odgovarajuće postupke odabira i izobrazbe pojedinaca za javne položaje koji se smatraju posebno podložnima korupciji te premještanje, kad je to primjereno, tih pojedinaca na druge položaje,

(c) koji promiču odgovarajuće nagrađivanje i pravične ljestvice plaća, uzimajući u obzir razinu gospodarskog razvitka pojedine države stranke,

(d) koji promiču takve programe obrazovanja i izobrazbe koji će im omogućiti da zadovolje zahtjeve korektnog, časnog i pravilnog obavljanja javne službe i koji će im pružiti specijaliziranu i primjerenu izobrazbu u svrhu veće osviještenosti o rizicima korupcije koji su svojstveni obavljanju njihovih službi. Takvi se programi mogu pozivati na kodekse i norme ponašanja iz primjenjivih područja.

2. Svaka je država stranka također dužna razmotriti donošenje odgovarajućih zakonodavnih i administrativnih mjera, sukladnih ciljevima ove Konvencije i u skladu s temeljnim načelima svoga domaćeg prava, kako bi propisala i kriterije kandidiranja za izbor u državnu službu.

3. Svaka je država stranka također dužna razmotriti poduzimanje odgovarajućih zakonodavnih i administrativnih mjera, sukladnih ciljevima ove Konvencije i u skladu s temeljnim načelima svoga domaćeg prava, kako bi povećala transparentnost financiranja kandidatura za izbornu državnu službu te, gdje je to primjenjivo, financiranja političkih stranaka.

4. Svaka je država stranka dužna, u skladu s temeljnim načelima svoga domaćeg prava, nastojati donijeti, održavati i jačati sustave koji promiču transparentnost i sprječavaju sukobe interesa.

Članak 8.

Kodeksi ponašanja za državne službenike

1. Kako bi se suprotstavila korupciji, svaka je država stranka dužna promicati, između ostalog, čestitost, poštenje i odgovornost među svojim državnim službenicima, u skladu s temeljnim načelima svoga pravnog poretka.

2. Svaka je država stranka osobito dužna, u okviru vlastitog institucionalnog i pravnog poretka, nastojati primijeniti kodekse ili norme ponašanja u cilju korektnog, časnog i pravilnog obavljanja javne službe.

3. U svrhu provedbe odredbi ovoga članka, svaka je država stranka dužna, kad je to primjereno i u skladu s temeljnim načelima svoga pravnog poretka, pratiti relevantne inicijative regionalnih, međuregionalnih i multilateralne organizacije, kao što je Međunarodni kodeks ponašanja državnih službenika, koji je sadržan u prilogu rezoluciji 51/59 Opće skupštine od 12. prosinca 1996.

4. Svaka je država stranka također dužna razmotriti, u skladu s temeljnim načelima svoga domaćeg prava, uvođenje mjera i sustava koji bi državnim službenicima olakšali prijavljivanje slučajeva korupcije mjerodavnim vlastima, kad primijete takve slučajeve tijekom obavljanja svoje službe.

5. Svaka je država stranka dužna nastojati, kad je to primjereno i u skladu s temeljnim načelima svoga domaćeg prava, uvesti mjere i sustave na temelju kojih će državni službenici mjerodavnim vlastima morati dati izjave, između ostalog, i o svojim dodatnim djelatnostima, zaposlenju, ulaganjima, imovini i značajnim darovima ili koristima, uslijed kojih može doći do sukoba interesa u odnosu na njihovu službu u svojstvu državnog službenika.

6. Svaka je država stranka dužna razmotriti, u skladu s temeljnim načelima svoga domaćeg prava, poduzimanje stegovnih ili drugih mjera protiv državnih službenika koji prekrše kodekse ili norme uvedene u skladu s ovim člankom.

Članak 9.

Javna nabava i upravljanje javnim financijama

1. Svaka je država stranka dužna, u skladu s temeljnim načelima svog pravnog poretka, poduzeti potrebne korake radi uvođenja primjerenih sustava nabave, utemeljenih na transparentnosti, tržišnom natjecanju te objektivnim mjerilima u odlučivanju, koji su, između ostalog, djelotvorni u sprječavanju korupcije. Takvi sustavi, koji u primjeni mogu uzeti u obzir primjerene granične vrijednosti, moraju obuhvatiti između ostalog:

(a) obznanjivanje informacija javnosti u pogledu postupaka nabave i odnosnih ugovora, uključujući informacije o pozivima na podnošenje ponuda te relevantne ili pripadajuće informacije o dodjeli ugovora, ostavljajući pritom potencijalnim ponuđačima dovoljno vremena da pripreme i podnesu svoje ponude,

(b) utvrđivanje, unaprijed, uvjeta za sudjelovanje, uključujući mjerila za odabir i dodjelu te pravila natječaja, i njihovo objavljivanje,

(c) primjenu objektivnih i unaprijed utvrđenih mjerila za odluke o javnoj nabavi, kako bi se olakšala naknadna provjera ispravnosti primjene pravila ili postupaka,

(d) djelotvorni sustav provjere u zemlji, uključujući djelotvorni prizivni sustav, kako bi se osigurao pravni put i pravni lijekovi u slučaju da sukladno ovom stavku ustanovljena pravila ili postupci ne budu poštivani,

(e) kad je to primjereno, mjere kojima se uređuju pitanja vezana za osoblje zaduženo za nabavu, kao što je iskaz interesa u odnosu na pojedine javne nabave, postupke provjere te uvjete izobrazbe.

2. Svaka je država stranka dužna, u skladu s temeljnim načelima svog pravnog poretka, poduzeti primjerene mjere radi promicanja transparentnosti i odgovornosti u upravljanju javnim financijama. Takve mjere moraju obuhvaćati između ostalog:

(a) postupke za donošenje državnog proračuna,

(b) pravovremeno podnošenje izvještaja o prihodima i rashodima,

(c) sustav računovodstvenih i revizijskih standarda i odnosni nadzor,

(d) djelotvorne i učinkovite sustave upravljanja rizicima i unutarnje kontrole, te

(e) kad je to primjereno, korektivne mjere za slučaj ako ne budu poštivani uvjeti utvrđeni u ovom stavku.

3. Svaka je država stranka dužna poduzeti, u skladu s temeljnim načelima svoga domaćeg prava, građanskopravne i administrativne mjere potrebne kako bi se očuvala cjelovitost računovodstvene dokumentacije, evidencije, financijskih izvješća ili drugih isprava vezanih za javne rashode i prihode, te kako bi se spriječilo krivotvorenje takvih isprava.

Članak 10.

Javno izvješćivanje

Uzimajući u obzir potrebu borbe protiv korupcije, svaka je država stranka dužna, u skladu s temeljnim načelima svog domaćeg prava, poduzeti mjere potrebne kako bi se povećala transparentnost njene javne uprave, uključujući, kad je to primjereno, organizaciju, funkcioniranje i postupke donošenja odluka. Te mjere mogu, između ostalog, biti:

- (a) donošenje postupaka ili propisa kojima se pripadnicima šire javnosti omogućava da dobiju, kad je to primjereno, informacije o organizaciji, funkcioniranju i postupcima donošenja odluka njihove javne uprave, te, uz dužno poštivanje zaštite privatnosti i osobnih podataka, o odlukama i pravnim aktima koji se tiču pripadnika javnosti,
- (b) pojednostavljenje upravnih postupaka, kad je to primjereno, kako bi se olakšao pristup javnosti tijelima nadležnima za odlučivanje, te
- (c) objavljivanje informacija, što može uključivati periodična izvješća o riziku od korupcije u njenoj javnoj upravi.

Članak 11.

Mjere koje se odnose na sudstvo i državno odvjetništvo

- 1. Imajući na umu neovisnost sudstva i njegovu ključnu ulogu u borbi protiv korupcije, svaka je država stranka dužna, u skladu s temeljnim načelima svoga pravnog poretka te ne dovodeći u pitanje neovisnost sudstva, poduzeti mjere u cilju jačanja čestitosti i sprječavanja prilika za korupciju među pripadnicima sudstva. Te mjere mogu uključivati pravila u pogledu ponašanja pripadnika sudstva.
- 2. Mjere s istim učincima kao one iz stavka 1. ovoga članka, mogu se uvesti i primijeniti u pogledu državnog odvjetništva u onim državama strankama u kojima ono nije sastavni dio sudstva, već uživa neovisnost sličnu onoj koja je svojstvena sudstvu.

Članak 12.

Privatni sektor

- 1. Svaka je država stranka dužna, u skladu s temeljnim načelima svoga domaćeg prava, poduzeti mjere u cilju sprječavanja korupcije u vezi s privatnim sektorom, ojačati računovodstvene i revizijske standarde u privatnom sektoru te, kad je to primjereno, uvesti djelotvorne, razmjerne i odvraćajuće građanskopravne, upravne i kaznenopravne sankcije za slučajeve nepoštivanja takvih mjera.
- 2. Mjere u svrhu postizanja tih ciljeva mogu uključivati, između ostalog:
 - (a) promicanje suradnje između organa unutarnjih poslova i relevantnih privatnopravnih subjekata,
 - (b) promicanje razvoja standarda i postupaka osmišljenih u svrhu očuvanja čestitosti relevantnih privatnopravnih tijela, uključujući kodekse ponašanja radi korektnog, časnog i pravilnog obavljanja poslovne djelatnosti i svih s njima povezanih zanimanja te sprječavanja sukoba interesa, kao i radi promicanja primjene dobrih poslovnih običaja među poduzetnicima te u ugovornim odnosima poduzetnika s državom,
 - (c) promicanje transparentnosti među privatnopravnim subjektima, uključujući, kad je to primjereno, mjere u pogledu identiteta pravnih i fizičkih osoba uključenih u osnivanje i vođenje trgovačkih društava,
 - (d) sprječavanje zlorabe postupaka kojima su uređena pitanja koja se odnose na privatnopravne subjekte, uključujući postupke koji se tiču potpora i dozvola koje odobravaju državne vlasti u svrhu poslovnih djelatnosti,
 - (e) sprječavanje sukoba interesa nametanjem ograničenja, kako bude primjereno te uz razuman rok, na profesionalne djelatnosti bivših državnih službenika, ili na zapošljavanje državnih službenika u privatnom sektoru nakon što daju ostavku ili odu u mirovinu, kad su te djelatnosti ili zaposlenje u izravnoj vezi sa službom koju su ti državni službenici obavljali ili nadzirali za vrijeme trajanja svoga mandata,

(f) osiguravanje da privatna poduzeća, ovisno o njihovoj strukturi i veličini, podliježu dostatnim internim revizijskim kontrolama koje pomažu u sprječavanju i otkrivanju slučajeva korupcije, kao i da računi i propisana financijska izvješća takvih privatnih poduzeća podliježu primjerenim postupcima revizije i izdavanja potvrda.

3. Da bi spriječila korupciju, svaka je država stranka dužna poduzeti potrebne mjere, u skladu sa svojim domaćim zakonima i propisima, u pogledu vođenja računovodstvene dokumentacije i evidencija, stavljanja na uvid financijskih izvješća te računovodstvenih i revizijskih standarda, u cilju zabrane sljedećih radnji koje se poduzimaju radi počinjenja bilo kojih kaznenih djela određenih u skladu s ovom Konvencijom:

- (a) uvođenje neevidentiranih računa,
- (b) obavljanje neevidentiranih ili nedovoljno identificiranih transakcija,
- (c) evidentiranje nepostojećeg rashoda,
- (d) unos pasive s neispravnom identifikacijom njenog predmeta,
- (e) uporaba lažnih isprava, te
- (f) namjerno ranije uništenje računovodstvene dokumentacije nego što je to zakonom propisano.

4. Svaka je država stranka dužna zabraniti porezne olakšice na troškove koji predstavljaju mito, budući da je ono jedan od sastavnih elemenata kaznenih djela određenih u skladu sa člankom 15. i 16. ove Konvencije, te, kad je to primjereno, na druge izdatke nastale u vezi s podupiranjem korumpiranog ponašanja.

Članak 13.

Sudjelovanje društva

1. Svaka je država stranka dužna poduzeti primjerene mjere, u okviru svojih mogućnosti i u skladu s temeljnim načelima svog domaćeg prava, u cilju promicanja aktivnog sudjelovanja pojedinaca i skupina koje ne pripadaju javnom sektoru, kao što su civilno društvo, nevladine udruge te udruge koje djeluju na razini lokalne zajednice, u sprječavanju i borbi protiv korupcije, te u cilju podizanja javne svijesti u pogledu postojanja, uzroka i težine te prijetnje koju predstavlja korupcija. Ovakvo sudjelovanje treba biti ojačano mjerama poput:

- (a) promicanja doprinosa javnosti postupcima odlučivanja te povećanja njihove transparentnosti,
- (b) osiguravanja djelotvornog pristupa javnosti informacijama,
- (c) poduzimanja aktivnosti javnog informiranja koje pridonose netoleriranju korupcije, kao i programa javnog obrazovanja, uključujući školske i sveučilišne nastavne programe,
- (d) poštivanja, promicanja i zaštite slobode traženja, primanja, objavljivanja i širenja informacija koje se tiču korupcije; ta sloboda može biti podložna određenim ograničenjima, ali ona mogu biti samo onakva kakva su predviđena zakonom i nužna radi:
 - (i) poštivanja prava ili ugleda drugih,
 - (ii) zaštite nacionalne sigurnosti ili javnog poretka, odnosno javnog zdravlja ili morala.

2. Svaka je država stranka dužna poduzeti primjerene mjere kako bi se pobrinula da su relevantna antikorupcijska tijela iz ove Konvencije poznata javnosti, te je dužna osigurati pristup tim tijelima, kad je to primjereno, radi prijavljivanja, uključujući i anonimno, svakog događaja koji se može smatrati da predstavlja kazneno djelo određeno u skladu s ovom Konvencijom.

Članak 14.

Mjere za sprječavanje pranja novca

1. Svaka je država stranka dužna:

- (a) uvesti u okviru svoje nadležnosti sveobuhvatni domaći regulatorni i nadzorni režim za banke i nebankarske financijske institucije, uključujući fizičke ili pravne osobe koje pružaju formalne ili neformalne usluge prijenosa novca ili vrijednosti te, kad je to primjereno, druga tijela posebno podložna pranju novca, kako bi zaustavila i

otkrila sve oblike pranja novca, a unutar tog režima mora se staviti naglasak na identificiranje stranke i, kad je to primjereno, stvarnog korisnika, vođenje evidencije i prijavljivanje sumnjivih transakcija,

(b) ne dovodeći u pitanje primjenu članka 46. ove Konvencije, osigurati da upravne i zakonodavne vlasti, organi unutarnjih poslova i drugi organi vlasti zaduženi za borbu protiv pranja novca (uključujući, kad je to primjereno u okviru domaćeg prava, sudske vlasti) imaju mogućnost surađivati i razmjenjivati informacije na nacionalnoj i međunarodnoj razini u okviru uvjeta propisanih njenim domaćim pravom, te je dužna u tu svrhu razmotriti osnivanje financijske obavještajne jedinice koja bi služila kao nacionalna središnjica za prikupljanje, analizu i širenje informacija koje se tiču potencijalnog pranja novca.

2. Države stranke dužne su razmotriti primjenu provedivih mjera radi otkrivanja i praćenja kretanja gotovog novca i odgovarajućih prenosivih instrumenata preko svojih granica, u skladu s načelima koja osiguravaju ispravno korištenje informacija te tako da ni na koji način ne priječe kretanje zakonitog kapitala. Takve mjere mogu uključivati zahtjev da pojedinci i poslovni subjekti prijave prekogranični prijenos znatnih količina gotovog novca i odgovarajućih prenosivih instrumenata.

3. Države stranke dužne su razmotriti primjenu odgovarajućih i provedivih mjera koje bi od financijskih institucija, uključujući one koje se bave prosljeđivanjem novca zahtijevale:

(a) uvrštavanje na obrasce za elektronički prijenos novca i s tim povezane poruke, točne i razumljive informacije o onome od koga prijenos potječe,

(b) zadržavanje takve informacije tijekom cijelog lanca plaćanja, te

(c) primjenjivanje pojačane provjere onih prijenosa novca koji ne sadrže potpunu informaciju o onome od koga potječu.

4. Pri uvođenju domaćeg regulatornog i nadzornog režima sukladno uvjetima iz ovoga članka, a ne dovodeći u pitanje primjenu bilo kojeg drugog članka ove Konvencije, države stranke pozvane su koristiti se, kao smjernicama, relevantnim inicijativama regionalnih, međuregionalnih i multilateralne organizacije protiv pranja novca.

5. Države stranke dužne su nastojati razviti i promicati globalnu, regionalnu, podregionalnu i bilateralnu suradnju među sudskim vlastima, organima unutarnjih poslova te financijskim regulatornim vlastima, u cilju borbe protiv pranja novca.

Poglavlje III.

Inkriminacija i djelatnost organa unutarnjih poslova

Članak 15.

Podmićivanje domaćih državnih službenika

Svaka je država stranka dužna donijeti zakonodavne i druge mjere potrebne kako bi se kao kazneno djelo, u slučaju namjernog počinjenja, odredili:

(a) obećanje, nudenje ili davanje državnom službeniku, izravno ili neizravno, nepripadajuće koristi, namijenjene samom službeniku ili drugoj osobi ili pravnom subjektu, kako bi službenik djelovao ili se suzdržao od djelovanja tijekom obavljanja svojih službenih dužnosti,

(b) traženje ili prihvaćanje od strane državnog službenika, izravno ili neizravno, nepripadajuće koristi, namijenjene samom službeniku ili drugoj osobi ili pravnom subjektu, kako bi službenik djelovao ili se suzdržao od djelovanja tijekom obavljanja svojih službenih dužnosti.

Članak 16.

Podmićivanje stranih državnih službenika i službenika javnih međunarodnih organizacija

1. Svaka je država stranka dužna donijeti zakonodavne i druge mjere potrebne da bi se kao kazneno djelo, u slučaju namjernog počinjenja, odredili obećanje, nuđenje ili davanje stranom državnom službeniku ili službeniku javne međunarodne organizacije, izravno ili neizravno, nepripadajuće koristi, namijenjene samom službeniku ili drugoj osobi ili pravnom subjektu, kako bi službenik djelovao ili se suzdržao od djelovanja tijekom obavljanja svojih službenih dužnosti, a radi pribavljanja ili zadržavanja posla ili druge nepripadajuće koristi u vezi s vođenjem međunarodnog posla.

2. Svaka je država stranka dužna razmotriti donošenje zakonodavnih i drugih mjera potrebnih da bi se kao kazneno djelo, u slučaju namjernog počinjenja, odredili traženje ili prihvaćanje od stranoga državnog službenika ili službenika javne međunarodne organizacije, izravno ili neizravno, nepripadajuće koristi, namijenjene samom službeniku ili drugoj osobi ili pravnom subjektu, kako bi službenik djelovao ili se suzdržao od djelovanja tijekom obavljanja svojih službenih dužnosti.

Članak 17.

Pronevjera, protupravno prisvajanje ili drugo preusmjeravanje imovine od strane državnog službenika

Svaka je država stranka dužna donijeti zakonodavne i druge mjere potrebne kako bi se kao kazneno djelo, u slučaju namjernog počinjenja, odredile pronevjera, protupravno prisvajanje tuđe imovine ili drugo preusmjeravanje od strane državnog službenika u svoju korist ili u korist druge osobe ili pravnog subjekta, bilo kakve imovine, državnog ili privatnog novca ili vrijednosnih papira, ili bilo kakve druge vrijedne stvari, povjerenih državnom službeniku u okviru njegovog ili njezinog položaja.

Članak 18.

Trgovanje utjecajem

Svaka je država stranka dužna razmotriti donošenje zakonodavnih i drugih mjera potrebnih da bi se kao kazneno djelo, u slučaju namjernog počinjenja, odredili:

(a) obećanje, nuđenje, ili davanje državnom službeniku ili bilo kojoj drugoj osobi, izravno ili neizravno, nepripadajuće koristi, kako bi državni službenik ili ta osoba zloupotrijebili svoj stvarni ili pretpostavljeni utjecaj, u cilju pribavljanja nepripadajuće koristi od tijela upravne ili državne vlasti države stranke namijenjene izvornom inicijatoru tog djela ili nekoj drugoj osobi,

(b) traženje ili prihvaćanje od strane državnog službenika ili bilo koje druge osobe, izravno ili neizravno, nepripadajuće koristi namijenjene njemu ili drugoj osobi, kako bi državni službenik ili ta osoba zloupotrijebili svoj stvarni ili pretpostavljeni utjecaj, u cilju pribavljanja nepripadajuće koristi od tijela upravne ili državne vlasti države stranke.

Članak 19.

Zlouporaba položaja

Svaka je država stranka dužna razmotriti donošenje zakonodavnih i drugih mjera potrebnih kako bi se kao kazneno djelo, u slučaju namjernog počinjenja, odredila zlouporaba službe ili položaja, to jest, djelovanje ili propuštanje djelovanja, koje predstavlja povredu zakona, od strane državnog službenika tijekom obavljanja njegove ili njene službe, u cilju pribavljanja nepripadajuće koristi za sebe ili za neku drugu osobu ili pravni subjekt.

Članak 20.

Nezakonito bogaćenje

Podložno svom ustavu i temeljnim načelima svoga pravnog poretka, svaka je država stranka dužna razmotriti donošenje zakonodavnih i drugih mjera potrebnih kako bi se kao kazneno djelo, u slučaju namjernog počinjenja, odredilo nezakonito bogaćenje, to jest, znatno povećanje imovine državnog službenika, koje on ili ona ne može razumno objasniti s obzirom na svoj zakoniti prihod.

Članak 21.

Podmićivanje u privatnom sektoru

Svaka je država stranka dužna razmotriti donošenje zakonodavnih i drugih mjera potrebnih kako bi se kao kazneno djelo, u slučaju namjernog počinjenja, tijekom obavljanja gospodarskih, financijskih ili komercijalnih djelatnosti odredili:

(a) obećanje, nuđenje ili davanje, izravno ili neizravno, osobi koja rukovodi pravnim subjektom privatnog sektora ili u njemu radi u bilo kojem svojstvu, nepripadajuće koristi, namijenjene toj ili drugoj osobi, kako bi, kršeći svoje ovlasti, djelovala ili se suzdržala od djelovanja,

(b) traženje ili prihvaćanje, izravno ili neizravno, od strane osobe koja rukovodi pravnim subjektom privatnog sektora ili u njemu radi u bilo kojem svojstvu, nepripadajuće koristi namijenjene toj ili drugoj osobi, kako bi, kršeći svoje ovlasti djelovala ili se suzdržala od djelovanja.

Članak 22.

Pronevjera imovine u privatnom sektoru

Svaka je država stranka dužna razmotriti donošenje zakonodavnih i drugih mjera potrebnih kako bi se kao kazneno djelo, u slučaju namjernog počinjenja, tijekom obavljanja gospodarske, financijske ili komercijalne djelatnosti, odredila pronevjera od strane osobe koja rukovodi pravnim subjektom privatnog sektora ili u njemu radi u bilo kojem svojstvu, bilo kakve privatne imovine, privatnog novca ili vrijednosnih papira, ili bilo kakve druge vrijedne stvari, koji su joj povjereni u okviru njegovog ili njezinog položaja.

Članak 23.

Pranje imovinske koristi ostvarene kaznenim djelom

1. Svaka je država stranka dužna donijeti, u skladu s temeljnim načelima svoga domaćeg prava, zakonodavne i druge mjere potrebne kako bi se kao kazneno djelo, u slučaju namjernog počinjenja, odredili:

(a) (i) konverzija ili prijenos imovine, znajući da ta imovina predstavlja imovinsku korist ostvarenu kaznenim djelom, radi prikrivanja ili lažnog prikazivanja nezakonitog porijekla te imovine, ili pomaganja bilo kojoj osobi koja je umiješana u počinjenje glavnoga kaznenog djela da izbjegne pravne posljedice svoje radnje,

(ii) prikrivanje ili lažno prikazivanje, u pogledu imovine, njene prave prirode, porijekla, mjesta na kojem se nalazi, raspolaganja njome, njenog kretanja, vlasništva ili prava nad njom, znajući da ta imovina predstavlja imovinsku korist ostvarenu kaznenim djelom,

(b) sukladno osnovnim načelima njenog pravnog poretka:

(i) stjecanje, posjedovanje ili korištenje imovine, znajući, u trenutku primitka, da ta imovina predstavlja imovinsku korist ostvarenu kaznenim djelom,

(ii) sudioništvo, povezanost ili zavjeru, u pogledu počinjenja, pokušaja počinjenja te pomaganje, poticanje, olakšavanje i davanje savjeta, u odnosu na počinjenje bilo kojeg od kaznenih djela određenih u skladu s ovim člankom.

2. Za potrebe provedbe ili primjene stavka 1. ovoga članka:

(a) svaka je država stranka dužna nastojati primijeniti stavak 1. ovoga članka na najveći mogući broj glavnih kaznenih djela,

(b) svaka je država stranka dužna kao glavna kaznena djela predvidjeti najmanje jedan sveobuhvatni opseg kaznenih djela određenih u skladu s ovom Konvencijom,

(c) u svrhu podstavka (b) ovoga stavka, glavna kaznena djela obuhvaćaju kaznena djela počinjena unutar i izvan nadležnosti odnosno države stranke; međutim, kaznena djela počinjena izvan nadležnosti države stranke smatraju se glavnim kaznenim djelima samo ako se predmetno ponašanje smatra kaznenim djelom po domaćem pravu države u kojoj je počinjeno i ako bi se smatralo kaznenim djelom po domaćem pravu države koja provodi ili primjenjuje ovaj članak, da je u njoj bilo počinjeno,

(d) svaka je država stranka dužna dostaviti primjerke svojih zakona koji daju pravnu snagu ovom članku te svih kasnijih izmjena i dopuna tih zakona ili njihov opis, glavnom tajniku Ujedinjenih naroda,

(e) ako tako proizlazi iz temeljnih načela domaćeg prava države stranke, može se propisati da se kaznena djela iz stavka 1. ovog članka ne odnose na osobe koje su počinitelji glavnoga kaznenog djela.

Članak 24.

Prikrivanje

Ne dovodeći u pitanje odredbe članka 23. ove Konvencije, svaka je država stranka dužna razmotriti donošenje zakonodavnih i drugih mjera potrebnih kako bi se kao kazneno djelo odredili, u slučaju da su namjerno počinjeni nakon što je počinjeno bilo koje kazneno djelo određeno u skladu s ovom Konvencijom, a bez sudioništva u takvom kaznenom djelu, prikrivanje ili trajno zadržavanje imovine, ako osoba koja tako djeluje zna da je ta imovina pribavljena kaznenim djelom određenim u skladu s ovom Konvencijom.

Članak 25.

Ometanje pravosuđa

Svaka je država stranka dužna donijeti zakonodavne i druge mjere potrebne kako bi se kao kazneno djelo, u slučaju namjernog počinjenja, odredili:

(a) uporaba fizičke sile, prijetnji ili zastrašivanja, odnosno obećanje, nuđenje, ili davanje nepripadajuće koristi u cilju poticanja lažnog svjedočenja ili u cilju utjecaja na svjedočenje ili podnošenje dokaza u sudskom postupku vezanom za počinjenje kaznenih djela određenih u skladu s ovom Konvencijom,

(b) uporaba fizičke sile, prijetnji ili zastrašivanja, u cilju ometanja pravosudnog službenika ili službenika organa unutarnjih poslova u izvršavanju njegovih službenih dužnosti u vezi s počinjenjem kaznenih djela određenih u skladu s ovom Konvencijom; ništa u ovom podstavku ne dovodi u pitanje pravo država stranaka da donesu zakone kojima se štite druge kategorije državnih službenika.

Članak 26.

Odgovornost pravnih osoba

1. Svaka je država stranka dužna donijeti mjere, sukladne načelima njenog prava, potrebne radi utvrđivanja odgovornosti pravnih osoba za sudioništvo u kaznenim djelima određenim u skladu s ovom Konvencijom.

2. Podložno načelima prava države stranke, odgovornost pravnih osoba može biti kaznenopravna, građanskopravna ili upravna.

3. Ta odgovornost ne dovodi u pitanje kaznenopravnu odgovornost fizičkih osoba koje su počinitelji kaznenih djela.

4. Svaka je država stranka osobito dužna osigurati da pravne osobe koje se smatraju odgovornima u skladu s ovim člankom podliježu djelotvornim, razmjernim ili odvraćajućim kaznenim ili nekaznenim sankcijama, uključujući novčane kazne.

Članak 27.

Sudjelovanje i pokušaj

1. Svaka je država stranka dužna donijeti zakonodavne i druge mjere potrebne kako bi se kao kazneno djelo, u skladu s njenim domaćim pravom, odredilo sudjelovanje u bilo kojem svojstvu, kao što su supočiniteljstvo, pomaganje, ili poticanje u kaznenom djelu određenom u skladu s ovom Konvencijom.

2. Svaka država stranka može donijeti zakonodavne i druge mjere potrebne kako bi se kao kazneno djelo odredio, u skladu s njenim domaćim pravom, svaki pokušaj počinjenja kaznenog djela određenog u skladu s ovom Konvencijom.

3. Svaka država stranka može donijeti zakonodavne i druge mjere potrebne kako bi se kao kazneno djelo, u skladu s njenim domaćim pravom, odredilo pripremanje kaznenog djela određenog u skladu s ovom Konvencijom.

Članak 28.

Znanje, namjera i svrha kao bitna obilježja kaznenog djela

O znanju, namjeri ili svrsi, koji moraju postojati kao bitna obilježja kaznenog djela određenog u skladu s ovom Konvencijom, može se zaključivati iz objektivnih činjeničnih okolnosti.

Članak 29.

Zastara

Svaka je država stranka dužna, kad je to primjereno, predvidjeti unutar svoga domaćeg prava duge rokove zastare za započinjanje sudskih postupaka za bilo koje djelo određeno u skladu s ovom Konvencijom te predvidjeti duže rokove zastare ili zastoje zastare u slučajevima u kojima je navodni počinitelj izbjegao izvođenje pred lice pravde.

Članak 30.

Progon, osuda i sankcije

1. Svaka je država stranka dužna propisati da počinjenje kaznenog djela, određenog u skladu s ovom Konvencijom podliježe sankcijama koje uzimaju u obzir težinu toga kaznenog djela.

2. Svaka je država stranka dužna poduzeti mjere potrebne kako bi se uspostavila i održala, u skladu s njenim pravnim poretkom i ustavnim načelima, primjerena ravnoteža između imuniteta ili povlastica u pogledu nadležnosti priznatih njenim državnim službenicima u vezi s obavljanjem njihove službe, i mogućnosti, kad je to potrebno, djelotvorne istrage, progona i osude za kaznena djela određena u skladu s ovom Konvencijom.

3. Svaka je država stranka dužna nastojati osigurati da sve diskrecijske zakonske ovlasti koje proizlaze iz njenoga domaćeg prava, a koje se tiču progona osoba za kaznena djela određena u skladu s ovom Konvencijom, budu izvršavane na način koji najviše moguće pridonosi djelotvornosti mjera organa unutarnjih poslova u pogledu tih kaznenih djela i uz dužno poštivanje potrebe zaustavljanja počinjenja takvih kaznenih djela.

4. U slučajevima kaznenih djela određenih u skladu s ovom Konvencijom, svaka je država stranka dužna poduzeti primjerene mjere, u skladu sa svojim domaćim pravom te uz dužno poštivanje prava obrane, kako bi nastojala osigurati da uvjeti propisani u pogledu odluka o puštanju na slobodu do početka suđenja ili prizivnog postupka uzimaju u obzir potrebu osiguranja prisutnosti optuženika tijekom naknadnoga kaznenog postupka.

5. Svaka je država stranka dužna, pri razmatranju mogućnosti za ranije puštanje na slobodu ili uvjetno puštanje na slobodu osoba osuđenih za takva kaznena djela, uzeti u obzir težinu kaznenog djela o kojemu je riječ.

6. Svaka je država stranka dužna, do mjere koja je u skladu s temeljnim načelima njenoga pravnog poretka, razmotriti uvođenje postupaka putem kojih državni službenik optužen za kazneno djelo određeno u skladu s ovom Konvencijom, može, kad je to primjereno, od strane odgovarajućih vlasti biti smijenjen, suspendiran ili premješten na drugu dužnost, a imajući na umu poštivanje načela presumpcije nevinosti.

7. Kad je to opravdano težinom kaznenog djela, svaka je država stranka dužna, do mjere koja je u skladu s temeljnim načelima njenoga pravnog poretka, razmotriti uvođenje postupaka za diskvalifikaciju na temelju sudskog naloga ili drugoga primjerenog sredstva, na vremensko razdoblje određeno njenim domaćim pravom, osoba osuđenih za kaznena djela određena u skladu s ovom Konvencijom, u pogledu:

(a) obavljanja državne službe, i

(b) obavljanja službe u poduzeću koje je u cijelosti ili djelomično u vlasništvu države.

8. Stavak 1. ovoga članka ne dovodi u pitanje izvršenje stegovnih ovlasti prema državnim službenicima od strane nadležnih tijela.

9. Ništa u ovoj Konvenciji ne utječe na načelo da je opisivanje kaznenih djela određenih u skladu s ovom Konvencijom, kao i pravnih temelja obrane koji se mogu koristiti ili drugih pravnih načela kojima se nadzire zakonitost ponašanja, pridržano za domaće pravo države stranke i da se progon takvih kaznenih djela i njihovo kažnjavanje poduzimaju u skladu s tim pravom.

10. Države stranke dužne su nastojati promicati ponovno uključivanje u društvo osoba koje su osuđene za kaznena djela određena u skladu s ovom Konvencijom.

Članak 31.

Zamrzavanje sredstava, zapljena i konfiskacija

1. Svaka je država stranka dužna poduzeti, do najvećega mogućeg stupnja u okviru svog domaćeg pravnog poretka, mjere potrebne kako bi bila moguća konfiskacija:

(a) imovinske koristi ostvarene kaznenim djelima određenim u skladu s ovom Konvencijom ili imovine čija vrijednost odgovara toj imovinskoj koristi,

(b) imovine, opreme ili drugih sredstava uporabljenih ili namijenjenih za uporabu u počinjenju kaznenih djela određenih u skladu s ovom Konvencijom.

2. Svaka je država stranka dužna poduzeti mjere potrebne radi identifikacije, ulaženja u trag, zamrzavanja ili zapljene bilo kojeg predmeta iz stavka 1. ovoga članka, u svrhu moguće konfiskacije.

3. Svaka je država stranka dužna donijeti, u skladu sa svojim domaćim pravom, zakonodavne i druge mjere potrebne kako bi se uredilo upravljanje od strane nadležnih vlasti zamrznutom, zaplijenjenom ili konfisciranom imovinom obuhvaćenom stavkom 1. i 2. ovoga članka.

4. Ako je ta imovinska korist ostvarena kaznenim djelom preoblikovana ili prerađena, dijelom ili u cijelosti, u drugu imovinu, takva je imovina podložna mjerama iz ovoga članka umjesto imovinske koristi ostvarene kaznenim djelom.

5. Ako je ta imovinska korist ostvarena kaznenim dijelom sjedinjena s imovinom stečenom iz zakonitih izvora, takva je imovina, ne dovodeći u pitanje ovlasti u pogledu zamrzavanja ili zapljene, podložna konfiskaciji do procijenjene vrijednosti s njom sjedinjene imovinske koristi ostvarene kaznenim djelom.

6. Prihod ili druge koristi proizašle iz imovinske koristi ostvarene kaznenim djelom, iz imovine u koju je imovinska korist ostvarena kaznenim djelom preoblikovana ili prerađena ili iz imovine s kojom je imovinska korist ostvarena kaznenim djelom sjedinjena, također su podložni mjerama iz ovoga članka, na isti način i do

istog stupnja kao i imovinska korist ostvarena kaznenim djelom.

7. U svrhu ovoga članka i članka 55. ove Konvencije, svaka je država stranka dužna ovlastiti svoje sudove i druga nadležna tijela za izricanje naloga za stavljanje na uvid ili zapljenu bankovnih, financijskih, ili poslovnih podataka. Država stranka ne smije odbiti postupiti sukladno odredbama ovog stavka pravdajući se tajnošću bankovnih podataka.

8. Države stranke mogu razmotriti mogućnost zahtijevanja da počinitelj dokaže zakonitost porijekla takve imovinske koristi navodno ostvarene kaznenim djelom ili druge imovine podložne konfiskaciji, do mjere do koje je takav zahtjev sukladan temeljnim načelima njihovoga domaćeg prava i prirodi sudskih i drugih postupaka.

9. Odredbe ovoga članka ne smiju se tumačiti na način koji bi doveo u pitanje prava trećih koji su u dobroj vjeri.

10. Ništa u ovom članku ne utječe na načelo da se mjere o kojima on govori određuju i provode u skladu s odredbama domaćeg prava države stranke i na temelju njih.

Članak 32.

Zaštita svjedoka, vještaka i žrtava

1. Svaka je država stranka dužna poduzeti primjerene mjere u skladu sa svojim domaćim pravnim poretkom i u okviru svojih mogućnosti kako bi osigurala djelotvornu zaštitu od moguće osvete ili zastrašivanja svjedoka i vještaka koji daju iskaze u vezi s kaznenim djelima određenim u skladu s ovom Konvencijom te, kako bude primjereno, njihovim srodnicima i drugim njima bliskim osobama.

2. Mjere predviđene u stavku 1. ovoga članka mogu uključivati, između ostalog, ne dovodeći u pitanje prava optuženika, a uključujući pravo na propisno i pravično vođenje postupka:

(a) uvođenje postupaka u cilju fizičke zaštite tih osoba, kao što je, do stupnja koji je nužan i moguć, njihovo premještanje i dopuštanje, kad je to primjereno, da se informacije u pogledu identiteta i mjesta gdje se te osobe nalaze ne otkrivaju ili otkrivaju uz ograničenja,

(b) donošenje pravila o dokaznom postupku, kojima se omogućuje da svjedoci i vještaci daju iskaze na način koji osigurava sigurnost tih osoba, kao što je dopuštanje da se iskaz dađe uporabom komunikacijske tehnologije, kao što su video ili druga primjerena sredstva.

3. Države stranke dužne su razmotriti sklapanje sporazuma ili dogovora s drugim državama radi premještanja osoba iz stavka 1. ovoga članka.

4. Odredbe ovoga članka primjenjuju se i na žrtve u mjeri u kojoj imaju svojstvo svjedoka.

5. Svaka je država stranka dužna, sukladno svom domaćem pravu, omogućiti da mišljenja žrtava i pitanja koja ih zabrinjavaju budu iznesena i razmatrana u odgovarajućim fazama kaznenog postupka protiv počinitelja na način koji ne dovodi u pitanje prava obrane.

Članak 33.

Zaštita podnositelja prijava

Svaka je država stranka dužna razmotriti ugrađivanje u svoj domaći pravni poredak primjerenih mjera kojima se pruža zaštita od svakog neopravdanog ophođenja, svakoj osobi koja u dobroj vjeri i na temelju razumne sumnje prijavi nadležnim tijelima bilo kakve činjenice koje se tiču kaznenih djela određenih u skladu s ovom Konvencijom.

Članak 34.

Posljedice Čina korupcije

Uz dužno poštivanje prava trećih strana, stečenih u dobroj vjeri, svaka je država stranka dužna poduzeti mjere, u skladu s temeljnim načelima svoga domaćeg prava, radi rješavanja posljedica korupcije. U tom smislu države stranke mogu korupciju smatrati relevantnim čimbenikom u kaznenim postupcima radi poništenja ili raskida ugovora, opozvati koncesiju ili slični instrument, ili primijeniti neko drugo pravno sredstvo.

Članak 35.

Naknada Štete

Svaka je država stranka dužna poduzeti potrebne mjere, u skladu s načelima svoga domaćeg prava, kako bi pravnim subjektima i osobama koje su pretrpjele štetu uslijed nekog čina korupcije osigurala pravo pokretanja sudskog postupka protiv onih koji su za tu štetu odgovorni, radi ostvarenja naknade štete.

Članak 36.

Specijalizirana tijela vlasti

Svaka je država stranka dužna, u skladu s temeljnim načelima svoga pravnog poretka, osigurati postojanje jednog ili više tijela ili osoba specijaliziranih za borbu protiv korupcije putem djelovanja organa unutarnjih poslova. Takvom tijelu ili tijelima ili osobama mora se osigurati potrebna neovisnost, u skladu s temeljnim načelima pravnog poretka države stranke, kako bi mogli izvršavati svoje dužnosti djelotvorno i bez ikakvoga nepropisnog utjecaja. Osobe ili osoblje tog ili tih tijela trebaju imati odgovarajuću izobrazbu i sredstva kako bi mogli izvršavati svoje zadatke.

Članak 37.

Suradnja s organima unutarnjih poslova

1. Svaka je država stranka dužna poduzeti odgovarajuće mjere kako bi potaknula osobe koje sudjeluju ili su sudjelovale u počinjenju kaznenog djela određenog u skladu s ovom Konvencijom da pruže informacije korisne nadležnim tijelima u istražne i dokazne svrhe te da pruže stvarnu, konkretnu pomoć nadležnim tijelima, koja može pridonijeti oduzimanju imovinske koristi ostvarene kaznenim djelom od počinitelja i njenom povratu.
2. Svaka je država stranka dužna razmotriti osiguravanje mogućnosti, da se, u odgovarajućim slučajevima, ublaži kazna optuženoj osobi koja pruži značajnu suradnju u istrazi ili progonu kaznenog djela određenog u skladu s ovom Konvencijom.
3. Svaka je država stranka dužna razmotriti osiguravanje mogućnosti da se, u skladu s temeljnim načelima njenoga domaćeg prava, odobri imunitet od progona osobi koja pruži značajnu suradnju u istrazi ili progonu kaznenog djela određenog u skladu s ovom Konvencijom.
4. Zaštita takvih osoba mora biti, *mutatis mutandis*, u skladu sa člankom 32. ove Konvencije.
5. Ako osoba iz stavka 1. ovoga članka koja se nalazi u jednoj državi stranci može pružiti značajnu suradnju nadležnim tijelima druge države stranke, dotične države stranke mogu razmotriti sklapanje sporazuma ili dogovora, u skladu sa svojim domaćim pravom, u pogledu mogućeg osiguranja mjera iz stavka 2. i 3. ovoga članka od strane druge države stranke.

Članak 38.

Suradnja među državnim tijelima

Svaka je država stranka dužna poduzeti mjere potrebne radi poticanja, u skladu s njenim domaćim pravom, suradnje između, s jedne strane, njenih državnih tijela, kao i državnih službenika, te, s druge strane, njenih tijela odgovornih za istragu i progon kaznenih djela. Takva suradnja može uključivati:

- (a) obavješćavanje potonjih tijela, na njihovu inicijativu, kad postoji razumna sumnja vjerovati da je počinjeno neko od kaznenih djela određenih u skladu sa člankom 15., 21. i 23. ove Konvencije,
- (b) pružanje, na zahtjev, potonjim tijelima svih potrebnih informacija.

Članak 39.

Suradnja između državnih tijela i privatnog sektora

1. Svaka je država stranka dužna poduzeti mjere potrebne radi poticanja, u skladu s njenim domaćim pravom, suradnje između državnih istražnih tijela te tijela zaduženih za progon kaznenih djela i pravnih subjekata privatnog sektora, osobito financijskih institucija, u pogledu pitanja koja se tiču počinjenja kaznenih djela određenih u skladu s ovom Konvencijom.

2. Svaka je država stranka dužna razmotriti poticanje svojih državljana i drugih osoba koje imaju boravište na njenom teritoriju na prijavljivanje počinjenja kaznenog djela, određenog u skladu s ovom Konvencijom, državnim istražnim tijelima i tijelima zaduženim za progon kaznenih djela.

Članak 40.

Tajnost bankovnih podataka

Svaka je država stranka dužna osigurati da u slučaju domaće istrage u vezi s kaznenim djelima određenim u skladu s ovom Konvencijom u njenom domaćem pravnom poretku budu na raspolaganju odgovarajući mehanizmi koji pomažu premostiti prepreke koje bi mogle proizaći iz primjene zakona o tajnosti bankovnih podataka.

Članak 41.

Kaznena evidencija

Svaka država stranka može donijeti zakonodavne i druge mjere koje mogu biti potrebne da se, pod uvjetima i u svrhu koju smatra primjerenom, uzme u obzir svaka prethodna osuda navodnog počinitelja u nekoj drugoj državi, u svrhu upotrebe tih informacija u kaznenom postupku koji se odnosi na kazneno djelo određeno u skladu s ovom Konvencijom.

Članak 42.

Nadležnost

1. Svaka je država stranka dužna donijeti mjere koje mogu biti potrebne da uspostavi svoju nadležnost za kaznena djela određena u skladu s ovom Konvencijom kad je:

(a) kazneno djelo počinjeno na teritoriju dotične države stranke, ili

(b) kazneno djelo počinjeno na plovilu pod zastavom države stranke ili u zrakoplovu registriranom u skladu sa zakonima dotične države stranke u vrijeme počinjenja kaznenog djela.

2. Podložno članku 4. ove Konvencije, država stranka može uspostaviti svoju nadležnost za svako takvo kazneno djelo i kad:

(a) je kazneno djelo počinjeno protiv državljanina te države stranke, ili

(b) je kazneno djelo počinio državljanin te države stranke ili osoba bez državljanstva koja ima boravište na njenom teritoriju, ili

(c) je kazneno djelo jedno od djela određenih u skladu sa člankom 23. stavkom 1. (b) (ii) ove Konvencije i počinjeno je izvan njenog teritorija s namjerom počinjenja kaznenog djela određenog u skladu sa člankom 23. stavkom 1. (a) (i) ili (ii) i (b) (i) ove Konvencije na njenom teritoriju; ili

(d) je kazneno djelo počinjeno protiv te države stranke.

3. U svrhu članka 44. ove Konvencije, svaka je država stranka dužna poduzeti mjere koje mogu biti potrebne kako bi uspostavila svoju nadležnost za kaznena djela određena u skladu s ovom Konvencijom kada se navodni počinitelj nalazi na njenom teritoriju i ona ga ne izruči isključivo zbog toga što se radi o njenom državljaninu.

4. Svaka država stranka može također donijeti mjere koje mogu biti potrebne da uspostavi svoju nadležnost za kaznena djela određena u skladu s ovom Konvencijom kada se navodni počinitelj nalazi na njenom teritoriju i ona ga ne izruči.

5. Ako je država stranka koja ostvaruje svoju nadležnost sukladno stavku 1. i 2. ovoga članka obaviještena ili je na neki drugi način saznala da neka druga država stranka provodi istragu, kazneni progon ili sudski postupak zbog istog ponašanja, nadležne vlasti tih država stranaka će, kako bude primjereno, izvršiti međusobne konzultacije kako bi uskladile svoje postupke.

6. Ne dovodeći u pitanje norme općeg međunarodnog prava, ova Konvencija ne isključuje ostvarivanje svake nadležnosti u kaznenim stvarima koju država stranka uspostavi u skladu sa svojim domaćim pravom.

Poglavlje IV.

Međunarodna suradnja

Članak 43.

Međunarodna suradnja

1. Države stranke dužne su surađivati u kaznenim stvarima u skladu sa člankom 44.–50. ove Konvencije. Kad je to primjereno i u skladu s njihovim domaćim pravnim poretkom, države stranke dužne su razmotriti mogućnost međusobne pomoći u istragama i postupcima u građanskim i upravnim stvarima koje se tiču korupcije.

2. Kad god se u predmetima međunarodne suradnje kao uvjet postavlja dvostruka inkriminiranost, smatra se da je taj uvjet ispunjen ako ponašanje, koje je podloga kaznenog djela za koje se pomoć traži, predstavlja kazneno djelo prema zakonima obiju država stranaka, bez obzira spada li predmetno kazneno djelo u zakonodavstvu zamoljene države stranke u istu kategoriju i koristi li se u njegovom nazivu ista terminologija kao i u državi stranci koja podnosi zahtjev.

Članak 44.

Izručenje

1. Ovaj se članak primjenjuje na kaznena djela određena u skladu s ovom Konvencijom ako se osoba čije se izručenje traži nalazi na teritoriju zamoljene države stranke, pod uvjetom da je kazneno djelo za koje se traži izručenje kažnjivo i prema domaćem pravu države stranke koja podnosi zahtjev i prema domaćem pravu zamoljene države stranke.

2. Usprkos odredbama stavka 1. ovoga članka, država stranka čije pravo to dopušta može odobriti izručenje neke osobe za bilo koje od kaznenih djela iz ove Konvencije koje nije kažnjivo prema njenom vlastitom domaćem pravu.

3. Ako se zahtjev za izručenje odnosi na nekoliko odvojenih kaznenih djela od kojih barem jedno podliježe izručenju prema ovom članku, dok za neka od tih djela izručenje nije moguće zbog duljine kazne zatvora, ali su ta djela srodna djelima određenim u skladu s ovom Konvencijom, zamoljena država stranka može ovaj članak primijeniti i na ta kaznena djela.

4. Svako kazneno djelo na koje se primjenjuje ovaj članak smatra se uključenim u svaki međunarodni ugovor o izručenju koji postoji između država stranaka kao djelo koje podliježe izručenju. Države stranke obvezuju se ta kaznena djela uključiti kao kaznena djela koja podliježu izručenju u svaki međunarodni ugovor o izručenju koji će sklopiti. Država stranka koja ovu Konvenciju koristi kao osnovu za izručenje, ako njeno pravo to dopušta, neće nijedno kazneno djelo određeno u skladu s ovom Konvencijom smatrati političkim kaznenim djelom.

5. Ako država stranka koja izručenje uvjetuje postojanjem međunarodnog ugovora primi zahtjev za izručenje od druge države stranke s kojom nije sklopila međunarodni ugovor o izručenju, ta država stranka ovu Konvenciju može smatrati pravnom osnovom za izručenje u odnosu na bilo koje kazneno djelo na koji se primjenjuje ovaj članak.
6. Država stranka koja izručenje uvjetuje postojanjem međunarodnog ugovora dužna je:
- (a) izvijestiti glavnog tajnika Ujedinjenih naroda prilikom polaganja svoje isprave o ratifikaciji, prihvatu, odobrenju ili pristupu ovoj Konvenciji hoće li ovu Konvenciju smatrati pravnom osnovom za suradnju glede izručenja s drugim državama strankama ove Konvencije, i
 - (b) ako ovu Konvenciju ne smatra pravnom osnovom za suradnju glede izručenja zatražiti, kad je to primjereno, sklapanje međunarodnih ugovora o izručenju s drugim državama strankama ove Konvencije kako bi provela ovaj članak.
7. Države stranke koje izručenje ne uvjetuju postojanjem međunarodnog ugovora međusobno će priznati kaznena djela na koja se ovaj članak primjenjuje kao kaznena djela koja podliježu izručenju.
8. Izručenje podliježe uvjetima predviđenim domaćim pravom zamoljene države stranke odnosno primjenjivim međunarodnim ugovorima o izručenju uključujući, između ostalog, uvjete koji se odnose na zahtjev minimalne kazne za izručenje, kao i razloge zbog kojih zamoljena država stranka može odbiti izručenje.
9. Države stranke dužne su, podložno svom domaćem pravu, nastojati ubrzati postupak izručenja i pojednostavniti dokazne zahtjeve u vezi s izručenjem u odnosu na bilo koje kazneno djelo na koje se ovaj članak primjenjuje.
10. Podložno odredbama svoga domaćeg prava i svojim međunarodnim ugovorima o izručenju, zamoljena država stranka može, na zahtjev države stranke koja podnosi zahtjev i nakon što se uvjerila da to zahtijevaju okolnosti i hitnost, pritvoriti osobu čije se izručenje traži i koja se nalazi na njenom teritoriju, odnosno može poduzeti druge odgovarajuće mjere kako bi osigurala prisutnost te osobe u postupku izručenja.
11. Ako država stranka na čijem se teritoriju zatekne navodni počinitelj ne izruči tu osobu zbog kaznenog djela na koje se ovaj članak primjenjuje samo zbog toga što je riječ o njenom državljaninu, dužna je, na zahtjev države stranke koja traži izručenje, bez nepotrebnog odlaganja predati predmet svojim nadležnim tijelima radi kaznenog progona. Ta su tijela dužna donijeti odluku i voditi postupak na isti način kao i u slučaju svakog drugog teškog kaznenog djela prema domaćem pravu dotične države stranke. Države stranke o kojima je riječ dužne su surađivati, osobito u postupovnim i dokaznim aspektima predmeta, kako bi osigurale učinkovitost kaznenog progona.
12. Kad god državi stranci njeno domaće pravo dopušta svog državljanina izručiti ili na drugi način predati samo pod uvjetom da bude vraćen državi stranci radi služenja kazne izrečene u sudskom postupku za koji se tražilo izručenje ili predaja, a ta se država stranka i država stranka koja traži izručenje dotične osobe dogovore oko te mogućnosti i drugih uvjeta koje smatraju primjerenim, takvo uvjetno izručenje ili predaja dovoljni su da bi se obveza iz stavka 11. ovoga članka smatrala izvršenom.
13. Ako se izručenje koje se traži u svrhu izvršenja kazne odbije zbog toga što je osoba čije se izručenje traži državljanin zamoljene države stranke, ta je država dužna, ako njeno domaće pravo to dopušta te sukladno uvjetima tog prava, a na zahtjev države stranke koja podnosi zahtjev, razmotriti izvršenje kazne ili ostatka kazne izrečene u skladu s domaćim pravom države stranke koja podnosi zahtjev.
14. Svakoj osobi protiv koje se vodi postupak za neko kazneno djelo na koje se primjenjuje ovaj članak jamči se pravično postupanje u svim fazama postupka, uključujući uživanje svih prava i jamstava koje predviđa domaće pravo države stranke na čijem se teritoriju ta osoba nalazi.
15. Ništa se u ovoj Konvenciji ne smije tumačiti kao nametanje obveze izručenja ako zamoljena država stranka ima osnovane razloge vjerovati da je zahtjev upućen radi kaznenog progona ili kažnjavanja osobe na temelju njenog spola, rase, vjeroispovijesti, nacionalnosti, etničkog porijekla ili političkog uvjerenja, odnosno da će udovoljenje zahtjevu toj osobi nanijeti štetu iz bilo kojeg od navedenih razloga.

16. Države stranke ne smiju odbiti zahtjev za izručenje s isključivim obrazloženjem da kazneno djelo uključuje i fiskalna pitanja.

17. Prije nego što odbije izručenje, zamoljena država stranka će se, kad je to primjereno, konzultirati s državom strankom koja podnosi zahtjev, kako bi joj omogućila da iznese svoja mišljenja i dostavi informacije kojima će potkrijepiti svoje tvrdnje.

18. Države stranke nastojat će sklapati dvostrane i višestranе ugovore ili sporazume radi djelotvornijeg izvršenja izručenja.

Članak 45.

Transfer osuđenih osoba

Države stranke mogu razmotriti sklapanje dvostranih ili višestranih ugovora ili sporazuma o transferu osoba koje su osuđene na kaznu zatvora ili druge oblike oduzimanja slobode za kaznena djela određena u skladu s ovom Konvencijom na njihov teritorij kako bi tamo mogle do kraja odslužiti kaznu.

Članak 46.

Uzajamna pravna pomoć

1. Države stranke dužne su jedna drugoj pružati najširu moguću uzajamnu pravnu pomoć u istrazi, kaznenom progonu i sudskom postupku u vezi s kaznenim djelima iz ove Konvencije.

2. Uzajamna pravna pomoć najvećega mogućeg opsega pruža se u skladu s relevantnim zakonima, međunarodnim ugovorima, ugovorima i sporazumima zamoljene države stranke glede istrage, kaznenog progona i sudskog postupka za kaznena djela za koja se pravna osoba može teretiti na temelju članka 26. ove Konvencije u državi stranci koja podnosi zahtjev.

3. Uzajamna pravna pomoć koju treba pružiti na temelju ovoga članka može se zatražiti u sljedeće svrhe:

(a) izvođenje dokaza ili uzimanje iskaza od osoba,

(b) izvršenje dostave sudskih isprava,

(c) izvršenje pretresa, zapljene i zamrzavanja sredstava,

(d) pretraživanje objekata i lokacija,

(e) pribavljanje informacija, dokaznih predmeta i nalaza vještaka,

(f) pribavljanje izvornika ili ovjerenih preslika relevantnih isprava i spisa, uključujući državne, bankovne, financijske, korporativne i poslovne spise,

(g) otkrivanje ili ulaženje u trag imovinskoj koristi ostvarenoj kaznenim djelom, imovini, sredstvima i drugim stvarima u dokazne svrhe,

(h) olakšavanje dobrovoljnog pristupanja osoba u državi stranci koja podnosi zahtjev,

(i) svaki drugi oblik pomoći koja nije protivna domaćem pravu zamoljene države stranke,

(j) otkrivanje, zamrzavanje i ulaženje u trag imovinskoj koristi ostvarenoj kaznenim djelom u skladu s odredbama poglavlja V. ove Konvencije,

(k) povrat imovine u skladu s odredbama poglavlja V. ove Konvencije.

4. Ne dovodeći u pitanje domaće pravo, nadležna tijela jedne države stranke mogu, bez prethodnog zahtjeva, dostaviti informacije o kaznenim stvarima nadležnim tijelima druge države stranke, ako smatraju da te informacije nadležnim tijelima te države mogu pomoći u svrhu pokretanja ili uspješnog okončanja istrage i kaznenog postupka ili da na temelju tih informacija ta druga država stranka može potom uputiti zahtjev u skladu s ovom Konvencijom.

5. Dostavljanje informacija na temelju stavka 4. ovoga članka ne dovodi u pitanje istragu i kazneni postupak u državi čija nadležna tijela pružaju takve informacije. Nadležna tijela koja su te informacije primila dužna su poštovati zahtjev da one ostanu tajne, makar samo privremeno, kao i ograničenja koja se odnose na njihovu uporabu. Međutim, to ne sprječava državu stranku koja je primila informacije koje su za optuženog oslobađajuće prirode da ih tijekom postupka obznani. U tom slučaju, država stranka koja je primila informacije dužna je prije obznanjivanja o tome obavijestiti državu stranku koja ih je dostavila i, ako je potrebno, s njom izvršiti konzultacije. Ako u iznimnim slučajevima prethodno obavješćavanje nije moguće, država stranka koja je primila informacije dužna je bez odlaganja o njihovom obznanjivanju obavijestiti državu stranku koja ih je dostavila.

6. Odredbe ovoga članka ne diraju u obveze prema bilo kojem drugom međunarodnom ugovoru, dvostranom ili višestranom, koji uređuje ili će uređivati, u cijelosti ili djelomice, uzajamnu pravnu pomoć.

7. Stavak 9. – 29. ovoga članka primjenjuje se na zahtjeve podnesene na temelju ovog članka ako države stranke o kojima je riječ nisu obvezane međunarodnim ugovorom o uzajamnoj pravnoj pomoći. Ako su te države stranke obvezane takvim međunarodnim ugovorom, primjenjuju se odgovarajuće odredbe tog ugovora, osim ako se države stranke ne dogovore da se umjesto toga primjenjuje stavak 9. – 29. ovoga članka. Države stranke snažno se potiču na primjenu tih stavaka ako oni olakšavaju suradnju.

8. Države stranke ne smiju odbiti pružiti uzajamnu pravnu pomoć na temelju ovog članka pravdajući se tajnošću bankovnih podataka.

9. (a) Odgovarajući na zahtjev za pomoć na temelju ovoga članka, a u slučaju kada ne postoji dvostruka inkriminiranost, zamoljena država stranka uzima u obzir svrhe ove Konvencije navedene u članku 1.,

(b) Države stranke mogu odbiti pružiti pomoć na temelju ovoga članka iz razloga nepostojanja dvostruke inkriminiranosti. Međutim, zamoljena država stranka će, ako je to u skladu s osnovnim načelima njenoga pravnog poretka, pružiti pomoć koja ne podrazumijeva prisilu. Ta se pomoć može odbiti kada se zahtjevi tiču pitanja male vrijednosti ili pitanja u vezi s kojima se tražena suradnja ili pomoć može osigurati na temelju drugih odredbi ove Konvencije,

(c) Svaka država stranka može razmotriti uvođenje mjera koje će joj u slučaju nepostojanja dvostruke inkriminiranosti omogućiti pružiti širi raspon pomoći na temelju ovoga članka.

10. Osoba koja se nalazi u pritvoru ili služi kaznu na teritoriju jedne države stranke, a čija se prisutnost zahtijeva u drugoj državi stranci radi identifikacije, svjedočenja ili druge vrste pomoći u svrhu pribavljanja dokaza za potrebe istrage, kaznenog progona ili sudskog postupka zbog kaznenih djela obuhvaćenih ovom Konvencijom, može biti dovedena ako su ispunjeni sljedeći uvjeti:

(a) osoba je slobodno dala svoj upućeni pristanak,

(b) nadležna tijela obiju država stranaka pristala su na to, podložno uvjetima koje smatraju primjerenima.

11. U svrhu stavka 10. ovoga članka:

(a) Država stranka u koju se dotična osoba dovodi ovlaštena je i ima obvezu tu osobu zadržati u pritvoru, osim ako ne primi drugačiji zahtjev ili ovlast od države stranke iz koje je osoba dovedena,

(b) Država stranka u koju je osoba dovedena dužna je bez odlaganja izvršiti svoju obvezu vraćanja te osobe u pritvor države stranke iz koje je dovedena na temelju prethodnog dogovora ili u skladu s drugačijim dogovorom nadležnih tijela dviju država stranaka,

(c) Država stranka u koju je osoba dovedena neće zahtijevati od države stranke iz koje je dovedena pokretanje postupka izručenja u svrhu vraćanja te osobe,

(d) Vrijeme provedeno u pritvoru države stranke u koju je dovedena, toj će se osobi uračunati u kaznu koju služi u državi stranci iz koje je dovedena.

12. Bez pristanka države stranke iz koje se neka osoba dovodi u skladu sa stavkom 10. i 11. ovoga članka, ta osoba, bez obzira čiji je državljanin, ne smije na teritoriju države u koju se dovodi biti izložena kaznenom progonu, pritvarana, kažnjavana ili izložena nekom drugom ograničavanju slobode zbog djela, propusta ili osuda prije nego što je napustila državu iz koje je dovedena.

13. Svaka će država stranka odrediti središnje tijelo koje će biti odgovorno i ovlašteno primati zahtjeve za uzajamnu pravnu pomoć te ih ili izvršavati ili prosljeđivati tijelima nadležnim za njihovo izvršenje. Ako država stranka ima posebno područje ili teritorij s odvojenim sustavom uzajamne pravne pomoći, ona može odrediti zasebno središnje tijelo s istim mandatom za to područje ili teritorij. Središnja su tijela dužna osigurati brzo i ispravno izvršavanje ili prosljeđivanje primljenih zahtjeva. Ako središnje tijelo proslijedi zahtjev tijelu nadležnom za njegovo izvršenje, dužno je pobrinuti se da to nadležno tijelo brzo i ispravno izvrši taj zahtjev. Prilikom polaganja svoje isprave o ratifikaciji, prihvatu, odobrenju ili pristupu ovoj Konvenciji, svaka će država stranka obavijestiti glavnog tajnika Ujedinjenih naroda o tom središnjem tijelu. Zahtjevi za uzajamnu pravnu pomoć i sva priopćenja s tim u vezi prosljeđuju se središnjem tijelu koje su odredile države stranke. Taj uvjet ne dovodi u pitanje pravo države stranke da traži da joj takvi zahtjevi i priopćenja budu dostavljeni diplomatskim putem, a u hitnim slučajevima, kad se države stranke o tom dogovore, ako je moguće i preko Međunarodne organizacije kriminalističke policije.

14. Zahtjevi se podnose u pisanom obliku ili, kada je to moguće, na neki drugi način koji omogućuje prebacivanje u pisani oblik i to na jeziku koji je prihvatljiv za zamoljenu državu stranku, te pod uvjetima koji joj omogućuju utvrđivanje vjerodostojnosti. Prilikom polaganja isprave o ratifikaciji, prihvatu, odobrenju i pristupu ovoj Konvenciji, svaka je država stranka dužna obavijestiti glavnog tajnika Ujedinjenih naroda o jeziku ili jezicima koji su joj prihvatljivi. U hitnim slučajevima i kad se države stranke o tom dogovore zahtjevi se mogu uputiti i usmenim putem, ali naknadno se moraju pismeno potvrditi.

15. Zahtjev za uzajamnu pravnu pomoć mora sadržavati:

(a) naziv tijela koje podnosi zahtjev,

(b) predmet i prirodu istrage, kaznenog progona ili sudskog postupka na koji se zahtjev odnosi, te ime i dužnosti tijela koje vodi istragu, kazneni progon ili sudski postupak,

(c) sažeti prikaz relevantnih činjenica, osim kod zahtjeva koji se tiču dostave sudskih isprava,

(d) opis zatražene pomoći i pojedinosti glede postupka koji na traženje države stranke koja podnosi zahtjev treba slijediti,

(e) kad je to moguće, identitet, mjesto i državljanstvo osobe o kojoj je riječ, i

(f) svrhu zbog koje se dokazi, podaci ili radnje traže.

16. Zamoljena država stranka može zatražiti dodatne informacije ako je to nužno kako bi zahtjev bio izvršen u skladu s njenim domaćim pravom ili ako bi to moglo olakšati izvršenje.

17. Zahtjev će biti izvršen u skladu s domaćim pravom zamoljene države stranke i u opsegu koji nije protivan domaćem pravu države stranke kojoj se zahtjev podnosi te, ako je moguće, u skladu s postupkom navedenim u zahtjevu.

18. Ako se pojedinac nalazi na teritoriju jedne države stranke, a treba pristupiti kao svjedok ili sudski vještak pred sud druge države stranke kad god je to moguće i u skladu s temeljnim načelima domaćeg prava, prva država stranka može, na zahtjev one druge, omogućiti svjedočenje putem videoveze, ako nije moguće ili poželjno da taj pojedinac osobno pristupi kako bi svjedočio na teritoriju države stranke koja podnosi zahtjev. Države stranke mogu se dogovoriti da će saslušanje voditi sudske vlasti države stranke koja podnosi zahtjev uz prisutnost sudskih vlasti zamoljene države stranke.

19. Država stranka koja podnosi zahtjev ne smije bez prethodnog odobrenja zamoljene države stranke prenositi ili koristiti informacije ili dokaze koje joj potonja država stranka pribavi za potrebe druge istrage, kaznenog progona ili sudskog postupka osim onih navedenih u zahtjevu. Ništa u ovom stavku ne sprječava državu stranku koja podnosi zahtjev da u svom postupku obznani informacije ili dokaze koji su za optuženog oslobađajuće prirode. U tom slučaju, država stranka koja podnosi zahtjev dužna je prije obznanjivanja o tome obavijestiti zamoljenu državu stranku i, ako se to od nje traži, izvršiti konzultacije sa zamoljenom državom strankom. Kada u iznimnim slučajevima prethodna obavijest nije moguća, država stranka koja podnosi zahtjev o tom će obznanjivanju bez odlaganja obavijestiti zamoljenu državu stranku.

20. Država stranka koja podnosi zahtjev može tražiti od zamoljene države stranke da čuva tajnost činjenica i sadržaja zahtjeva, osim u mjeri u kojoj to nije moguće u svrhu izvršenja zahtjeva. Ako zamoljena država stranka ne može ispuniti uvjet povjerljivosti, dužna je o tome promptno obavijestiti državu stranku koja podnosi zahtjev.

21. Uzajamna pravna pomoć može se odbiti:

(a) ako zahtjev nije podnesen u skladu s odredbama ovoga članka,

(b) ako zamoljena država stranka smatra da bi izvršenje zahtjeva moglo štetiti njenom suverenitetu, sigurnosti, javnom redu ili drugim bitnim interesima,

(c) ako vlastima zamoljene države stranke domaće pravo zabranjuje izvršiti tražene radnje u odnosu na svako slično kazneno djelo za koje se pokreće istraga, kazneni progon ili sudski postupak u okviru domaće nadležnosti,

(d) ako bi izvršenje zahtjeva za uzajamnu pravnu pomoć bilo protivno pravnom poretku zamoljene države stranke.

22. Države stranke ne smiju odbiti zahtjev za uzajamnu pravnu pomoć s isključivim obrazloženjem da kazneno djelo uključuje i fiskalna pitanja.

23. Potrebno je navesti razloge svakog odbijanja pružanja uzajamne pravne pomoći.

24. Zamoljena država stranka dužna je izvršiti zahtjev za uzajamnu pravnu pomoć što je prije moguće i maksimalno voditi računa o svim rokovima koje predloži država stranka koja podnosi zahtjev i koja je po mogućnosti u zahtjevu obrazložila te rokove. Država stranka koja podnosi zahtjev može u razumnoj mjeri zatražiti informacije o situaciji i koracima koje je zamoljena država stranka poduzela kako bi ispunila taj zahtjev. Zamoljena država stranka dužna je odgovoriti na razumne upite države stranke koja podnosi zahtjev u vezi sa statusom zahtjeva i napretkom u njegovom rješavanju. Država stranka koja podnosi zahtjev dužna je zamoljenu državu stranku promptno obavijestiti o prestanku potrebe za pravnom pomoći.

25. Zamoljena država stranka može odgoditi pružanje uzajamne pravne pomoći s obrazloženjem da bi ono moglo štetiti istrazi, kaznenom progonu ili sudskom postupku koji je u tijeku.

26. Prije nego što odbije zahtjev na temelju stavka 21. ovoga članka ili odgodi njegovo izvršenje na temelju stavka 25. ovoga članka, zamoljena država stranka dužna je provjeriti s državom strankom koja podnosi zahtjev može li se ta pomoć pružiti pod uvjetima koje ona smatra nužnima. Ako država stranka koja podnosi zahtjev prihvati pomoć pod tim uvjetima, dužna je pridržavati ih se.

27. Ne dovodeći u pitanje primjenu stavka 12. ovoga članka, svjedok, sudski vještak ili druga osoba koja, na zahtjev države stranke koja podnosi zahtjev, pristane svjedočiti u sudskom postupku ili pomoći u okviru istrage, kaznenog progona ili sudskog postupka na teritoriju države stranke koja podnosi zahtjev, taj se svjedok, sudski vještak ili svaka druga osoba ne smije kazneno goniti, pritvarati ili izlagati nekom drugom ograničavanju slobode na tom teritoriju u vezi s djelima, propustima ili osudama izrečenim prije napuštanja teritorija zamoljene države

stranke. Takav slobodan prolaz prestaje kada svjedok, sudski vještak ili druga osoba, nakon što je službeno obaviještena da sudske vlasti više ne zahtijevaju njezinu prisutnost i nakon što je imala na raspolaganju razdoblje od petnaest uzastopnih dana ili drugo razdoblje o kojem se države stranke dogovore da otiđe, usprkos tome dobrovoljno ostane na teritoriju države stranke koja podnosi zahtjev, ili ode, pa se ponovno dobrovoljno vrati.

28. Redovne troškove izvršenja zahtjeva snosi zamoljena država stranka, osim ako dotične države stranke nisu dogovorile drugačije. Ako su troškovi za izvršenje zahtjeva znatni i iznimno visoki ili će to biti, države stranke dogovorit će se oko uvjeta i rokova u kojima zahtjev treba biti izvršen, kao i oko načina pokrivanja troškova.

29. Zamoljena država stranka:

(a) dužna je državi stranci koja podnosi zahtjev dostaviti izvatke iz državnih evidencija, te primjerke isprava i podataka kojima raspolaže i koji su prema njenom domaćem pravu dostupni javnosti,

(b) može, prema vlastitom nahođenju, državi stranci koja podnosi zahtjev dostaviti cjelovite, djelomične ili podložno uvjetima koje smatra primjerenima, izvatke iz državnih evidencija, te primjerke isprava ili podataka koji prema njenom domaćem pravu nisu dostupni javnosti.

30. Države stranke dužne su, ako za to bude potrebe, razmotriti mogućnost sklapanja dvostranih i višestranih ugovora ili sporazuma koji bi ispunjavali svrhu odredaba ovoga članka, osiguravali njihovu praktičnu provedbu ili bolji učinak.

Članak 47.

Ustupanje kaznenog postupka

Države stranke dužne su razmotriti mogućnost da jedna drugoj ustupe vođenje kaznenog postupka za kazneno djelo određeno u skladu s ovom Konvencijom u slučajevima kada se smatra da je takvo ustupanje u interesu pravilnog vršenja sudbene vlasti, posebno u slučajevima kada je uključeno više jurisdikcija, pa je to u interesu objedinjavanja kaznenog postupka.

Članak 48.

Suradnja organa unutarnjih poslova

1. Države stranke dužne su blisko surađivati u skladu sa svojim domaćim pravnim i upravnim sustavima, kako bi povećale djelotvornost svojih organa unutarnjih poslova u borbi protiv kaznenih djela obuhvaćenih ovom Konvencijom. Države stranke će osobito poduzimati djelotvorne mjere:

(a) kako bi ojačale i, kada je to potrebno, uspostavile kanale komunikacije između svojih nadležnih tijela, agencija i službi u svrhu omogućavanja sigurne i brze razmjene informacija o svim aspektima kaznenih djela obuhvaćenih ovom Konvencijom, uključujući, ako to države stranke smatraju primjerenim, i o vezama s drugim kriminalnim aktivnostima,

(b) u svrhu suradnje s drugim državama strankama u vođenju istrage u vezi s kaznenim djelima obuhvaćenim ovom Konvencijom koja se odnosi na:

(i) identitet, mjesto boravka i aktivnosti osoba osumnjičenih da su sudjelovale u tim kaznenim djelima ili na mjesto gdje se nalaze druge s tim povezane osobe,

(ii) kretanje imovinske koristi ostvarene tim kaznenim djelima ili imovine proizašle iz počinjenja tih kaznenih djela,

(iii) kretanje imovine, opreme ili drugih sredstava upotrijebljenih ili planiranih da budu upotrijebljena za počinjenje tih kaznenih djela,

(c) u svrhu dostavljanja, kad je to primjereno, neophodnih predmeta ili količina tvari za potrebe analize i istrage,

(d) u svrhu razmjene, kad je to primjereno, informacija s drugim državama strankama u vezi s konkretnim sredstvima i metodama korištenim pri počinjenju kaznenih djela obuhvaćenih ovom Konvencijom, uključujući korištenje lažnog identiteta, krivotvorenih, izmijenjenih ili lažnih isprava i drugih načina prikrivanja,

(e) u svrhu olakšavanja djelotvorne koordinacije između nadležnih tijela, agencija i službi te promicanja razmjene osoblja i drugih stručnjaka uključujući, ovisno o dvostranim ugovorima i sporazumima sklopljenim između dotičnih država stranaka, postavljanje službenika za vezu,

(f) u svrhu razmjene informacija i koordinacije administrativnih i drugih mjera poduzetih, kako bude primjereno, radi ranog otkrivanja kaznenih djela obuhvaćenih ovom Konvencijom.

2. U cilju provedbe davanja pravne snage ove Konvencije, države stranke razmotrit će sklapanje dvostranih ili višestranih ugovora i sporazuma o izravnoj suradnji između njihovih organa unutarnjih poslova, a ako takvi ugovori ili sporazumi već postoje, donošenje njihovih izmjena i dopuna. Ako takvih ugovora ili sporazuma između dotičnih država stranaka nema, države stranke mogu ovu Konvenciju smatrati osnovom za uzajamnu suradnju organa unutarnjih poslova u vezi s kaznenim djelima obuhvaćenim ovom Konvencijom. Kad god je to primjereno, države stranke u cijelosti će iskoristiti postojanje ugovora ili sporazuma te međunarodne i regionalne organizacije kako bi pospješile suradnju svojih organa unutarnjih poslova.

3. Države stranke nastojat će surađivati u okviru svojih mogućnosti kako bi odgovorile na kaznena djela obuhvaćena ovom Konvencijom koja su počinjena upotrebom moderne tehnologije.

Članak 49.

Zajedničke istrage

Države stranke dužne su razmotriti sklapanje dvostranih i višestranih ugovora ili sporazuma na osnovi kojih će, u vezi s pitanjima koja su predmet istraga, kaznenog progona ili sudskih postupaka u jednoj ili više država, nadležna tijela tih država moći osnivati zajedničke istražne službe. Ako takvih ugovora ili sporazuma nema, zajedničke se istrage mogu pokretati prema dogovoru sklopljenom od slučaja do slučaja. Države stranke o kojima je riječ dužne su osigurati da se u potpunosti poštuje suverenitet države stranke na čijem se teritoriju istraga treba voditi.

Članak 50.

Posebne istražne tehnike

1. U svrhu djelotvorne borbe protiv korupcije, svaka će država stranka, u mjeri u kojoj joj to dopuštaju osnovna načela njenoga domaćega pravnog poretka i u skladu s uvjetima koje propisuje njeno domaće pravo, poduzimati potrebne mjere, u okviru svojih mogućnosti, kako bi omogućila da njena nadležna tijela na primjeren način primijene metodu nadzirane isporuke i, kada to smatra primjerenim, druge istražne tehnike kao što su elektronički i drugi oblici prisluškivanja i tajnih operacija na njenom teritoriju te kako bi omogućila dopuštenost na taj način pribavljenih dokaza na sudu.

2. U svrhu istraga za kaznena djela obuhvaćena ovom Konvencijom, države stranke potiču se na sklapanje, kad je to potrebno, odgovarajućih dvostranih ili višestranih ugovora ili sporazuma radi upotrebe takvih posebnih istražnih tehnika u smislu suradnje na međunarodnoj razini. Ti ugovori ili sporazumi sklapaju se i primjenjuju na način da se u cijelosti poštuje načelo suverene jednakosti država i provode se uz strogo pridržavanje njihovih uvjeta.

3. U pomanjkanju ugovora ili sporazuma iz stavka 2. ovoga članka, odluka o upotrebi posebnih istražnih tehnika na međunarodnoj razini donosi se od slučaja do slučaja i može, kad je to potrebno, uzeti u obzir financijske sporazume i dogovore u vezi s ostvarivanjem nadležnosti od strane dotičnih država stranaka.

4. Odluka o primjeni metode nadzirane isporuke na međunarodnoj razini može, uz suglasnost dotičnih država stranaka, uključivati metode poput presretanja i dopuštanja da roba ili sredstva netaknuta nastave put ili da u cijelosti ili djelomice budu oduzeta ili zamijenjena.

Poglavlje V.

Povrat imovine

Članak 51.

Opća odredba

Povrat imovine sukladno ovom poglavlju temeljno je načelo ove Konvencije i države stranke su u tom smislu jedna drugoj dužne osigurati najširu moguću suradnju i pomoć.

Članak 52.

Sprječavanje i otkrivanje prijenosa imovinske koristi ostvarene kaznenim djelom

1. Ne dovodeći u pitanje članak 14. ove Konvencije, svaka je država stranka dužna poduzeti nužne mjere, u skladu sa svojim domaćim pravom, kako bi od financijskih institucija u okviru svoje nadležnosti zatražila provjeru identiteta klijenta, poduzela razumne korake u svrhu utvrđivanja identiteta stvarnih vlasnika znatnih sredstava položenih na račune i izvršila pojačanu provjeru računa koje su otvorili ili imaju, ili koje su drugi otvorili za pojedince, članove njihovih obitelji ili bliske suradnike pojedinaca koji obnašaju važne javne dužnosti. Takva pojačana provjera mora biti tako osmišljena da se na osnovi nje mogu otkriti sumnjive transakcije koje je potrebno prijaviti nadležnim tijelima i ne smije se tumačiti na način da sprječava ili zabranjuje financijskim institucijama poslovati s bilo kojim legitimnim klijentom.

2. Da bi olakšala provedbu mjera iz stavka 1. ovoga članka, svaka je država stranka, u skladu sa svojim domaćim pravom i potaknuta relevantnim inicijativama regionalnih, međuregionalnih i multilateralnih organizacija za borbu protiv pranja novca, dužna učiniti sljedeće:

(a) izdati upute u vezi sa fizičkim i pravnim osobama čije će račune financijske institucije u okviru svoje nadležnosti pojačano provjeravati, vrstama računa i transakcija na koje treba posebno paziti te odgovarajućim mjerama koje se odnose na otvaranje računa, njihovo vođenje i evidenciju, a koje u vezi s tim računima treba poduzeti, i

(b) kad je to primjereno, na zahtjev druge države stranke ili na vlastitu inicijativu, obavijestiti financijske institucije u okviru vlastite nadležnosti o identitetu određene fizičke ili pravne osobe čije račune financijske institucije trebaju pojačano provjeravati, uz one koje su financijske institucije na neki drugi način identificirale.

3. U smislu stavka 2. (a) ovoga članka, svaka je država stranka dužna primijeniti mjere koje osiguravaju da njene financijske institucije, kroz odgovarajuće vremensko razdoblje, vode odgovarajuću evidenciju o računima i transakcijama osoba navedenih u stavku 1. ovoga članka koja bi, kao minimum, trebala sadržavati informacije u vezi s identitetom klijenta i, ako je moguće, identitetom stvarnog vlasnika.

4. U cilju sprječavanja i otkrivanja prijenosa imovinske koristi ostvarene kaznenim djelima određenim u skladu s ovom Konvencijom, svaka će država stranka, uz pomoć svojih regulatornih i nadzornih tijela, primjenjivati odgovarajuće i djelotvorne mjere kako bi spriječila osnivanje banaka koje fizički ne postoje i koje nisu poslovno povezane s uredno registriranim financijskim institucijama. Osim toga, države stranke mogu razmotriti mogućnost zabranjivanja svojim financijskim institucijama da sklapaju ili održavaju poslovne odnose s takvim institucijama i voditi računa o tome da spriječe uspostavljanje poslovnih odnosa sa stranim financijskim institucijama koje bankama koje fizički nisu prisutne na njihovom području i nisu poslovno povezane s uredno registriranim financijskim institucijama omogućavaju da koriste njihove račune.

5. Svaka je država stranka dužna razmotriti, u skladu sa svojim domaćim pravom, uspostavljanje djelotvornog sustava obznajivanja financijskih podataka za određene državne službenike i predvidjeti odgovarajuće sankcije u slučaju nepridržavanja. Svaka je država stranka dužna razmotriti i poduzimanje nužnih mjera koje će njenim nadležnim tijelima omogućiti da takve podatke razmijene s nadležnim tijelima drugih država stranaka u situacijama kada je potrebno pokrenuti istragu, tužbu i izvršiti povrat imovinske koristi ostvarene kaznenim djelom određenim u skladu s ovom Konvencijom.

6. Svaka je država stranka dužna razmotriti poduzimanje nužnih mjera, u skladu sa svojim domaćim pravom, na temelju kojih će se od određenih državnih službenika koji imaju udio ili pravo potpisa ili druge ovlasti nad računima u stranim zemljama, zahtijevati da podatke o tome prijave odgovarajućim tijelima te da za te račune vode odgovarajuću evidenciju. Takve mjere moraju predviđjeti i primjerene sankcije u slučaju nepridržavanja.

Članak 53.

Mjere izravnog povrata imovine

Svaka je država stranka, u skladu sa svojim domaćim pravom, dužna:

- (a) poduzeti mjere koje su nužne da se drugoj državi stranci omogući pokretanje građanske parnice na njenim sudovima radi dokazivanja vlasništva nad imovinom ostvarenom počinjenjem kaznenog djela određenog u skladu s ovom Konvencijom,
- (b) poduzeti mjere koje su nužne da se njenim sudovima omogući da počiniteljima kaznenih djela određenih u skladu s ovom Konvencijom naložiti plaćanje naknade ili odštete drugoj državi stranci kojoj je počinjenjem tih kaznenih djela nanesena šteta, i
- (c) poduzeti mjere koje su nužne da se njenim sudovima ili drugim nadležnim tijelima omogući da, kada donose odluku o konfiskaciji, prihvate potraživanje druge države stranke kao zakonitog vlasnika imovine koja je ostvarena počinjenjem kaznenog djela određenog u skladu s ovom Konvencijom.

Članak 54.

Mehanizmi povrata imovine u okviru međunarodne suradnje u vezi s konfiskacijom

1. U svrhu pružanja uzajamne pravne pomoći u skladu s člankom 55. ove Konvencije, a u odnosu na imovinu stečenu počinjenjem kaznenog djela određenog u skladu s ovom Konvencijom ili uključenu u to, svaka će država stranka, u skladu sa svojim domaćim pravom, učiniti sljedeće:

- (a) poduzeti mjere koje su nužne da se njenim nadležnim tijelima omogući izvršavanje naloga za konfiskaciju koji je izdao sud neke druge države stranke,
- (b) poduzeti mjere koje su nužne da se njenim tijelima, ako su nadležna, omogući naložiti konfiskaciju takve imovine stranog porijekla donošenjem presude za kazneno djelo pranja novca ili neko drugo kazneno djelo iz njihove nadležnosti ili na osnovi nekog drugog postupka u skladu s njihovim domaćim pravom, i
- (c) razmotriti poduzimanje mjera koje su nužne da se omogući konfiskacija te imovine i bez pravomoćne presude u slučajevima kada se protiv počinitelja ne može voditi kazneni postupak zbog smrti, bijega, odsutnosti ili u drugim odgovarajućim slučajevima.

2. Svaka je država stranka, radi pružanja uzajamne pravne pomoći na temelju zahtjeva upućenog prema stavku 2. članka 55. ove Konvencije, u skladu sa svojim domaćim pravom dužna učiniti sljedeće:

- (a) poduzeti mjere koje su nužne da se njenim nadležnim tijelima omogući zamrznuti ili zaplijeniti imovinu na temelju naloga o zamrzavanju ili zapljeni koji je izdao sud ili nadležno tijelo države stranke koja podnosi zahtjev, što za zamoljenu državu stranku predstavlja osnovu za vjerovanje da postoji dovoljno razloga za poduzimanje tih radnji i da bi imovina u konačnici mogla biti predmetom naloga za konfiskaciju u svrhu stavka 1. (a) ovoga članka,
- (b) poduzeti mjere koje su nužne da se njenim nadležnim vlastima omogući zamrznuti ili zaplijeniti imovinu na temelju zahtjeva koji za zamoljenu državu stranku predstavlja osnovu za vjerovanje da postoje dovoljni razlozi za poduzimanje tih radnji i da bi imovina u konačnici mogla biti predmetom naloga za konfiskaciju u svrhu stavka 1. (a) ovoga članka, i

(c) razmotriti poduzimanje dodatnih mjera koje bi njenim nadležnim tijelima omogućile imovinu zadržati radi konfiskacije, na primjer, na osnovi uhićenja u drugoj državi ili osude za kazneno djelo u vezi sa stjecanjem te imovine.

Članak 55.

MeĐunarodna suradnja u svrhu konfiskacije

1. Država stranka koja je od druge države stranke nadležne za kazneno djelo određeno u skladu s ovom Konvencijom primila zahtjev za konfiskaciju imovinske koristi ostvarene kaznenim djelom, imovine, opreme ili drugih sredstava iz članka 31. stavka 1. ove Konvencije koji se nalaze na njenom teritoriju učinit će najviše što može u okviru svoga domaćega pravnog poretka kako bi:

(a) dostavila zahtjev svojim nadležnim tijelima u svrhu pribavljanja naloga za konfiskaciju i, ako se takav nalog izda, da ga izvrši, ili

(b) svojim nadležnim vlastima dostavila nalog za konfiskaciju koji je izdao sud na teritoriju države stranke koja podnosi zahtjev u skladu sa člankom 31. stavkom 1. i člankom 54. stavkom 1. (a) ove Konvencije, radi njegovog izvršenja u zatraženom opsegu, ukoliko se on odnosi na imovinsku korist ostvarenu kaznenim djelom, imovinu, opremu ili druga sredstva iz članka 31. stavka 1. koji se nalaze na teritoriju zamoljene države stranke.

2. Po primitku zahtjeva koji je uputila država stranka koja je nadležna za kazneno djelo određeno u skladu s ovom Konvencijom, zamoljena država stranka poduzet će mjere kako bi identificirala, ušla u trag, zamrznula ili zaplijenila imovinsku korist ostvarenu kaznenim djelom, imovinu, opremu ili druga sredstva iz članka 31. stavka 1. ove Konvencije u svrhu moguće konfiskacije koju bi mogla naložiti bilo država stranka koja podnosi zahtjev ili, na temelju zahtjeva iz stavka 1. ovoga članka, zamoljena država stranka.

3. Odredbe članka 46. ove Konvencije primjenjuju se, *mutatis mutandis*, na ovaj članak. Osim podataka navedenih u članku 46. stavku 15., zahtjevi podneseni na temelju ovoga članka sadrže:

(a) u slučaju zahtjeva iz stavka 1. (a) ovoga članka, opis imovine koju treba konfiscirati, uključujući, u opsegu u kojem je to moguće, lokaciju gdje se ona nalazi i, ako je relevantno, procijenjenu vrijednost imovine te izjavu o činjenicama na koje se država stranka koja podnosi zahtjev poziva, a koje su dovoljne da zamoljenoj državi stranci omoguće da na temelju svog domaćeg prava zatraži izvršenje naloga,

(b) u slučaju zahtjeva iz stavka 1. (b) ovoga članka, zakonski dopuštenu kopiju naloga za konfiskaciju na kojem se temelji zahtjev države stranke koja podnosi zahtjev, izjavu o činjenicama i informacije o zatraženom opsegu izvršenja naloga, izjavu u kojoj su navedene mjere koje je poduzela država stranka koja podnosi zahtjev da bi na odgovarajući način obavijestila treću stranu koja je u dobroj vjeri i da bi osigurala propisno i pravično vođenje postupka te izjavu da je nalog za konfiskaciju konačan,

(c) u slučaju zahtjeva iz stavka 2. ovoga članka, izjavu o činjenicama na koje se država stranka koja podnosi zahtjev poziva i opis zatraženih radnji i zakonski dopuštenu kopiju naloga na kojem se temelji zahtjev, ako je dostupna.

4. Odluke ili radnje iz stavka 1. i 2. ovoga članka poduzima zamoljena država stranka u skladu s odredbama svoga domaćeg prava, svojim postupovnim pravilima ili dvostranim ili višestranim ugovorom ili sporazumom koji je obvezuje u odnosu na državu stranku koja podnosi zahtjev.

5. Svaka je država stranka dužna dostaviti primjerke svojih zakona i propisa koji daju pravnu snagu ovom članku te svih kasnijih izmjena i dopuna tih zakona i propisa, ili njihov opis, glavnom tajniku Ujedinjenih naroda.

6. Ako neka država stranka odluči mjere iz stavka 1. i 2. ovoga članka uvjetovati postojanjem relevantnoga međunarodnog ugovora, ta je država stranka dužna ovu Konvenciju smatrati neophodnim i dovoljnim međunarodnim instrumentom.

7. Suradnja na temelju ovoga članka može se odbiti i privremene mjere ukinuti ako zamoljena država stranka ne primi dovoljne i pravovremene dokaze ili ako je imovina male vrijednosti.

8. Prije ukidanja privremenih mjera poduzetih na temelju ovoga članka, zamoljena država stranka će, kad god je to moguće, omogućiti državi stranci koja podnosi zahtjev da iznese razloge u prilog nastavka poduzimanja tih mjera.

9. Odredbe ovoga članka ne smiju se tumačiti na način da štete pravima trećih strana koje su u dobroj vjeri.

Članak 56.

Posebna suradnja

Ne dovodeći u pitanje svoje domaće pravo, svaka je država stranka dužna nastojati poduzimati mjere koje joj omogućuju da drugoj državi stranci i bez prethodnog zahtjeva dostavi informacije o imovinskoj koristi ostvarenoj kaznenim djelima određenim u skladu s ovom Konvencijom, a da time ne nanosi štetu vlastitoj istrazi, kaznenom progonu ili sudskom postupku, ako smatra da otkrivanje takvih informacija može pomoći državi stranci primateljici da pokrene ili vodi istragu, kazneni progon i sudski postupak ili dovesti do toga da ta država stranka uputi zahtjev u skladu s ovim poglavljem Konvencije.

Članak 57.

Povrat i raspolaganje imovinom

1. Država stranka će, u skladu s odredbama ove Konvencije i svojim domaćim pravom, slobodno raspolagati imovinom koju je konfiscirala u skladu sa člankom 31. ili 55. ove Konvencije, uključujući i njen povrat prethodnim zakonitim vlasnicima u skladu sa stavkom 3. ovoga članka.

2. Svaka je država stranka dužna donositi zakonodavne i druge mjere, u skladu s temeljnim načelima svoga domaćeg prava, koje su nužne da se njenim nadležnim tijelima omogući izvršiti povrat konfiscirane imovine postupajući po zahtjevu druge države stranke, u skladu s ovom Konvencijom, vodeći računa o pravima trećih strana koje su u dobroj vjeri.

3. U skladu sa člankom 46. i 55. ove Konvencije i stavku 1. i 2. ovoga članka, zamoljena država stranka će:

(a) u slučaju pronevjere javnih sredstava ili pranja pronevjerenih javnih sredstava iz članka 17. i 23. ove Konvencije, kada je konfiskacija izvršena u skladu sa člankom 55. i na temelju pravomoćne presude donijete u državi stranci koja podnosi zahtjev, a kojeg se uvjeta zamoljena država stranka može odreći, vratiti konfisciranu imovinu državi stranci koja podnosi zahtjev,

(b) u slučaju imovinske koristi ostvarene bilo kojim drugim kaznenim djelom određenim u skladu s ovom Konvencijom, kada je konfiskacija izvršena u skladu sa člankom 55. ove Konvencije i na temelju pravomoćne presude u državi stranci koja podnosi zahtjev, a kojeg se uvjeta zamoljena država stranka može odreći, vratiti konfisciranu imovinu državi stranci koja podnosi zahtjev ako ta država razumno dokaže svoje prethodno vlasništvo nad tom konfisciranom imovinom zamoljenoj državi stranci ili ako zamoljena država stranka prizna štetu nanесenu državi stranci koja podnosi zahtjev kao osnovu za povrat konfiscirane imovine,

(c) u svim drugim slučajevima, dati prvenstvo povratu konfiscirane imovine državi stranci koja podnosi zahtjev, na način da je vrati prethodnim zakonitim vlasnicima ili da nadoknadi štetu nanесenu žrtvama kaznenog djela.

4. Kad je to primjereno, osim ako države stranke ne odluče drugačije, zamoljena država stranka može odračunati razumne troškove nastale zbog istrage, kaznenog progona ili sudskog postupka za povrat ili raspolaganje konfisciranom imovinom na temelju ovoga članka.

5. Kad je to primjereno, države stranke mogu razmotriti i mogućnost sklapanja ugovora ili uzajamno prihvatljivih sporazuma od slučaja do slučaja radi konačnog raspolaganja konfisciranom imovinom.

Članak 58.

Financijska obavještajna jedinica

Države stranke dužne su surađivati u svrhu sprječavanja i borbe protiv prijenosa imovinske koristi ostvarene kaznenim djelima određenim u skladu s ovom Konvencijom i promicanja načina i metoda otkrivanja takve imovinske koristi, te su u tu svrhu dužne razmotriti osnivanje financijske obavještajne jedinice koja će biti zadužena za primanje, analiziranje i pružanje informacija o sumnjivim financijskim transakcijama nadležnim tijelima.

Članak 59.

Dvostrani i višestrani ugovori i sporazumi

Države stranke dužne su razmotriti sklapanje dvostranih ili višestranih ugovora ili sporazuma radi povećanja djelotvornosti međunarodne suradnje koja se provodi na temelju ovoga poglavlja Konvencije.

Poglavlje VI.

Tehnička pomoć i razmjena informacija

Članak 60.

Izobrazba i tehnička pomoć

1. Svaka je država stranka, u opsegu koji smatra neophodnim, dužna pokretati, razvijati ili usavršavati konkretne programe izobrazbe svojeg osoblja odgovornog za sprječavanje i borbu protiv korupcije. Ti programi izobrazbe bi se, između ostalog, mogli baviti sljedećim područjima:

- (a) djelotvornim mjerama sprječavanja, otkrivanja, vođenja istrage, kažnjavanja i nadziranja korupcije, uključujući upotrebu metoda prikupljanja dokaza i vođenja istrage,
- (b) izgradnjom sposobnosti razvijanja i planiranja strateške antikorupcijske politike,
- (c) izobrazbom predstavnika nadležnih tijela u sastavljanju zahtjeva za pružanje uzajamne pravne pomoći koji ispunjavaju uvjete iz ove Konvencije,
- (d) ocjenjivanjem i jačanjem institucija, upravljanjem javnim službama i upravljanjem javnim financijama, uključujući službe za javnu nabavu i privatnoga sektora,
- (e) sprječavanjem i borbom protiv prijenosa imovinske koristi ostvarene kaznenim djelima određenim u skladu s ovom Konvencijom i povratom tako ostvarene imovinske koristi,
- (f) otkrivanjem i zamrzavanjem prijenosa imovinske koristi ostvarene kaznenim djelima određenim u skladu s ovom Konvencijom,
- (g) nadziranjem kretanja imovinske koristi ostvarene kaznenim djelima određenim u skladu s ovom Konvencijom i metoda korištenih za prijenos, prikrivanje ili lažno prikazivanje takve imovinske koristi,
- (h) odgovarajućim i učinkovitim pravnim i administrativnim mehanizmima i metodama za olakšavanje povrata imovinske koristi ostvarene kaznenim djelima određenim u skladu s ovom Konvencijom,
- (i) metodama zaštite žrtava i svjedoka koji surađuju sa sudskim vlastima, i
- (j) izobrazbom radi stjecanja znanja o nacionalnim i međunarodnim propisima i učenja stranih jezika.

2. Države stranke dužne su, u skladu sa svojim mogućnostima, razmotriti međusobno pružanje najšire moguće tehničke pomoći posebice u korist zemalja u razvoju, u okviru svojih planova i programa za borbu protiv korupcije, uključujući i materijalnu potporu i izobrazbu na područjima iz stavka 1. ovoga članka, kao i izobrazbu

i pomoć te međusobnu razmjenu relevantnog iskustva i stručnog znanja koje će olakšati međunarodnu suradnju između država stranaka u vezi s izručenjima i uzajamnom pravnom pomoći.

3. Države stranke dužne su jačati, u mjeri u kojoj je to neophodno, napore da se maksimalno pojačaju operativne aktivnosti i aktivnosti izobrazbe u međunarodnim i regionalnim organizacijama i u okviru relevantnih dvostranih i višestranih ugovora i sporazuma.

4. Države stranke dužne su razmotriti međusobno pružanje pomoći, na zahtjev, u provedbi ocjenjivanja, studija i istraživanja u vezi s vrstama, uzrocima, posljedicama i troškovima korupcije na njihovom teritoriju u cilju stvaranja, u suradnji s nadležnim tijelima i društvom u cjelini, strategija i planova djelovanja za borbu protiv korupcije.

5. Kako bi se olakšalo otkrivanje imovinske koristi ostvarene kaznenim djelima određenim u skladu s ovom Konvencijom, države stranke mogu surađivati na način da jedna drugoj dostave imena stručnjaka koji mogu pomoći u ostvarivanju tog cilja.

6. Države stranke dužne su razmotriti mogućnost održavanja podregionalnih, regionalnih i međunarodnih savjetovanja i seminara u svrhu promicanja suradnje i tehničke pomoći i poticanja rasprave o problemima od obostranog interesa, uključujući specifične probleme i potrebe zemalja u razvoju i zemalja čije je gospodarstvo u tranziciji.

7. Države stranke dužne su razmotriti uspostavljanje dobrovoljnih mehanizama financiranja kako bi pridonijele naporima zemalja u razvoju i zemalja čije je gospodarstvo u tranziciji da preko programa i projekata tehničke pomoći omoguće provedbu ove Konvencije.

8. Svaka je država stranka dužna razmotriti mogućnost davanja dobrovoljnih priloga Uredu Ujedinjenih naroda za droge i kriminal u svrhu poticanja programa i projekata u zemljama u razvoju s ciljem provedbe ove Konvencije.

Članak 61.

Prikupljanje, razmjena i analiza informacija o korupciji

1. Svaka je država stranka, na temelju konzultacija sa stručnjacima, dužna razmotriti mogućnost analiziranja trendova širenja korupcije na svom teritoriju te okolnosti u kojima dolazi do kaznenih djela korupcije.

2. Države stranke dužne su razmotriti stvaranje i međusobnu razmjenu ili razmjenu preko međunarodnih i regionalnih organizacija, statističkih i analitičkih ekspertiza o korupciji i informiranju, s namjerom da dođu do što više zajedničkih definicija, normi i metodologija, kao i informacija o najboljoj praksi za sprječavanje i borbu protiv korupcije.

3. Svaka je država stranka dužna razmotriti praćenje vlastite politike i konkretnih mjera u borbi protiv korupcije i ocjenjivanje njihove djelotvornosti i učinkovitosti.

Članak 62.

Ostale mjere: provedba Konvencije kroz gospodarski razvoj i tehničku pomoć

1. Države stranke dužne su poduzimati mjere koje vode optimalnoj provedbi ove Konvencije u mjeri u kojoj je to moguće, kroz međunarodnu suradnju, vodeći računa o negativnim posljedicama koje korupcija ima za društvo u cjelini, a posebice za održivi razvitak.

2. Države stranke dužne su uložiti konkretne napore u mjeri u kojoj je to moguće i uz međusobnu koordinaciju i koordinaciju s međunarodnim i regionalnim organizacijama, a u cilju:

(a) poboljšanja suradnje na raznim razinama sa zemljama u razvoju, s ciljem jačanja njihove sposobnosti da sprječavaju korupciju i da se bore protiv nje,

(b) poboljšanja financijske i materijalne pomoći kao potporu naporima zemalja u razvoju da djelotvorno sprječavaju korupciju te se bore protiv nje te pružanja pomoći tim zemljama kako bi uspješno provodili Konvenciju,

(c) pružanja tehničke pomoći zemljama u razvoju i zemljama čije je gospodarstvo u tranziciji kako bi im se pomoglo zadovoljiti njihove potrebe u pogledu provedbe ove Konvencije; u tu će svrhu države stranke nastojati uplaćivati odgovarajuće i redovite dobrovoljne financijske priloge na račun pri Ujedinjenim narodima koji je posebno namijenjen u tu svrhu; države stranke mogu također posebno razmotriti mogućnost da, u skladu sa svojim domaćim pravom i odredbama ove Konvencije, na taj račun uplaćuju postotak ili odgovarajući iznos od imovinske koristi ostvarene kaznenim djelom ili imovine konfiscirane u skladu s odredbama ove Konvencije,

(d) ohrabrivanja i poticanja drugih država i financijskih institucija, ovisno o slučaju, da im se pridruže u naporima u smislu ovoga članka, a posebno na način da zemljama u razvoju ponude više programa izobrazbe i moderne opreme kako bi im pomogle ostvariti ciljeve ove Konvencije.

3. U mjeri u kojoj je to moguće, te mjere ne smiju dovesti u pitanje postojeće obveze strane pomoći ili druge aranžmane financijske suradnje na bilateralnoj, regionalnoj i međunarodnoj razini.

4. Države stranke mogu sklapati dvostrane ili višestrane ugovore ili sporazume o materijalnoj i logističkoj pomoći, vodeći računa o financijskim aranžmanima koji su neophodni da bi međunarodna suradnja na temelju ove Konvencije bila djelotvorna i da bi se omogućilo sprječavanje, otkrivanje i nadziranje korupcije.

Poglavlje VII.

Mehanizmi provedbe

Članak 63.

Konferencija država stranaka Konvencije

1. Ovime se osniva Konferencija država stranaka Konvencije u svrhu poboljšanja sposobnosti i suradnje između država stranaka i ostvarivanja ciljeva utvrđenih ovom Konvencijom te promicanja i praćenja njezine provedbe.

2. Glavni tajnik Ujedinjenih naroda sazvat će Konferenciju država stranaka najkasnije godinu dana nakon stupanja ove Konvencije na snagu. Nakon toga, redoviti sastanci Konferencije država stranaka održavat će se u skladu s poslovnikom koji donosi Konferencija.

3. Konferencija država stranaka donosi poslovnik i pravila koja uređuju odvijanje aktivnosti utvrđenih ovim člankom, uključujući pravila koja se tiču prihvaćanja i sudjelovanja promatrača i plaćanja troškova nastalih u obavljanju tih aktivnosti.

4. Konferencija država stranaka dogovara aktivnosti, postupke i metode rada u svrhu ostvarivanja ciljeva utvrđenih u stavku 1. ovoga članka, uključujući:

(a) pomoć aktivnostima država stranaka sukladno članku 60. i 62. i poglavljima II. – V. ove Konvencije, između ostalog i poticanjem dobrovoljnih priloga,

(b) olakšavanje razmjene informacija između država stranaka o oblicima i trendovima korupcije i o uspješnoj praksi u pogledu njenog sprječavanja i borbe protiv nje te vraćanja imovinske koristi ostvarene kaznenim djelom, što se postiže, između ostalog, objavljivanjem relevantnih informacija kao što je navedeno u ovom članku,

(c) suradnju s relevantnim međunarodnim i regionalnim organizacijama i mehanizmima te nevladinim udrugama,

(d) primjerenim korištenjem relevantnih informacija pribavljenih uz pomoć drugih međunarodnih i regionalnih mehanizama radi borbe protiv korupcije i njenog sprječavanja kako bi se spriječilo nepotrebno udvostručavanje posla,

(e) povremene provjere provedbe ove Konvencije od strane država stranaka,

(f) davanje preporuka u svrhu poboljšanja Konvencije i njene provedbe,

(g) uzimanje na znanje zahtjeva država stranaka za tehničku pomoć u vezi s provedbom ove Konvencije i predlaganje akcija koje se s tim u vezi pokažu neophodnima.

5. U svrhu stavka 4. ovoga članka, Konferencija država stranaka stjecat će neophodna znanja o mjerama koje države stranke poduzimaju u svrhu provedbe ove Konvencije, kao i o teškoćama na koje pritom nailaze i to putem informacija koje dostavljaju i dodatnih mehanizama preispitivanja koje uspostavlja Konferencija država stranaka.

6. Svaka je država stranka dužna Konferenciji država stranaka dostavljati informacije o svojim programima, planovima i praksi, kao i o zakonskim i administrativnim mjerama za provedbu ove Konvencije, kako bude tražila Konferencija država stranaka. Konferencija država stranaka utvrdit će najdjelotvorniji način primanja tih informacija i postupanja na temelju njih uključujući, između ostalog, i informacije primljene od država stranaka i nadležnih međunarodnih organizacija. Može se razmotriti i pitanje doprinosa mjerodavnih nevladinih udruga propisno akreditiranih u skladu s postupcima o kojima će odlučiti Konferencija država stranaka.

7. Sukladno stavku 4. – 6. ovoga članka, Konferencija država stranaka utvrđuje, ako to smatra potrebnim, odgovarajući mehanizam ili tijelo koje će pomagati u djelotvornoj provedbi Konvencije.

Članak 64.

Tajništvo

1. Glavni tajnik Ujedinjenih naroda osigurat će za Konferenciju država stranaka ove Konvencije neophodne usluge Tajništva.

2. Tajništvo:

(a) pomaže Konferenciji država stranaka u obavljanju aktivnosti iz članka 63. ove Konvencije, te vrši pripreme i pruža potrebne usluge za sjednice Konferencije država stranaka,

(b) na zahtjev, pomaže državama strankama pri dostavljanju informacija Konferenciji država stranaka kako predviđaju stavak 5. i 6. članka 63. ove Konvencije, i

(c) osigurava potrebnu koordinaciju s tajništvima relevantnih međunarodnih i regionalnih organizacija.

Poglavlje VIII.

Završne odredbe

Članak 65.

Provedba Konvencije

1. Svaka će država stranka poduzeti neophodne mjere, uključujući zakonodavne i administrativne, u skladu s temeljnim načelima svoga domaćeg prava, kako bi osigurala izvršenje svojih obveza iz ove Konvencije.

2. Svaka država stranka može donositi strože ili teže mjere od onih koje su predviđene ovom Konvencijom za sprječavanje i borbu protiv korupcije.

Članak 66.

Rješavanje sporova

1. Države stranke nastojat će sporove koji se tiču tumačenja ili primjene ove Konvencije rješavati pregovorima.

2. Svaki spor između dviju ili više država stranaka oko tumačenja ili primjene ove Konvencije koji se u razumnom roku ne može riješiti pregovorima povjerit će se, na zahtjev jedne od država, arbitraži. Ako se u roku šest mjeseci od podnošenja zahtjeva za arbitražu te države stranke ne budu mogle dogovoriti o ustrojstvu arbitraže, bilo koja od tih država stranaka može spor uputiti Međunarodnom sudu pravde zahtjevom podnesenim sukladno Statutu Suda.

3. Svaka država stranka može prilikom potpisivanja, ratifikacije, prihvata, odobrenja ili pristupanja ovoj Konvenciji izjaviti da se ne smatra obvezanom glede stavka 2. ovoga članka. Druge države stranke neće biti obvezane stavkom 2. ovoga članka glede bilo koje države stranke koja je stavila takvu rezervu.

4. Svaka država stranka koja je stavila rezervu u skladu sa stavkom 3. ovoga članka tu rezervu može u svako doba povući notifikacijom upućenom glavnom tajniku Ujedinjenih naroda.

Članak 67.

Potpisivanje, ratifikacija, prihvata, odobrenje i pristup

1. Ova je Konvencija otvorena za potpisivanje svim državama od 9. do 11. prosinca 2003. u Meridi, u Meksiku, a potom do 9. prosinca 2005. u sjedištu Ujedinjenih naroda u New Yorku.

2. Ova je Konvencija otvorena za potpisivanje i regionalnim organizacijama za gospodarsku integraciju pod uvjetom da je barem jedna država članica te organizacije potpisala ovu Konvenciju u skladu sa stavkom 1. ovoga članka.

3. Ova Konvencija podliježe ratifikaciji, prihvatu i odobrenju. Isprave o ratifikaciji, prihvatu i odobrenju polažu se kod glavnog tajnika Ujedinjenih naroda. Regionalna organizacija za gospodarsku integraciju može položiti svoju ispravu o ratifikaciji, prihvatu ili odobrenju ako je to učinila barem jedna njena država članica. U toj ispravi o ratifikaciji, prihvatu ili odobrenju, organizacija mora navesti opseg svoje nadležnosti glede pitanja koja su predmet ove Konvencije. Ta je organizacija također dužna obavijestiti depozitara o svakoj relevantnoj promjeni opsega svoje nadležnosti.

4. Ova je Konvencija otvorena za pristup svakoj državi ili regionalnoj organizaciji za gospodarsku integraciju čija je barem jedna država članica stranka ove Konvencije. Isprave o pristupu polažu se kod glavnog tajnika Ujedinjenih naroda. Prilikom svog pristupa, regionalna organizacija za gospodarsku integraciju dužna je navesti opseg svoje nadležnosti glede pitanja koja su predmet ove Konvencije. Ta je organizacija također dužna obavijestiti depozitara o svakoj relevantnoj promjeni opsega svoje nadležnosti.

Članak 68.

Stupanje na snagu

1. Ova Konvencija stupa na snagu devedesetoga dana od datuma polaganja tridesete isprave o ratifikaciji, prihvatu, odobrenju ili pristupu. U svrhu ovoga stavka, nijedna isprava koju položi regionalna organizacija za gospodarsku integraciju neće se računati kao dodatna onima koje su položile države članice te organizacije.

2. Za svaku državu ili regionalnu organizaciju za gospodarsku integraciju koja položi ispravu o ratifikaciji, prihvatu, odobrenju ili pristupu ovoj Konvenciji nakon polaganja tridesete isprave u tu svrhu, ova Konvencija stupa na snagu tridesetoga dana od datuma kada je ta država ili organizacija položila relevantnu ispravu ili od datuma kada ova Konvencija stupi na snagu sukladno stavku 1. ovoga članka, ovisno o tome koji datum je kasniji.

Članak 69.

Izmjene i dopune

1. Po proteku razdoblja od pet godina od stupanja ove Konvencije na snagu, država stranka može predložiti izmjene i dopune i uputiti ih glavnom tajniku Ujedinjenih naroda koji će potom predložene izmjene i dopune priopćiti državama strankama i Konferenciji država stranaka Konvencije u svrhu razmatranja i odlučivanja o prijedlogu. Konferencija država stranaka nastojat će postići konsenzus glede svake izmjene i dopune. Ako su iscrpljena sva nastojanja oko postizanja konsenzusa, a dogovor nije postignut, za donošenje izmjena i dopuna će, kao zadnja mogućnost, biti potrebna dvotrećinska većina država stranaka koje su nazočne i glasuju na sjednici Konferencije država stranaka.
2. Regionalne organizacije za gospodarsku integraciju, u predmetima koji spadaju u njihovu nadležnost, ostvaruju svoje pravo glasovanja sukladno ovom članku s brojem glasova koji je jednak broju njihovih država članica koje su stranke ove Konvencije. Te organizacije ne ostvaruju svoje pravo glasovanja ako su to ostvarile njihove države članice i obratno.
3. Izmjene i dopune donesene sukladno stavku 1. ovoga članka podliježu ratifikaciji, prihvatu ili odobrenju država stranaka.
4. Izmjene i dopune donesene sukladno stavku 1. ovoga članka stupaju na snagu u odnosu na pojedinu državu stranku devedeset dana nakon datuma polaganja isprave o ratifikaciji, prihvatu ili odobrenju tih izmjena i dopuna kod glavnog tajnika Ujedinjenih naroda.
5. Kad izmjene i dopune stupe na snagu, one obvezuju one države stranke koje su iskazale svoj pristanak da budu njima vezane. Ostale će države stranke i dalje obvezivati odredbe ove Konvencije i sve prijašnje izmjene i dopune koje su ratificirale, prihvatile ili odobrile.

Članak 70.

Otkazivanje

1. Država stranka može otkazati ovu Konvenciju pisanom obavijesti upućenu glavnom tajniku Ujedinjenih naroda. Takav otkaz proizvodi učinak godinu dana nakon datuma primitka te obavijesti od strane glavnog tajnika.
2. Regionalna organizacija za gospodarsku integraciju prestaje biti strankom ove Konvencije kada sve njene države članice otkazu Konvenciju.

Članak 71.

Depozitar i jezici

1. Za depozitara ove Konvencije određuje se glavni tajnik Ujedinjenih naroda.
2. Izvornik ove Konvencije, čiji su arapski, kineski, engleski, francuski, ruski i španjolski tekstovi jednako vjerodostojni, položiti će se kod glavnog tajnika Ujedinjenih naroda.

U POTVRDU TOGA su potpisani opunomoćenici, propisno ovlašteni od svojih odnosnih vlada, potpisali ovu Konvenciju.

Članak 3.

Državna tijela koja će služiti za pomoć drugim državama strankama u razvijanju i provođenju konkretnih mjera za prevenciju korupcije, u skladu sa člankom 6. stavkom 3. Konvencije iz članka 1. ovoga Zakona, bit će Ured za suzbijanje korupcije i organiziranog kriminaliteta, Ministarstvo unutarnjih poslova i Ministarstvo pravosuđa.

U skladu sa člankom 44. stavkom 6. točkom (a) Konvencije iz članka 1. ovoga Zakona Republika Hrvatska smatra Konvenciju iz članka 1. ovoga Zakona pravnom osnovom za suradnju glede izručenja s drugim državama strankama ove Konvencije.

Središnje tijelo koje će biti odgovorno i ovlašteno primati zahtjeve za uzajamnu pravnu pomoć te ih ili izvršavati ili prosljeđivati tijelima nadležnim za njihovo izvršenje, u skladu sa člankom 46. stavkom 13. Konvencije iz članka 1. ovoga Zakona, bit će Ministarstvo pravosuđa.

U skladu sa člankom 46. stavkom 14. Konvencije iz članka 1. ovoga Zakona za Republiku Hrvatsku prihvatljivi su hrvatski jezik i engleski jezik.

Članak 4.

Provedba ovoga Zakona u djelokrugu je središnjeg tijela državne uprave nadležnog za poslove pravosuđa, financija i unutarnjih poslova.

Članak 5.

Na dan stupanja na snagu ovoga Zakona Konvencija iz članka 1. ovoga Zakona nije na snazi u odnosu na Republiku Hrvatsku, te će se podatak o njezinom stupanju na snagu objaviti naknadno, u skladu sa člankom 30. stavkom 3. Zakona o sklapanju i izvršavanju međunarodnih ugovora.

Članak 6.

Ovaj Zakon stupa na snagu osmoga dana od dana objave u »Narodnim novinama«.

Klasa: 018-05/04-01/11

Zagreb, 4. veljače 2005.

HRVATSKI SABOR

Predsjednik

Hrvatskoga sabora

Vladimir Šeks, v. r.